

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Ngõ ngành nhập học

Cô gái Việt Nam vô cùng rụt rè xuất hiện trước cửa văn phòng giáo sư Baddley sau tiếng gõ rất khẽ. Anh chàng trợ lý có gương mặt rất sáng, mũi thanh và đôi mắt đặc biệt thông minh niềm nở mời cô vào:

“Tôi tin chắc em là Trần Vũ Thiên Kim - Anh phát âm tên cô một cách vụng về nhưng hoàn toàn duyên dáng - Em học hệ Cao học phải không? Giáo sư Baddley dặn tôi đưa em lịch học và cuốn giáo trình này”.

Kim vụt trở thành một con người khác, cô vui vẻ và dạn dĩ trò chuyện cùng người trợ lý, đôi mắt sáng long lanh nhìn cuốn giáo trình dày cộp đã được photo sẵn:

- Thật không ngờ giáo sư quan tâm đến tôi như thế - Kim siết cuốn giáo trình vào ngực như thể đây là quyển thánh kinh làm người trợ lý bật cười - Tôi phải gửi lại anh bao nhiêu tiền photo? À mà anh tên gì? Anh có thể cho tôi địa chỉ e-mail không? Tôi xin học bổng ở một tổ chức phi chính phủ, họ chỉ cho học bổng trong một năm nhưng vì sang đây trễ do thủ tục giấy tờ phức tạp, thầy trưởng khoa nói chắc tôi đành phải kéo dài chuyện học trong hai năm. Anh không tưởng tượng được đâu, tôi khổ sở mấy ngày nay...

- Ô! Tôi tưởng tượng được chứ! Tôi là Fernando Carvalho - Người trợ lý mỉm cười - Tôi cũng là người nước ngoài mà. Tôi đến từ Bồ Đào Nha. Tôi đã hoàn thành chương trình Thạc Sĩ cũng bằng học bổng của chính phủ nước này cách nay vài năm. Rồi giáo sư Baddley nhận tôi vào làm trợ lý chính, giờ tôi đang trong giai đoạn nghiên cứu sinh. Đây là danh thiếp của tôi, em cần hỏi gì cứ tự nhiên nhé.

Dù Kim còn muốn trò chuyện thêm tí nữa nhưng Fernando đã lịch sự mỉm cười tiễn cô ra cửa. Anh nói thêm như vừa chợt nhớ ra: “Em không phải trả lại tôi tiền photo sách đâu, coi như tôi tặng em một món quà nhỏ để chúc em can đảm lên!”. Kim thật sự cảm động, cô lắp bắp cảm ơn rồi bước giật lùi cho đến khi cánh cửa khép hẳn lại và Fernando cùng với nụ cười tươi rói của anh biến mất.

Quả là những phút giây được an ủi sau bao nhiêu sự kiện làm Kim cực kỳ bối rối, đến nỗi gặp ai cô cũng lặp lại điệp khúc: “Tôi chỉ có học bổng trong một năm mà sang đây mới biết chắc phải học những hai năm. Bạn không tưởng tượng được đâu, tôi khổ sở mấy ngày nay...”. Cô thuộc tít người sống cần có người quan tâm và đã đắm mình trong sự yêu thương của gia đình từ bấy lâu nay đến mức gần như không trưởng thành nổi. Hôm qua khi trình diện giáo sư trưởng khoa, Kim bị ông ta phán cho một câu xanh rờn: “Cô sẽ không thể hoàn thành khóa Cao học này chỉ với một năm ngắn ngủi. Thật ra điều này cũng có thể xảy ra nếu cô đến từ một nước nào đó ở Châu Á có nền giáo dục phát triển như Singapore hay Malaysia. Đáng này cô lại... Đã vậy còn nhập học trễ nữa chứ!”. Rồi khi Kim há hốc mồm ra một cách ngu xuẩn “Vậy... vậy thầy khuyên em phải làm sao?”, ông ta nhấn mạnh “Chuẩn bị tinh thần và tài chính để nếu phải kéo dài sang hai năm thì cũng không bị hụt hẫng!”.

Thấy Kim ngơ ngẩn không buồn trả lời, ông trưởng khoa chép miệng:

- Ở những trường Đại học danh tiếng trên thế giới, đôi khi người ta cũng buộc phải cấp bằng cho những nhân vật đến từ nước ngoài vì lý do ngoại giao hay chính trị. Tuy nhiên tôi không nghĩ cô thích bằng cấp kiểu đó. Cô đã đích thân tìm học bổng sang đây, cô được trường chấp nhận cho nhập học, nên tôi đoán cô muốn có kiến thức thật sự! Thôi cố gắng xoay sở. Tôi thấy không có vấn đề gì!

Kim định nói “Dĩ nhiên, vì đó đâu phải là vấn đề của thầy!”, nhưng ông đã ra dấu tiễn cô với nụ cười nhếch môi vừa lạnh lùng vừa giễu cợt.

Kim từ văn phòng khoa Kinh Tế trên phố Manor buồn bã không muốn quay về khu học xá, cô lang thang vào trung tâm thành phố nơi qui tụ những ngôi trường trực thuộc Đại học Oxford. Sang đây Kim mới ngỡ ngàng nhận ra Đại học thuộc loại lâu đời nhất châu Âu này có đến ba mươi chín ngôi trường độc lập khác nhau gọi là “college”. Mỗi college trông cổ kính và đẹp kiêu hãnh như những tòa lâu đài với những cánh cổng bằng gỗ được chạm khắc công phu và những ngọn tháp vươn cao quyền quý. Sinh viên và cả giáo sư chạy xe đạp luồn lách vào những con đường hẹp hay những con hẻm nhỏ lót đá di chuyển từ college này sang college kia. Kim biết rồi mình cũng sẽ được vào trong những ngôi trường cổ kính này dùi mài kinh sử, cô sẽ không học cố định ở một nơi mà tùy theo từng môn sẽ đến các trường khác nhau.

Kim tưởng tượng mình như Harry Potter buổi đầu ngỡ ngác nhập học ở trường Phù Thủy, ngôi trường cổ kính với những lớp học bé tí, những cầu thang đá nhỏ hẹp và những hành lang dài vô định. Và quả thật, bộ phim Harry Potter được quay tại những college ở Oxford. Ở ngoài phố, Kim thấy có rất nhiều khách du lịch và những đoàn học sinh được giáo viên dẫn đi tham quan Đại học Oxford. Hẳn họ muốn gieo vào lòng những học trò nhỏ niềm hy vọng được vào học trong ngôi trường danh tiếng này. Cô thở dài, nghĩ dù mình đã được nhận vào học nhưng áp lực lớn nhất là phải đi ra với

mảnh bằng tốt nghiệp. Sau này về Việt Nam với cái danh học ở Oxford mà không chia ra được giấy tờ chứng minh chắc Kim chỉ còn nước bỏ xứ đi luôn.

Buổi tối trong khu học xá, gió gào hú không ngừng, mưa quất từng hạt nặng nề vào kính như thể muốn tìm đủ mọi cách chui vào phòng. Kim bất an chốc chốc lại đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời đêm. Ánh đèn vàng cao áp đủ cho cô nhìn thấy cây cỏ oằn mình trong gió rét. Suốt đêm Kim cứ trần trọc với câu hỏi “Làm sao có tiền để ở lại Oxford thêm một năm nữa?”. Cô đã đổ bao công sức để xin được học bổng của một tổ chức phi chính phủ và song song đó phải đáp ứng đủ yêu cầu của Đại học Oxford mới được nhận vào ngôi trường danh tiếng này. Vậy mà không lẽ phải quay về Việt Nam khi chưa hoàn thành chương trình. Bao nhiêu cố gắng lại bỏ phí đi sao? Mơng du học ở Anh đã được Kim ôm ấp hồi còn là học sinh Trung học. Cô luôn cố gắng trao dồi tiếng Anh từ những ngày đó, rồi trong suốt bốn năm Đại học, cô vẫn không ngừng truy tìm học bổng và duy trì điểm số luôn ở mức xuất sắc. Tốt nghiệp ra trường Kim vẫn chưa có cơ hội nên cô lại tiếp tục xoay xở tìm nơi cấp học bổng và xin các trường Đại học chấp nhận. Mãi đến ba năm sau khi tốt nghiệp Đại học, khi đã có một công việc thú vị trong một công ty uy tín, Kim mới hạnh phúc có được niềm vui biến giấc mơ từ thời học sinh thành hiện thực. Đó là cả một quá trình dài phấn đấu và kiên nhẫn không ngừng. Nhưng giờ giấc mơ đó chỉ mới thực hiện được một phần, quan trọng nhất là phải hoàn thành khóa học rất nặng bên đây theo đúng thời hạn một năm. Gia đình Kim tuy rất quan trọng chuyện học nhưng không đủ khả năng để nuôi cô trong một năm sinh hoạt ở Anh, nơi có mức sống thuộc hàng đắt đỏ nhất thế giới. Lương đi làm của Kim dành dụm được sau ngày ra trường cũng chỉ đủ cho cô mua sắm đồ đạc trước khi sang đây. Gần sáng, Kim tìm ra câu trả lời: “Chỉ có một con đường: bất cứ giá nào cũng phải học xong

trong một năm như người ta! Cố gắng hết sức đuổi kịp ba tuần nhập học trễ. Phải làm cho ông trưởng khoa thấy người Việt Nam cũng học hành đàng hoàng không kém ai!” rồi một nhoài đi vào giấc ngủ nhiều mộng mị đến mức ngã lăn xuống nền gạch lạnh như băng. Khu học xá đã tắt lò sưởi trung tâm để tiết kiệm nhiên liệu.

x

Oái ăm, buổi học đầu tiên của Kim rơi vào sáng thứ bảy, vào cái ngày mà ai cũng cuộn tròn trong chăn ngủ vùi lười biếng. Ông giáo sư bận quá nhiều việc nên chỉ dạy vào giờ này. Cô khoác áo lạnh dày cộp, ôm cặp, xách dù mò mẫm bước ra đường. Trời hãy còn tối, không một bóng người dù đã bảy giờ ba mươi sáng. Các cửa hàng đóng cửa im lìm chìm khuất trong màn đêm. Kim bước lên xe bus và là người khách duy nhất trên tuyến đường chạy vào trường. Môn này cô học ở một cơ sở hiện đại nằm gần ga, không nằm trong trung tâm thành phố cổ kính. Khi bus dừng thả người khách cô đơn xuống trước khuôn viên khoa, mặt trời cũng vừa hé bức màn dày màu xám ló ra e thẹn. Kim đột nhiên thấy phấn chấn hơn, cô ngược nhìn cảnh bình minh lên với ánh hồng pha cam đẹp lạ lùng rồi mạnh dạn lần đầu bước chân vào giảng đường Oxford, nơi được biết bao người trẻ ao ước. Môn này đã bắt đầu được hai buổi và thu hút khá đông sinh viên nước ngoài. Tụi Ý ăn mặc diêm dúa, một cặp người Nga tóc hung ngồi đầu bàn, ba người nói tiếng Tây Ban Nha, vài đứa sinh viên Anh mặt đầy tàn nhang đang ngáp to như trực thăng kêu. Tất cả đều có vẻ không hài lòng thậm chí là phẫn nộ vì phải đi học vào ngày cuối tuần.

Đúng tám giờ trợ lý Fernando đến phát tài liệu và vào lúc Kim hồi hộp nhất, giáo sư Baddley xuất hiện. Sẽ chẳng bao giờ cô có thể quên giây phút ấn tượng đó, một người đàn ông mập mạp, tóc húi cua, mặc chiếc áo len màu xanh thủy thủ có nụ cười hiền như bọt đang ngồi trên một chiếc xe lăn bằng

điện dần dần tiến vào lớp. Giáo sư Baddley trứ danh đây sao? Kim ngỡ ngàng. Ông là người khuyết tật, chiếc xe của ông phát ra tiếng “rè rè” làm cô bối rối. Xe chạy ngang qua chỗ Kim, theo phản xạ tự nhiên cô đứng dậy cúi đầu chào giáo sư kính cẩn. Hành động lễ phép này làm sinh viên trong lớp hơi ngạc nhiên vì bọn chúng vẫn đang vô tư nhai kẹo cao su. Nhưng giáo sư không lấy đó làm lạ. Ông gật đầu chào lại và tiếp tục lái xe tiến đến bàn giáo viên. Sau vài phút hướng dẫn, giáo sư điều khiển xe lui xuống, nhường bực giảng lại cho một sinh viên người Tây Ban Nha. Mỗi người trong lớp phải soạn bài và giảng lại cho các bạn đồng môn. Vai trò của giáo sư chỉ hướng dẫn chung và chấm bài tiểu luận.

Cuối buổi học giáo sư Baddley lái xe lăn đến bên Kim cười đôn hậu: “Em là người Việt Nam phải không? Tôi có nghe thầy trưởng khoa nói về trường hợp nhập học trễ của em. Hiếm khi có sinh viên từ Việt Nam. Cố gắng nhé. Cần gì cứ đến văn phòng của tôi, nếu tôi không có ở đó thì cứ nhờ trợ lý Fernando”. Kim xúc động lí nhí cảm ơn rồi nép người nhường đường cho ông lái xe ra thang máy.

Trời đang mưa. Lại mưa. Những cơn mưa trứ danh của Anh, mạnh mẽ, dai dẳng, rơi mãi không ngừng. Gió thổi những cơn gió rét quất vào mặt Kim thật thô bạo. Cô quấn khăn vào cổ chặt đến mức gần nghẹt thở phải ho khan lên. Tụi sinh viên Oxford thích đi xe đạp và khóa xe đầy đường nhưng Kim biết mình chỉ ở đây không lâu nên chẳng cần mua xe đạp làm gì. Gặp lúc xe hư còn khổ thêm vì làm sao tìm được những chỗ sửa xe ngoài góc đường như bên Việt Nam. Ở trạm xe bus chỉ có vài người đứng chờ, miệng nhai nhóp nhép chút gì đó. Bụng Kim cũng cồn cào, cô mở cặp tìm mấy viên kẹo nhai cầm hơi. Đã một giờ trưa. Lúc xe bus chở Kim chạy ngang bãi đậu xe cô thấy giáo sư Baddley điều khiển xe lăn của mình chạy đến một chiếc xe hơi rồi loay hoay tìm cách chui vào đó. Thì ra ông tự lái xe đi dạy.

Sau buổi học đầu tiên với người thầy dễ mến dù không có khả năng tự đi trên đôi chân của mình, Kim thất vọng nhận thấy những giáo sư còn lại tuy lịch sự nhưng khá lạnh lùng và gần như vô cảm với những khó khăn của người khác. Đa phần họ đều trông rất sang trọng với những bộ complet cắt may vừa khéo. Khoa Kinh Tế, giáo sư ngoài những giờ lên lớp còn hợp tác làm tư vấn cho các công ty và tham gia nhiều dự án đầu tư với các nước giàu. Kim hay nhòm ngó sang những khoa “hiền lành” như Nông Nghiệp, Lịch Sử hay Sinh Vật để ao ước học với những vị giáo sư mộc mạc, giản dị và nhiệt tình. Fernando bảo cô đừng trông đợi sự tử tế của bất kỳ ai. Cứ cố gắng hết sức rồi thì sẽ có một “quối nhân” phù hợp. Giáo sư Baddley là một người như thế. Fernando nói ngay trong cộng đồng Châu Âu, những nước giàu cũng hay xem thường những nước kém phát triển hơn. Bồ Đào Nha là một nước tụt hậu nhiều so với Châu Âu, nên bản thân anh trước kia cũng gặp khá nhiều khó khăn. Nhưng giáo sư Baddley vẫn đối xử với Fernando một cách hoàn toàn công bằng. Ông đánh giá anh qua thái độ cần mẫn, nghiêm túc trong công việc và qua tinh thần cầu tiến của một thanh niên đến từ một đất nước còn nhiều rào cản. Khi Fernando kể lại với Kim điều này, anh hơi ngượng. Cô cười, làm bộ trêu nhưng thực lòng thấy tự hào được anh chia sẻ: “Chà! Em thấy giáo sư biết nhìn người ghê!”. Fernando hơi đỏ mặt, đôi mắt thông minh ánh những tia lém lỉnh: “Đến từ những nước nhỏ thì chỉ có một con đường là nỗ lực để đừng bị người ta xem thường!”

Nhiều đêm, khi gió không chịu ngủ cứ thang lang luôn lách vào những cành cây khẳng khiu làm chúng phải kêu lên răng rắc, Kim trằn trọc. Những người trẻ đến từ một nước nhỏ xíu gần như không tên tuổi như cô không phải chỉ muốn “đừng bị người ta xem thường” mà còn làm sao để được người ta tôn trọng. Nhưng quả thật “vươn lên” là điều ai cũng muốn nhưng không phải cứ muốn là được như câu tục ngữ tự phỉnh mình “Vouloir c'est

pouvoir” (*) của dân Pháp. Học ở Oxford dù có cố gắng “lấy cần cù bù thông minh” hay “năng động - sáng tạo” kiểu gì thì so với sinh viên Anh, Mỹ hay các nước Châu Âu khác, Kim cũng chỉ là người đến từ một nước có nền giáo dục không được phát triển như ông trưởng khoa đã lo ngại. Những lúc phải nộp bài theo nhóm, bị chúng bạn tìm cách né tránh không cho cùng gia nhập, Kim vừa chán nản vừa phẫn nộ. Mấy đứa sinh viên nước ngoài - mà đa phần là dân châu Mỹ La Tinh và châu Á - đành tụ lại thành một nhóm “hợp chủng quốc”. Và với vốn kiến thức rất “ô hợp”, thường nhóm không bao giờ có được điểm cao và luôn nhận được những nhận xét rất khắc nghiệt của giáo sư. Một lần Kim ao ước: “Giá mà tụi sinh viên bản địa chịu “gánh” dùm mỗi nhóm một vài đứa nước ngoài thì điểm số mình không đến nỗi lẹt đẹt như vậy!”. Fernando đã nổi giận phản đối: “Với ý nghĩ đó, tụi em đã xếp mình vào hạng làm gánh nặng cho người khác. Nếu muốn được nhìn nhận, phải có lòng tự trọng chứ!”. Lần đó cảm thấy bị “xúc phạm ghê gớm” Kim thề sẽ không bao giờ nhìn mặt Fernando nữa. Nhưng rồi cô chợt dạ nhớ lại, ngày trước học Đại học ở Việt Nam, cô vẫn có thái độ xem thường những bạn từ các tỉnh xa. Cô nghĩ họ làm sao giỏi tiếng Anh bằng mình, làm sao năng động được trong điều kiện nghèo nàn sách vở, làm sao tiếp cận nổi giới doanh nghiệp vì có quen biết ai. Những người bạn đó cũng không được giới thành phố như Kim đón nhận, họ tự chơi với nhau, tự giúp nhau học rồi đi tìm việc để trang trải cho cuộc sống xa nhà. Chẳng bao giờ cô bận tâm khi nghĩ về những khó khăn của họ. Giờ đây sang Oxford, thấy khoảng cách giữa “người ta” và “mình” xa vời vợi, như thể người Sài Gòn tự nhận văn minh nhìn vào một cô nàng nào đó từ núi rừng mọi rợ bước ra đòi hội nhập. Trong khu học xá gồm nhiều căn nhà cổ theo lối kiến trúc Victoria trên phố Woodstock, Kim ngụ trong một căn nhà có mười hai nhân khẩu. Sang Oxford cô mới kinh ngạc nhận ra những hình ảnh các ký túc xá to lớn, rộng

rãi thường thấy trên phim hoàn toàn chỉ thích hợp cho những trường Đại học ở Mỹ hay các thành phố hiện đại khác ở Anh. Oxford trung thành với lối kiến trúc cổ và tự hào vì điều đó. Những dãy nhà cổ bé tí dễ thương với những căn phòng cũng nhỏ xíu nằm trên những con phố xinh đẹp như Woodstock, Walton, St John... chính là những khu học xá dành cho sinh viên. Trong căn nhà chung của Kim, ngoài cô còn có Yutaka người Nhật và Lệ Chi người Trung Quốc là sinh viên nữ đến từ châu Á. Thời gian đầu có vẻ hút nhau vì cùng màu da vàng, ba người hay ăn cơm chung trong nhà bếp dưới tầng một, nhưng vài tuần sau Lệ Chi tự động lảng tránh nhóm các cô gái châu Á để hòa mình nhanh chóng vào thế giới châu Âu.

Lệ Chi xinh xắn nhất, trẻ nhất, mới là sinh viên dự bị Đại học gọi là “A level”, nhưng cực kỳ chịu chơi. Lắm hôm khi đi xuống bếp pha trà, Kim giật mình đụng mặt cô bé từ phòng tại Tây Ban Nha đi ra lúc đêm khuya. Kim đã thử khuyên Lệ Chi nhưng cô bé khó chịu ra mặt nên Kim quyết định “mạnh ai nấy sống”. Nghe đâu Lệ Chi là con một, cha là thương gia, mẹ trước kia là diễn viên, gia đình giàu có nhưng không hạnh phúc. Yutaka trái ngược hoàn toàn với Lệ Chi, cô trạc tuổi Kim, tính chừng chặc và không nhan sắc nên sống khép kín. Yutaka học ngành khảo cổ, một ngành luôn tìm về với quá khứ nên trông cô cũng rất lạ. Bọn Tây ngại tính giữ kẽ của Yutaka nên thường cũng chỉ giao thiệp với Kim và Lệ Chi. Xem chừng họ quý Kim hơn vì cô thân thiện nhưng biết dừng đúng lúc, không quá đà và “dễ dụ” như cô bé Trung Quốc. Nhiều lúc Kim lắc đầu cười cho những ngộ nhận, trước kia cô cứ tưởng phụ nữ Nhật rất quây còn con gái Trung Quốc đoan trang hơn. Sang đến cuối tháng mười, Kim vui mừng đón một đồng hương mới từ Việt Nam sang, chị là giáo viên một trường Đại học, sang tu nghiệp theo chương trình hợp tác với khoa Hàng Hải, sẽ chỉ ở Oxford bốn tháng. Mấy ngày đầu Thúy Hà phải nhờ Kim dẫn đi giới thiệu trường

và giúp làm một số giấy tờ. Kim ngỡ ngàng nhận ra Thúy Hà hoàn toàn không hợp với mình. Chị nói tiếng Anh chưa rành nhưng hay ra vẻ ta đây, thích lên giọng đàn chị dù chỉ hơn Kim một tuổi. Kim thường nhìn cái cách “dốt mà làm như hay chữ” của Thúy Hà mà ngẫm đến lời giáo sư trưởng khoa: “Ở những trường Đại học danh tiếng, đôi khi người ta cũng buộc phải cấp bằng cho những nhân vật đặc biệt vì lý do ngoại giao hay chính trị”. Chán thực lực của Thúy Hà đã đành, Kim còn bất mãn với tính nết của cô bạn đồng hương. Có tí nhan sắc và dù đã có chồng với một con trai hai tuổi, Thúy Hà vẫn lúng liếng đưa tình với tất cả bọn con trai ở đây, dù da đen hay da trắng, miễn vạm vỡ và đẹp trai là được. Cái vẻ lẳng lơ lộ liễu như Thị Mầu của Thúy Hà làm Kim xấu hổ khi có ai đó hỏi “Bạn và Thúy Hà cùng là người Việt Nam hả?”.

Kim thất vọng nghĩ mình tìm không ra một người bạn tâm giao ở đây, trong lớp bị lạc lõng đã đành, về khu học xá cũng chỉ là những mối quan hệ xã giao. Có thể bọn Tây không lạnh lùng, thậm chí còn sẵn sàng giúp đỡ, nhưng bản thân họ cũng luôn bận rộn, mà Kim thì thấy thật tự ti. Vài anh chàng người Anh đẹp trai như hoàng tử William, chắc xuất thân từ gia đình quyền thế, đôi khi làm Kim rụng tim nhưng cô biết họ không dành cho mình. Cũng có chàng xấu trai và mặt đầy tàn nhang, nhiều lúc Kim muốn kết thân nhưng họ lại có vẻ mặc cảm. Những anh chàng nước ngoài khác đến từ khắp nơi trên thế giới, đủ mọi màu da, sang hèn các loại, đẹp trai cỡ Brad Pitt không thiếu mà ngáo ộp như một chàng Ivan nông dân cũng rất nhiều. Ai cũng “thủ”, tự tôn, tự ti rộn cả lên. Rốt cuộc, Kim kết luận: “Đừng mơ mộng gì nữa!”

Từ ngày bị Fernando nói thẳng đến mức tự ái không thềm nhìn mặt anh, Kim tìm ra nguồn khác để trút những than thở của mình. Cô hay viết email về kẻ khổ và nhận được những lời động viên của bạn bè bên nhà. Tuy nhiên

họ thường làm cô khó chịu. Có người vô tư hô khẩu hiệu: “Người Việt Nam mình ở đâu cũng giỏi!”. Người thì tin tưởng cô tuyệt đối: “Kim phải đứng nhất lớp đó nhé!”. Kẻ khác thuộc hạng “ếch ngồi đáy giếng”, chúc cô một câu xanh lè: “Học giỏi cho tụi Tây lè mắt luôn!”. Kim bực mình nghĩ lỗi này do các phương tiện truyền thông chỉ đua nhau ca ngợi những gương mặt Việt Nam thành công ở nước ngoài, rồi báo chí hè nhau hoan hô các học sinh - sinh viên đoạt giải thưởng và các huy chương quốc tế. Nhưng những trường hợp đặc biệt này chiếm bao nhiêu phần trăm? Còn bao nhiêu du học sinh học hành lết đệt, ngoại ngữ lồm bồm, cày ngày cày đêm cũng chỉ mong vượt qua được ngưỡng không bị điểm liệt sao họ không đưa tin? Rồi chịu khó lên mạng Internet mà xem, ở khắp nơi trên thế giới còn bao nhiêu sinh viên Việt Nam bế tắc đến nỗi phải vào bệnh viện tâm thần hay thương tâm nhất là tự hủy mình, sao báo chí không lên tiếng? Kim căm ghét cái thói sĩ diện và hay ca ngợi của dân mình. Hay là càng tự ti nên mới càng tự tôn, dạng như Thúy Hà, giáo viên Đại học đó?

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Kẻ gây thù chuốc oán

Nắng vàng trong vắt nhẹ nhàng đậu trên vai Kim. Một ngày thật hiếm hoi thấy bầu trời trong xanh hơn. Kim rảo bước vào trường qua cánh cổng gỗ xưa cũ và uy quyền. Cô có hẹn đến văn phòng của giáo sư Baddley. Giáo sư đón cô bằng nụ cười thân thiện nhưng Kim vẫn thấy hết sức hồi hộp.

Giáo sư hỏi:

- Bài tiểu luận này em có nghĩ rằng đã làm hết sức mình chưa?

- Dạ... dạ... - Kim cố nén trả lời thật nhỏ nhẹ - Dạ rồi!

- Em lấy thông tin từ đâu? - Giáo sư hiền lành nhìn Kim đang muốt mồ hôi, cười khích lệ nhắc - Hít sâu, thở đều!

- Từ Internet, từ các sách em đã ghi vào tiểu luận mục “Tham khảo”, và từ...

- Từ đâu?

- Từ... Fernando Carvalho, trợ lý của thầy - Kim lúng túng thú nhận, cô chợt nhớ mình chưa trả tài liệu cho anh từ dạo không nhìn mặt nhau đến nay - Có vấn đề gì không ạ? Thông tin đó Fernando có được từ kỳ thực tập tại công ty Euroexport cách nay ba năm.

- Không sao. Tôi chỉ muốn biết em có năng động trong việc tìm dữ liệu không. Nhân tiện - Giáo sư Baddley cười ngụ ý - Fernando thường xuyên giúp em chứ? Không phải chỉ có môn của tôi mà những môn khác nữa chứ? Kim đỏ mặt, cô không biết nói sao. Cuối cùng cô thú nhận hai đứa có một vài tranh luận trong phương pháp học nên tạm đang trong thời gian suy nghĩ xem ai đúng. Baddley gật gù nhận xét:

- Fernando là một thanh niên “được” lắm đó. Anh ta cũng có vài điểm giống em, cùng là người nước ngoài, cùng hiếu học, cùng rất tử tế.

Kim chờ giáo sư khen thêm nhưng đột nhiên ông quay lại đề tài chính. Ông nhận xét bài tiểu luận của Kim thiếu nhiều chi tiết quan trọng, cách viết khó hiểu, trình bày chưa chuyên nghiệp. “Cách trình bày cũng quan trọng không kém phần nội dung - Giáo sư chân thành khuyên - Em nên nhờ Fernando chỉ cách cho. Sau này làm luận văn tốt nghiệp người ta còn đòi hỏi cao hơn!”.

Kim gục gặc đầu ra vẻ đồng ý. Giáo sư khuyên thêm Kim khi cô khoác áo đứng dậy: “Em cũng nên nhanh chóng tìm đề tài làm luận văn đi. Nếu muốn tốt nghiệp chỉ trong một năm em phải làm việc cật lực hơn và phải có

phương pháp”. Kim lại gật đầu lia lịa như một con rối nhưng cô không dám hỏi “Ai sẽ chỉ cho em những phương pháp học tập và nghiên cứu có hiệu quả đó? Em đến từ Việt Nam mà!”. Giáo sư đã lặn xe tiễn Kim ra cửa, cô lấy hết can đảm ngoái đầu lại:

- Giáo sư! Em...

Ngay khi Kim còn đang ấp úng và đứng dừng dằng chân trong chân ngoài ngay cửa phòng giáo sư Baddley, Fernando xuất hiện. Anh làm ra vẻ không nhìn thấy Kim nên cô cũng lúng túng cố phớt tỉnh. Cuối cùng giáo sư phải lên tiếng “Hai người không quen nhau sao?” rồi nhìn Fernando và Kim đang gườm gườm chào nhau lí nhí. Người đàn ông có nụ cười hiền như bụt lắc đầu ngao ngán: “Những người trẻ...”. Kim ngơ ngác nhìn ông rồi quay đầu háp tấp bỏ đi. Sao giáo sư lại nói một câu không ăn nhập gì hết.

Tối đó Fernando đột ngột ghé vào khu học xá của Kim khi cô đang đầu bù tóc rối vừa chiên khoai tây vừa chấm mút với cá hộp trong căn bếp tập thể sặc mùi dầu mỡ. Sốt cà đỏ lem luốc còn đọng lại trên mép cô làm anh bật cười rút khăn tay lau cho cô một cách chăm chú. Bọn bạn cùng ngồi ăn trong bếp chứng kiến cảnh này nhìn nhau ngỡ ngàng: “Cô nàng Việt Nam tưởng hiền lành này có bạn trai mà hồi nào đến giờ giấu kín!”. Kim quē nhất là ánh mắt thoát ngạc nhiên rồi nhanh chóng giấu cợt “Vây mà cũng bày đặt làm như chính chuyên lắm!” của Thúy Hà và Lệ Chi. Kim kinh ngạc đến nỗi đờ người ra không phản ứng bất cứ hành động nào. Thậm chí khi Fernando cầm tay lôi cô lên phòng, Kim cũng lê gót theo anh như kẻ mộng du. Anh nhìn ngó sẫm soi khắp căn phòng dù bé tí nhưng không ngăn nắp rồi lục tung sách vở giấy tờ bừa bộn trên bàn cô một cách bất lịch sự.

- Góc học tập của em là thế này đó hả? Không thể nào ngờ một cô gái trẻ trung như thế này mà có thể ở được trong một căn phòng kinh khủng như thế ấy. Chả trách học nhiều mà vẫn không hiệu quả! - Fernando gắt, giọng bắt

bình mà Kim vẫn chưa kịp tỉnh cơn mê, cô ấp úng chẳng nói được câu gì - Đã không có phương pháp mà còn tự ái cao không chịu nghe lời người đi trước! Có một người đầy kinh nghiệm ở đây mà không biết tận dụng! Sỉ diện hão! Nhảm nhí!

- Hả? - Kim bắt đầu ý thức được chuyện gì đang xảy ra - Ai khiến anh vào phòng tôi mặt sất chứ? Tôi không cần anh!

Fernando day lại:

- Không cần? Vậy ai than thở với giáo sư mình đến từ Việt Nam, mình không được ai bày cho phương pháp làm việc có hiệu quả, mình bị cô lập, mình bị khó khăn?

- Tôi không nói, không hề nói! - Kim phản ứng yếu ớt

- Phải, em không nói - Ánh mắt nghiêm khắc của Fernando ánh lên - Nhưng thái độ tự ti, cách phản ứng tiêu cực, ánh mắt van nài của em đã làm giáo sư nhận ra ngay điều đó!

- Thì sao? Thì sao? - Kim nổi điên thật sự - Ảnh hưởng gì đến anh?

Fernando bị Kim lấn đến chân giường một cách ráo riết đến mức anh phải té lăn ra. Cú ngã làm chiếc giường sắt va vào vách tường thạch cao nghe đánh “rầm”, lại thêm đôi chân mang giày của Fernando vung lên đập vào “rầm, rầm” liên tiếp. Phòng bên bọn sinh viên ré lên cười: “Chúa ơi! Chúng nó “yêu” nhau bạo liệt quá!”. Kim còn nghe rõ ràng cái giọng cao vút điệu ngoa của Thúy Hà nói bằng tiếng Việt: “Thế mới biết ai cũng như nhau hết!”. Giờ Kim mới nhận ra tình huống kỳ cục này, cô lúng túng chẳng biết xử sự làm sao. Vậy mà đôi mắt sắc sảo của Fernando vẫn không tha nhìn vào cô chòng chọc. Cuối cùng, dĩ nhiên, Kim khóc. Cô không hiểu vì sao ở Việt Nam cô vốn không phải là loại hay “mít ướt” nhưng sang đây lại dễ cho người ta thấy mình yếu đuối đến như vậy. Càng khóc Kim càng nức to. Càng nức to Fernando càng cười lớn.

- Anh là đồ độc... độc... độc... ác... ác... ác - Kim cố gắng lắm cũng không thể không cà lăm.

- Độc ác! Độc ác! - Fernando mỉm cười lặp lại.

- Tôi căm... căm... thù... thù anh!

- Căm thù! Căm thù! - Fernando nhại, giọng giễu cợt

- Tôi... tôi...

Kim thật sự hết biết mình phải nói gì, cô chợt nhận ra nãy giờ Fernando vẫn nằm trên giường cô, nằm một cách thoải mái không thèm cời giày, tay chống ngay thái dương, chân bắt chéo nhịp nhịp. Còn Kim, cô đang ngồi bẹp dưới đất khóc lóc. Thật chẳng ra thế thống gì! Cuối cùng Kim cũng phải biết đứng lên và xử sự cho đúng với vai trò chủ nhà của mình. Cô lấy hết sức đồng dục hô:

- Mời anh đi khỏi phòng tôi!

- Dĩ nhiên! - Fernando tỉnh rụi trước sự “vùng lên” của Kim - Tôi không có ý định ngủ lại trong căn phòng bề bộn sách vở và khá là bẩn thỉu này!

- Tôi... tôi...

- Căm thù! Căm thù! - Fernando nhắc, mặt đều hết chỗ nói.

- Tôi... tôi... muốn giết anh - Kim hụt hơi.

- Giết đi! - Fernando thách, giọng giễu cợt - Ăn toàn khoai tây chiên với sốt cà chua thì lấy đâu ra sức? Học còn không đủ sức nữa là giết người! Nè, cho đâm vô người tôi nè! Đâm đi!

Kim nhìn thân thể cường tráng, cao ráo của Fernando, biết mình có đâm anh cũng như lấy trứng chọi đá. Nhưng lòng tự trọng không cho phép cô bỏ qua lời “thách đấu” này, Kim lấy hết sức bình sinh thụi một phát vô bụng Fernando và bị dội ngược lại ngay tức khắc. Fernando nhìn Kim ngã chúi ra sau, cười khinh khỉnh: “Có đau tay lắm không?”. Đến nước này Kim chỉ còn biết dậm chân khóc văng lên như một đứa trẻ bị đẩy vào chân tường.

Fernando thôi không “độc ác” nữa, đôi tay rắn chắc ôm lấy vai cô vỗ về: “Thôi được rồi! Được rồi! Bình tĩnh! Rồi tôi sẽ chỉ em cách trả thù và cả cách làm sao giết được tôi nữa”.

Phòng bên bọn sinh viên đang áp chặt tai vào vách tường mỏng dính hồi hộp. Cuối cùng, bọn chúng chán nản kháo nhau “Thôi, hết phim rồi!” và tục lục ôm sách vở tản đi. Dĩ nhiên là bọn chúng lầm. Tất cả chỉ mới bắt đầu. Từ đó mỗi sáng trời hãy còn tối đen, dù gió rét, dù mưa rơi Kim đều bị Fernando gọi điện dựng đầu dậy. Khi cô rửa mặt đánh răng xong, vừa ngáp vừa cột dây giày thì Fernando cũng vừa đến. Anh “kè” Kim chạy vòng vòng tập thể dục quanh khu học xá. Cô vừa thở hồng hộc, vừa mếu máo, vừa khóc thút thít, và vừa nguyên rửa kẻ thù đang “nâng cao đui” chạy canh chừng đằng sau. Bắt một cô gái ẻo lả, ngại vận động như Kim phải có tinh thần thể thao thật khó vô cùng. Thế là Fernando chỉ còn cách “áp giải” kiểu này mới vời được cô nàng ra khỏi giường lúc đang ngủ ngon nhất.

Trời tờ mờ sáng, khi mấy bà già trùm đầu kín mít dắt chó đi dạo thì Fernando cũng vừa kịp cho phép Kim tự do. Anh mò hôi ướt đầm leo lên xe hơi chạy lên trường Đại học. Trước khi cho xe lăn bánh Fernando còn kịp dặn: “Nhớ ăn sáng cho đàng hoàng rồi lên thư viện học! Đừng ngồi trong phòng, dễ bị “hấp lực” của chiếc giường lôi kéo”. Kim gục gặc đầu “Biết rồi! Biết rồi!”, cô đưa tay vẫy, chờ chiếc xe khuất sau cua quẹo chỗ cây phong trụ lá đầu đường rồi co giò nhảy vào phòng tắm. Nước lạnh làm cô tỉnh rụi, thấy tội nghiệp “người dung” khi không phải cực khổ vì mình. Giờ này chắc Fernando cũng đang tắm ở trường rồi vội vã thay đồ tươm tất chuẩn bị làm việc. Tám giờ rồi, chắc anh chẳng kịp ăn sáng, hình như hôm nay anh phải làm trợ giảng cho giáo sư Baddley đến tận giữa trưa.

Cuối tuần, Fernando lại bất ngờ xuất hiện lúc Kim đang áo xống xộc xệch, tóc tai rũ rượi nằm sấp trên giường xem mấy cuốn catalogue thời trang Lê

Chi cho mượn. Fernando không mặc complet, thắt cravate và khoác manteau trịnh trọng như những ngày đi làm trong tuần. Anh trẻ trung hơn với bộ đồ jean và cái áo thun trắng khỏe mạnh bên trong.

- Trời ơi! - Fernando nhìn mấy cô người mẫu đẹp rưng rờ chếp miệng - Còn lâu em mới có được vóc dáng “chết người” này. Thay vì lo ăn uống tắm rửa em lại nằm bẹp xem người ta xinh đẹp hơn mình. Không thấy tức sao?

- Mặc chứng gì anh dám mặt sát nhan sắc của tôi? - Kim vừa tức giận vừa bối rối nhìn lại vẻ luộm thuộm của mình sau những phút bị “hóp hờn” trước vẻ bề ngoài của Fernando - Cuối tuần sao anh không ở nhà nghỉ ngơi đi? Cho tôi hít thở bầu không khí tự do một chút, vác mặt đến đây làm gì?

Fernando khiêu khích:

- Em làm như tôi khoái bám theo một người không-có-khả-năng-thu-hút-đàn-ông như em lắm. Em không thấy tội sinh viên nữ bám theo tôi sao? Em đâu tới lượt!

- Anh... - Kim tức nghẹn họng - Anh có biết tôi là một người nhạy cảm lắm không? Anh dám xúc phạm tôi vậy đó hả? Anh coi chừng tôi đó! Tôi... tôi có một tâm hồn nghệ sĩ...

Fernando nhìn Kim đang đau khổ và tức giận, mắt cô long lên sòng sọc nhìn quả đáng ngại. Anh cố cười lớn nhưng đã thấy mình không nên chọc giận con gái ở cái khoản này. Fernando đành ra vẻ giảng hòa, anh lấy cây lược chỗ bồn rửa mặt ra đưa cho Kim:

- Em là nghệ sĩ hả? Vậy có gì đâu mà tôi phải “coi chừng”. Tưởng em hù “tôi là võ sĩ” thì mới sợ chứ! Giỡn chút làm gì em nổi điên dữ vậy? Thôi chải đầu đi rồi tôi “hộ tống” em đi siêu thị.

- Tại sao? - Kim ngơ ngác.

- Cơ thể con người như một cái máy vô cùng phức tạp. Em không thể làm việc tốt nếu không nạp đủ nhiên liệu. Em đã bắt đầu tập thể dục, như vậy là

rất tốt. Nhưng em còn phải ăn nữa cơ thể mới khỏe ra - Fernando cười, nháy mắt - và đẹp ra nữa!

- Nhưng tại sao tôi phải đi siêu thị với anh? - Kim thắc mắc.

Fernando nhìn thùng mì gói và mấy loại đồ hộp của Kim trên kệ, lắc đầu:

- Vì em không biết cách đi chợ, không biết cách ăn uống cho đúng cách...

Em muốn chết hay sao mà ăn toàn mấy cái thứ này?

Ở siêu thị, Fernando dẫn Kim đến từng gian hàng, chỉ cô cách chọn từng loại thực phẩm sao cho thật tươi mà giá không quá mắc. Anh chất đầy một xe nào trứng, sữa, thịt bò, cá, rau củ, mì ống, nui, trái cây... rồi đẩy ra quầy thu ngân. Kim xót ruột rút thẻ tín dụng và gằn ngất xiu khi thấy hóa đơn chạy ra. Fernando làm lơ vẻ mặt ngơ ngẩn vì tiếc tiền của Kim. Anh lo chất thức ăn vào xe rồi chở Kim về khu học xá. Lúc hai người khệ nệ bê hàng hóa lên phòng, tụi sinh viên nhìn chăm chăm rồi mỉm cười đầy ngụ ý. Kim cố phớt tỉnh nhưng không hiểu sao lúc nào Fernando xuất hiện cũng có mặt Thúy Hà, chị ta làm bầm một mình bằng tiếng Việt đủ lớn cho Kim nghe: “Chàng nuôi nàng kỹ quá!”. Kim vừa ngượng vừa quạu liếc xéo Fernando vì đâu phải anh trả tiền.

- Trong một tuần em phải tiêu thụ hết tất cả những thứ này! - Fernando nghiêm túc căn dặn - Hãy uống sữa, ăn trứng và trái cây mỗi ngày. Nếu hôm nào không khỏe lắm thì ăn cá chứ đừng ăn thịt bò, khó tiêu. Phải uống cho đủ nước! Ăn uống phải đúng giờ, cấm không được bỏ bữa. Tuần sau tôi đến kiểm tra mà thấy còn dư đồ ăn thì đừng có trách!

- Tôi không quen uống sữa, cũng không thích thịt bò - Kim bức quá cãi lại - Tôi thèm cơm Việt Nam mà anh bắt tôi ăn nui và mì ống thì sao tôi nuốt vô? Nếu bắt anh phải ăn... nước mắm mỗi ngày anh chịu nổi không?

Fernando do dự vài giây rồi phán:

- Tôi không cần biết, dù thích hay không em vẫn phải ăn. Nếu thèm cơm

Việt Nam thì mỗi tuần cho em ăn một ngày. Còn lại phải ăn mì ống và nui. Những thực phẩm này làm bằng lúa mạch, bổ hơn gạo. Sữa uống chưa quen thì uống ít, từ từ tăng lên.

- Tại sao chuyện ăn uống của tôi cũng bị anh kiểm soát chứ? - Kim nổi xung
- Ăn theo kiểu Tây đắt gấp nhiều lần ăn theo kiểu Việt, mà còn không hợp khẩu vị nữa!

- Nếu muốn ăn cơm Việt Nam thì đừng qua đây học - Fernando ngang tàng - Ở Việt Nam thời tiết có khắc nghiệt như bên đây không? Cường độ làm việc có cao như bên đây không? Em nhìn lại mình đi, ốm nhom ốm nhách, xanh lè xanh lét. Còn dân bên đây thì sao? Cao ráo, khỏe mạnh, hồng hào. Tất cả là nhờ cái gì? Em đừng có tiếc tiền cho chuyện ăn uống, đâu phải tiền em kiếm ra, mỗi tháng tổ chức cấp học bổng rút tiền cho em đầy đủ mà. Tại sao sống ở Anh mà cứ nhân lên tiền Việt làm gì cho xót ruột? Nếu em hà tiện, tôi sẽ méc họ để họ khỏi phải hốt xác em sau mùa đông này.

Kim ngao ngán trước anh chàng độc đoán:

- Có cần phải trù ẻo tôi ác miệng đến vậy không? Tôi ghét anh kinh khủng!
- Thì cứ ghét đi! - Fernando bật cười - Thậm chí em còn muốn giết tôi nữa mà! Muốn làm được điều này em phải ăn chứ!

Tuần đầu tiên Kim tiêu thụ không hết đồ ăn, Fernando đến kiểm tra rồi nhìn cô bằng cặp mắt vừa lạnh lùng vừa phẫn nộ:

- Em có thấy ngày trời càng lạnh hơn không? Chỉ mới mùa thu thôi đó mà đã mặc cả chục lớp áo rồi! - Fernando đột ngột xắn đến lật áo Kim ra đếm làm cô không kịp phản ứng - Có muốn sống sót qua mùa đông sắp đến không?

Kim run lập cập trước vẻ nghiêm khắc của Fernando nên lí nhí ngụy biện:

“Bao tử tôi nhỏ quá!”. Fernando lắc đầu: “Tôi chỉ mua đồ ăn cho một người như em cần phải ăn, tôi còn ăn nhiều hơn em gấp chục lần! Chỉ có cố ăn mà làm không được thì đòi học hành gì cho nổi. Lúc nào nhìn em cũng lơ đãng,

xanh lét, run rẩy. Coi có ra người ngợm gì không? Sao mấy cô nàng đẹp đẹp đó, cũng người châu Á mà đâu có thể thảm như em dữ vậy!”.

Không muốn bị Fernando la lối, xỉ vả, đem nhan sắc cô ra đay nghiến hoài, tuần sau Kim phải nhờ tụi sinh viên ở chung nhà ăn dùm dù tiếc đứt ruột.

Mãi đến tuần thứ ba Kim mới ăn được hết số thức ăn theo chỉ tiêu Fernando đề ra. Cô cảm thấy không đến nỗi khó ăn theo khẩu phần Châu Âu rồi nhận ra mình không còn bị chóng mặt và xây xẩm mặt mày nữa. Cô nghĩ quả Fernando luôn có lý, tiếc là anh không biết nói dịu dàng.

Fernando luôn có những nguyên tắc của mình mà Kim luôn than trời “Thật là khắc kỷ!”. Nhưng anh đã thành công trong việc tạo cho cô thói quen tập thể dục mỗi sáng và ăn uống đầy đủ chất. Vì thế những nguyên tắc khác trong học tập thể nào Kim cũng phải theo.

- Tôi chỉ em cách lên lịch học thế này: phân bổ ra giờ đọc lý thuyết và tìm tư liệu, còn đây là khoản thời gian em làm bài tập. Sao, có ý kiến gì không?

- Không! - Kim gục gặc - Anh nói gì mà không đúng?

Fernando nén cười:

- Tôi đâu có độc tài dữ vậy! Em chẳng biết tí gì về phương pháp làm việc. Biết quản lý tốt thời gian là em có thể thành công được năm mươi phần trăm rồi!

Fernando tiếp tục chỉ đến cách sử dụng phần mềm vi tính mà Kim tưởng mình đã giỏi hóa ra còn chưa biết gì: Power Point để thuyết trình sao cho thật sinh động, Winword để trình bày các tiểu luận sao cho thật chuyên nghiệp, cách dùng những công thức tài chính trong Excel sao cho tiết kiệm được thời gian mà tiện lợi, cách đọc sách sao cho hiệu quả, cách lên mạng Internet tìm thông tin nhanh chóng, cách nhớ công thức bằng cách ghi lên các mảnh giấy nhỏ dán khắp phòng... Mỗi khi bày cho Kim một phương pháp nào, Fernando chỉ nói qua một lần. Cô phải ghi chép lại để tự mình ứng

dụng. Anh dứt khoát không nhắc lại lần thứ hai. Hôm nào lỡ quên, tốt nhất Kim nên đi lang thang khắp khu học xá hỏi ai đó, chớ đại hỏi lại Fernando sẽ bị anh đập bàn quát: “Đã biết trí nhớ không tốt thì phải ghi lại chứ! Tôi ở không đi theo nhắc tò tò cho em hoài sao!”. Kim thấy thật nhức óc. Nhiều lúc Fernando chép miệng than “Bên đây tụi con nít cấp một đã được dạy cách học hiệu quả, còn em lên đến Cao học mới bắt đầu làm quen!”. Kim tự ái kinh khủng nhưng may anh cũng biết an ủi: “Nhờ tiếng Anh của em rất tốt, nếu không còn chết nữa!”. Những lúc phải “ngâm bồ hòn làm ngọt” cho Fernando “lên lớp”, cô thầm tiếc giá anh là một người thầy của mình từ hồi còn ở Việt Nam, hẵn cô không đến nỗi “lù khù” đến vậy.

Hầu như ngày nào Fernando đi làm về cũng phải ghé qua khu học xá “phụ đạo” cho Kim. Lúc thì anh kiểm tra bài tập, lúc dạy cô thêm một phương pháp mới để xử lý thông tin. Có hôm đến tối mịt, hơn mười giờ Fernando mới có thể ra về. Nhiều lúc Kim muốn trêu “Anh dặn tôi ăn uống đúng giờ mà sao bản thân anh giờ này còn chưa ăn tối?” nhưng rồi không muốn “chọc vào ổ kiến lửa” nên nhin cười nhìn Fernando khàn giọng dạy dỗ mình mà bao tử hẵn đang kêu réo nên lắm lúc phải xin xỏ “Em có thể cho tôi một ly sữa không?”. Những lúc như thế Kim thấy thật mềm lòng, cô đưa ly sữa được rót gần tràn và hào phóng cho anh thêm vài loại trái cây. Kim muốn nói một câu gì đó pha trò cho không khí vui vẻ một chút nhưng Fernando lúc nào cũng nghiêm và sẵn sàng nổi quạu. Có lẽ vì anh đang mệt mỏi quá. Mỗi lần Fernando xách cặp từ phòng Kim ra về với cái dáng vẻ bơ phờ, Thúy Hà lại cười cợt nói với cô “Em hành anh ta xanh lè cả ra! Lúc vào đi đứng đàng hoàng, trở ra sao toàn phải đi hàng hai!”. Thoạt đầu Kim hay buồn nôn với cái giọng dĩ hòa của một người đang làm giáo viên, về sau cô tự an ủi nhờ Thúy Hà nói tiếng Anh tệ quá nên bọn Tây không biết chị ta ăn nói kinh khủng đến mức nào. Kim vẫn thường bực tức Fernando cứ bắt cô

phải đóng cửa phòng để yên tĩnh tuyệt đối lúc anh đang cùng cô làm việc. Anh rất ghét cái cảnh chốc chốc bọn sinh viên lại gõ cửa lúc mượn cây thước, khi rủ đi chơi, hoặc nhiều khi chỉ giả bộ hỏi xin cái khăn giấy để tò mò nhìn vào phòng. Fernando làm hẳn một cái bảng đánh vi tính “Xin đừng làm phiền, tôi đang làm việc!” treo ngay cửa phòng Kim từ lúc anh bước vào. Chưa hết, Fernando cực đoan đến mức ra lệnh với Kim: “Chỉ khi nào em nghe chuông báo cháy mới được mở cửa ra, còn bất cứ tiếng động nào em cũng phải mặc kệ! Chính tôi cũng tắt điện thoại di động khi đang dạy em đây!”. Cái mặt hình sự của anh không những đe được Kim mà cũng dọa được tụi sinh viên chung tầng lầu. Dần bọn chúng cũng thôi không nhiều chuyện nữa.

Biết rằng Fernando luôn vì mình, thế mà khá nhiều lần Kim không cưỡng lại được sự lười biếng cố hữu. Do tối thường trằn trọc nhớ nhà và lo lắng chuyện học, cô không ngủ thẳng giấc, sáng lại phải thức sớm tập thể dục nên thường ăn sáng xong thì mắt đã nhíp lại. Không cách chi chống cự nổi, thế là đành chắc lưỡi “Ngủ vài phút!”. Leo lên giường, trùm chăn kín, ấm áp thế này, được ngủ là một hạnh phúc vô biên. Và rồi dù lương tâm vừa cắn vừa rút trong suốt giấc ngủ đến mức mộng mị thấy Fernando phùng mang trợn má la hét ồm ồm “Lên thư viện học, đừng có ngồi trong phòng để bị cái giường quyến rũ!”, Kim vẫn không sao tỉnh được dù chuông đồng hồ đổ liên hồi. Đưa tay tắt chuông, Kim còn kịp nêu cái cớ “Ai bảo mình không biết uống cà phê... Ngủ thêm một tí... Ra sao thì ra...”.

Và cái sự ra sao thì ra đó là đến tận mười một giờ Kim mới lồm cồm bò dậy, vừa xỉ vả mình vừa vội vã khoác áo chạy ra bên xe bus để vào thư viện. Thế mà đều, cô còn dám mon men đến phòng học có Fernando đang cho sinh viên làm bài tập. Đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, Kim nháy mắt ra hiệu, thấy anh nhìn ra, cô giả bộ vươn vai, làm ra vẻ từ sáng sớm đến giờ phải

ngồi trong thư viện học tập miệt mài lắm.

Sự giả dối này của Kim thật non tay so với một người sắc sảo như Fernando. Anh không thèm theo dõi cô làm gì cũng biết cô có học hành đàng hoàng trong thư viện hay nằm nhà đánh một giấc đến trưa. Cuối tuần Fernando đến, chỉ cần anh kiểm tra tiến độ bài tập, hỏi vài câu trong giáo trình là phát hiện dễ dàng Kim có “vấn đề”.

- Sao? Công chúa lười biếng? Cô đã làm gì suốt cả tuần nay mà bài tập tôi giao chưa xong, sách cũng chưa đọc, số liệu chưa tìm?

Ánh mắt Fernando nghiêm khắc đến mức Kim run bần bật và mồ hôi vã ra. Cô lí nhí:

- Em... em... em bệnh!

- Bệnh gì? - Fernando lạnh băng.

Kim cố thuyết phục:

- Em bị cảm cúm. Ngày nào em cũng bị rã rời, cơ thể em đau nhức, mắt em mở không lên, em ăn không được...

- Em chỉ có ngủ thôi! - Fernando thêm vào - Tại sao run dữ vậy? Mà mồ hôi nhỏ rùng rùng trên trán nữa kìa! Chắc bệnh thật rồi!

- Dạ, em bệnh - Kim gật đầu xác nhận

Kim chưa kịp vui mừng vì đã thuyết phục được Fernando anh đã đập bàn đánh “rầm” đầy giận dữ: “Lười biếng thì có thể tha chứ dối trá thì không chấp nhận được!”. Tiếng đập bàn cộng thêm tiếng thét bất mãn của Fernando rồi tiếng khóc rống náo nùng của Kim làm thành một “tạp âm” đầy kịch tính, thu hút gần như toàn bộ sinh viên ở tầng lầu. Bọn chúng tranh nhau áp tai vào cửa và hai vách của hai phòng kế bên như những con ruồi bẹp dí bên hủ mật.

Giọng Fernando cao vút:

- Còn gì để nói nữa không? - Hu... hu... hu... - Chỉ nghe Kim khóc già.

- Em nghĩ tôi là ai? - Fernando đánh giọng - Tại sao mỗi sáng tôi phải đến đây tập thể dục với em? Tại sao cuối tuần tôi phải đi siêu thị với em? Tại sao tôi phải mất thời giờ và công sức để quan tâm đến cái sự học của em? Tại sao tôi muốn em làm việc có phương pháp? Tại sao tôi muốn em có sức khỏe tốt? Tại sao? Tại sao?

Bên ngoài, bọn sinh viên nhiều chuyện cũng nhìn nhau hỏi: “Tại sao? Tại sao?”

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Mùa đông cô đơn

Sau sự kiện “đau lòng” đó, Kim luôn tự hỏi “Tại sao và tại sao?”. Vì có gì Fernando lại hết lòng vì cô đến thế? Chẳng phải anh yêu đương hay muốn tán tỉnh gì. Kim cũng từng được nhiều đối tượng đeo đuổi nhưng chưa có nhân vật nào quái chiêu như vậy.

Ở Việt Nam, người ta ca ngợi, khen tặng, ngưỡng mộ Kim bao nhiêu, ở đây Fernando không tiếc lời la lối, xỉ vả, mạt sát, lăng nhục cô bấy nhiêu. Chẳng bao giờ Kim thấy Fernando nhìn mình dịu dàng, lúc nào anh cũng chăm chấp chiếu tướng cô bằng “cặp mắt mang hình viên đạn”. Trong đời chưa bao giờ Kim sợ ai đến như vậy dù gia đình cô cũng rất nghiêm khắc.

Đau nhất là có hôm Fernando còn đem cả dân tộc Kim ra trêu cợt: “À thì ra, sinh viên Việt Nam là vậy đó! Học thì tệ, ngủ thì nhiều mà lúc nào cũng xin được học bổng của chính phủ nước giàu!”. Kim giận run, nín khóc: “Anh

không được phép nói động đến người Việt Nam!”. Fernando nhún vai khinh bạc: “Ai cấm được tôi, tôi thấy sao thì nói vậy. Mà em có cấm tôi thì cũng còn những sinh viên khác trong lớp nhận thấy điều này, rồi các giáo sư nữa. Vậy mà thầy Baddley nói “Cô Kim đó đến từ một nước anh hùng, dân tộc đó tuy nhỏ nhưng chiến thắng được bao nhiêu là kẻ thù xâm lược”. Vậy mà... - Fernando lắc đầu ngao ngán - có mỗi “giấc buồn ngủ” thôi mà cũng chịu thua!”. Hận người, giận mình, Kim mất hết lý trí cầm dao trên bàn học lăm lăm chĩa về phía Fernando: “Anh có nghĩ tôi dám giết anh không?”.

Fernando mặt lạnh như tiền vừa mở cửa phòng bỏ đi vừa nói: “Ruồi còn không đủ sức đập nữa là giết người!”. Bọn sinh viên đứng đầy ngoài hành lang há hốc miệng thấy Fernando khinh khinh bước ra, theo sau là Kim mắt mũi tèm lem, lăm lăm cây dao nhựa rọc giấy. Anh chàng Mauricio người Chilê ở phòng đối diện chép miệng: “Trời! Hai người này sao cho xem tầu hải hoại vậy không biết!”. Thúy Hà cười lớn nhất: “Yêu nhau lắm giết nhau thôi!”.

Tưởng rằng đến nước này thì chẳng mặt mũi nào nhìn nhau, vậy mà sáng sớm hôm đó, khi Kim mặt bừng bừng vừa chạy vừa thở phì phò quanh khu học xá, cô chợt nghe tiếng “nâng cao đùi” quen thuộc sau lưng. Xong phần tập thể dục, Fernando còn đòi hộ tống Kim trực tiếp đến thư viện thay vì để cô tự đi như thường lệ. Kim không thềm đáp. Cô bỏ vào nhà tắm, đứng dưới vòi sen suy nghĩ không biết anh muốn gì. Chẳng dám nhìn cái giường, Kim đeo túi, xách dù, chạy ra bên xe bus. Fernando vẫn đứng chờ trước khu học xá, anh đưa tay chặn Kim lại, mời lên chiếc xe hơi đang mở rộng cửa.

Không thềm nhìn Fernando, Kim hung hăng gạt tay anh ra, dậm bước về phía trước. Fernando kêu lên:

- Sao? Có cần thiết phải cực đoan một cách xuẩn ngốc như vậy không? Sao lại phải chờ mất thời giờ ở trạm xe bus khi có xe hơi chờ đi? Thời giờ quý

báu đó để dành đọc thêm một chương sách phải ích lợi hơn không?

Kim không đáp, mắt ánh lên tia hằn học.

- Người khôn ngoan - Fernando đều giọng - hơn người đại ở chỗ biết tận dụng những cơ hội đến với mình hơn là chỉ lo chịu lòng những cơn tự ái hão vô bổ!

Kim khựng người, đấu tranh tư tưởng vài giây rồi “nuốt nhục” chui vào xe, người nóng hừng hực như lên cơn sốt chỉ với một ý nghĩ trong đầu “Sẽ trả mối thù này!”. Bên cạnh cô, Fernando đang khởi động xe, miệng nở một nụ cười “bề trên” biết tổng cô nàng hận mình ngút trời mây nhưng chẳng thể làm được gì.

Đến giữa mùa đông, gần Giáng Sinh trường cho nghỉ, Kim tranh thủ sang miền bắc nước Pháp thăm gia đình người dì. Lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy tuyết. Những bông tuyết xóp rơi rất dày, phủ trắng xóa đường phố và những mái nhà bạc đầu. Nhiệt độ ban đêm có khi xuống dưới mười độ. Nằm trên chiếc giường nệm, đắp tấm mền dày sụ và lò sưởi bật đến mức tối đa nhưng Kim vẫn không ngừng rên rỉ. Cô mặc mấy chiếc áo len, hai cái quần thun và mang những ba đôi vớ mà chưa thấy ấm. Kim phải đắp mền kín mặt vì không khí lạnh tràn vào mũi không thở được, làm cóng tai và đôi gò má như mất cảm giác. Sáng tám giờ trời vẫn còn tối mịt, những bồn hoa trước nhà bị đóng băng trông thật tội nghiệp. Kim nhìn những ngọn cỏ héo úa bị băng cầm tù, thấy mùa Đông thật kinh khủng. Một con vật nhỏ nào đó chạy ngang hiên nhà để lại vết chân ngọ nghĩnh bị lún sâu hun hút. Lũ trẻ con thấy tuyết rơi dày đến gần hai mươi centimét bèn rủ Kim cùng làm ông già tuyết. Kim mang đôi giày không đủ ấm nhưng mê tuyết nên chạy nhảy và lăn lộn trên đó cùng đám em họ. Mọi người hồ hởi nhìn thành quả cao gần hai mét, có mũi bằng cà rốt, mắt nạm khoai tây, miệng đỏ rực của cà chua và trên đầu đội cái nồi kim loại bóng loáng. Chừng mười hai giờ mặt trời lên

làm tuyết tan chảy ra thành băng, Kim dù đã cố cẩn thận cũng trượt té vài lần làm lũ trẻ bật cười ra khói. Dân bên đây mang giày đinh hoặc đeo một dạng “bàn chông” vào giày mới mong không trượt ngã.

Càng gần đến Giáng Sinh tuyết càng rơi rất dày, đến nỗi sáng nào đi làm dựng của Kim cũng phải nhờ mọi người lấy xẻng xúc bớt tuyết dọn đường cho xe hơi ra. Đến tối đi làm về dựng lại phải quấn dây xích vào bánh xe phòng tuyết tan thành băng làm đường trơn trượt sẽ dễ lạc tay lái. Kim nhìn người dựng tóc bạc trắng dù mới trên năm mươi, mỗi ngày đi làm đều là cực hình vì dựng phải lái xe đến hơn năm mươi cây số đến sở làm. Buổi tối nếu dựng về trễ một chút mọi người đều nháp nhòm. Kim rên với dì sao cuộc sống bên đây cơ cực quá, dì cô cười buồn về chịu đựng: “Có việc làm là may, thất nghiệp còn chết nữa! Sống ở đây yên tĩnh quá, chỉ là một ngôi làng tĩnh lẻ trên đồi cao. Hồi mới qua nhiều lúc nhìn tuyết trắng xóa chán muốn...tự tử. Gởi hình về Việt Nam ai cũng khen “Tuyết đẹp quá!” mà dì muốn khóc thét lên”. Kim chép miệng như một bà cụ non, an ủi: “Thôi thì sống ở đây cho tương lai tụi nhỏ”. Dì lắc đầu mệt mỏi: “Bên đây bây giờ không an ninh, tụi nhỏ dễ bị bắt cóc, bạo hành, làm nhục. Tụi nó tự lấy xe bus đi học, làm gì có thời gian đưa rước. Đường sá thì hoang vắng, đi lẻ loi một mình dễ bị tấn công. Thôi, sống đâu thì quen đó, chỉ mong bên nhà đừng “trông chờ” nhiều vào Việt kiều nữa!”.

Dì Kim muốn cô ở lại đón Giáng Sinh nhưng cô thấy sốt ruột. Có một sợi dây vô hình nào đó kéo cô phải quay lại Oxford. Dì thở dài nhờ dựng lái xe đưa cô ra ga trước khi đi làm. Kim đành phải đi chuyển sớm lúc mới sáu giờ ba mươi. Lên tàu rồi cô lại tiếp tục ngủ vì trời vẫn đang tối mịt như đêm ba mươi. Đến gần chín giờ trời dần sáng để lộ khung cảnh bên ngoài đang phủ tuyết trắng xóa. Kim ngỡ ngàng nhận ra tàu đang đi qua những ngôi làng nằm dưới thung lũng, những cây thông chóp nhọn và các mái nhà nhỏ xinh

đều phủ một màu tuyết trắng rất dày. Những làn khói xám nhẹ nhàng tỏa ra khỏi những căn nhà be bé. Hẳn người ta vừa thức dậy khơi lò sưởi cho một ngày mới, nhiều ấm áp và thanh thản. Thung lũng nổi thung lũng, làng tiếp làng, những mái nhà phủ tuyết trắng nhấp nhô, vài ngôi giáo đường vương cao tháp chuông cũng đắm mình trong màu trắng mùa đông. Kim ngỡ mình đang lạc vào xứ thần tiên của một thời thơ ấu, đọc truyện cổ Andersen với “Bà chúa tuyết” hay “Cô bé bán diêm”. Thật lãng mạn cho những gì đang trải ra trước mắt, đẹp lộng người và cảm thấy thật bình an như khi cầm một tấm thiệp Giáng Sinh vẽ những ngôi làng nhỏ xinh đắm chìm trong tuyết. Nhưng Kim biết, cuộc sống không như những chuyến tàu chỉ chạy vút qua và mùa Đông không bao giờ được chờ đón.

Khi Kim quay lại Anh, tuyết vẫn chưa rơi dù trời rét đậm hơn. Anh là một hòn đảo nên thường tuyết rơi trễ hơn rất nhiều so với những nước châu Âu khác. Sự trở về gấp gáp của Kim trở nên vô ích khi cô biết rằng Fernando đã về Bồ Đào Nha. Bọn sinh viên trong khu học xá phần đông đã quay về nước đón Noel với gia đình, còn lại một nhóm quê bên Châu Mỹ hay Châu Á quá xa không về được cũng bị cảm cúm sứt sứt hết. Nỗi thất vọng và không khí “bệnh hoạn” làm Kim gục ngã, cô lên cơn sốt, nằm li bì chẳng thiết ăn uống. Mùa đông quả thật khắc nghiệt, Kim nghĩ nếu mình vẫn ăn uống theo kiểu cũ và không tập thể dục chắc đã “ngủm” thật rồi. Cả đám bệnh hoạn phải thay phiên nấu súp rồi cùng động viên nhau ăn. Thúy Hà trở nên dịu dàng, tình cảm với Kim hơn khi cô ốm, thậm chí chị còn nấu cháo hành nóng cho Kim nữa. Đạo này Thúy Hà đã chính thức cặp bồ với Jean Louis người Pháp, cả hai nói tiếng Anh ẹ như nhau nên có lẽ vì thế hút nhau ở chỗ khác. Giáng Sinh Jean Louis cũng về thăm gia đình bên Pháp nên Thúy Hà có vẻ rất cô đơn. Sang đây với mục đích chính là tu nghiệp nhưng do kém ngôn ngữ, Thúy Hà tối ngày chỉ lên trường viết email và “chat” thêm một chặp rồi

bỏ về đi shopping.

Kim vốn không ưa cô bạn đồng hương nhưng trong lúc bệnh hoạn có người chăm sóc cũng thấy ấm lòng, cô cố nuốt chén cháo hành mà cổ họng bỏng rát như có gai cào. Kim bị viêm họng khá nặng. Thúy Hà thân tình hỏi: “Fernando đâu? Sao không đến chăm sóc em? Bình thường mê nhau lắm mà!”. Kim thờ khó nhọc nhún vai không biết trả lời thế nào. Cô nghĩ có giải thích kiểu gì Thúy Hà cũng không chịu hiểu giữa cô và Fernando chỉ là chuyện học hành. Trong khi bọn Tây nhìn sơ đã biết Fernando chẳng “xơ mùi” được gì. Kim nghĩ anh mà biết cô bệnh chắc còn la lối thêm vì cái tội mang đôi giày mỏng dính đi trên tuyết. Nhiều lần Kim định đến phòng khám bác sĩ nhưng cô chưa có thẻ bảo hiểm y tế, khám bệnh bên Anh rất đắt, tiền mua thuốc cũng không tưởng tượng nổi. Cô biết bị viêm họng phải uống kháng sinh mà kháng sinh không có toa bác sĩ không nhà thuốc nào chịu bán. Cuối cùng suy tính thiệt hơn, Kim đành “nuôi bệnh” hy vọng tự khỏi. Khi Fernando từ Bồ Đào Nha quay lại, anh bất ngờ đến khu học xá tìm Kim mà không báo trước. Nhìn Fernando khỏe mạnh, ánh mắt sáng rõ, tràn đầy sinh lực, Kim càng cảm cảnh cho thân mình. Anh nhíu mày nhìn cô ho khục khặc, ôm quặt quẹo, mặt mày bơ phờ:

- Sao đến nông nổi này? Mà phòng em có mùi gì ngộp thở quá?
 - Bệnh! – Kim đáp cụt ngắn, lòng tủi thân vô hạn – Mùi dầu gió châu Á đó!
 - Tại sao bệnh? - Fernando hắt mặt hỏi - Đi bác sĩ chưa?
 - Tại vọc tuyết! – Kim lảo nhào trả lời thành thật – Chưa được tổ chức cấp học bổng phát thẻ bảo hiểm nên không dám đi bác sĩ, sợ không có tiền trả!
- Fernando quát:
- Phải biết thân biết phận chứ, đã yếu mà còn không tự chăm sóc! Sức khỏe là trên hết, sao bệnh lâu như vậy mà không đi bác sĩ khám? Em đừng có nói thiếu tiền nghe, tiền em đầy nhóc trong tài khoản, tại em keo thì có! Nếu đã

lỡ keo kiệt thì làm ơn thông minh hơn một chút đi, sao không gọi cho tôi?

Kim bắt đầu nổi điên:

- Ai biết anh ở đâu mà gọi? Anh về Bồ Đào Nha vui vẻ với gia đình có để lại cho tôi số điện thoại đâu? Lúc anh đang ăn uống sung sướng với cha mẹ thì tôi nằm rên hừ hừ cô đơn ở đây. Tôi đang bệnh mà anh còn la lối vậy đó hả?

- Điện thoại di động của tôi nhận được ở khắp Châu Âu. Và tôi cũng check email mỗi ngày, sao không viết cho tôi? – Fernando cố dịu giọng lại nhưng không thể không than vãn – Trời ơi, sao mà có người khờ khạo dữ vậy nè!

- Tôi không “khờ” sao để bị anh “đàn áp” chứ! – Kim nén cảm giác tủ thân quá mắt “tra miếng” – Tôi mà “khôn” thì anh chết với tôi lâu rồi! Đồ tàn ác!

Fernando bật cười:

- Không biết ai ác hơn ai. Đang bệnh mà còn bày đặt hăm he tôi nữa!

Kim âm ức:

- Đáng lý anh về Bồ Đào Nha cũng nên gọi cho tôi chúc một câu “Giáng sinh vui vẻ” hay “Năm mới hạnh phúc”. Trong lúc anh hưởng không khí sum họp với gia đình cũng nên tội nghiệp cho cảnh cô đơn của tôi ở đây chứ! Anh có biết là lần đầu tôi xa nhà không?

- Đêm Giáng sinh và giao thừa tôi có nhớ đến em – Fernando có vẻ lúng túng trước lời trách móc nhưng cố pha trò – Nhưng tôi ngại em nghe giọng tôi rồi nhớ tôi quá, học hành không vô thì chết.

- Phải! Tôi nhớ cái giọng la lối quạu quọ của anh đó – Kim vừa ho vừa lao khào nói – Có người la lối còn hơn chả có ai ngó ngang đến!

Fernando cười lớn rồi lôi Kim đi khám bệnh. Cô dùng dằng không chịu đi, tỏ ý không thèm làm phiền anh nữa. Đợi Fernando quát to đến mức những con bồ câu ngoài cửa sổ giật mình bay vụt lên “Ngoài viêm họng em còn thêm bệnh cứng đầu nữa phải không?”, Kim mới giật nảy mình chịu lú lú

đi xuống xe cho anh chở đi bác sĩ. Cô tru tréo “Nãy giờ anh cho tôi uống thuốc bỏ đủ hết bệnh rồi, còn đi bác sĩ làm chi nữa! Người gì mà không nói được một câu an ủi dịu dàng!” rồi gập người ho một trận tím tái mặt mày. Fernando mỉm cười trêu “Trời phạt!” rồi vội vàng rút khăn tay ra đưa cho Kim hỉ mũi. Anh còn tháo khăn choàng cổ của mình quấn thêm cho cô mấy vòng và cởi áo khoác đang mặc ra choàng lên người Kim. Fernando nhìn cái thân hình bé nhỏ của cô ngấp trong mớ quần áo phì cười “Trông em tròn quay giống thằng bù nhìn tuyết!”. Cô không còn hơi sức nào đấu khẩu nữa, nằm ngoẹo đầu lên ghế xe. Fernando phải vươn người qua cái dây an toàn cho Kim, miệng lầm nhảm “Sao số tôi xui quá không biết!” làm cô muốn ngồi bật dậy đập cho anh một phát. Khốn nỗi lực bất tòng tâm nên cuối cùng Kim chỉ có thể nằm im như một con mèo ưt giường cặp mắt lơ đãng bệnh hoạn nhìn “kẻ thù” mặt hồng hào, khỏe mạnh, vừa huýt gió vừa lái xe chở mình đi bác sĩ.

Ở phòng khám, Fernando khai mình là “người đỡ đầu” của Kim. Trước mặt bác sĩ, anh trở nên cực kỳ dịu dàng với cô. Thậm chí Fernando còn dám tình bơ vuốt tóc Kim: “Cô bé này vốn thể chất yếu mà lại có tâm hồn nghệ sĩ, thích lang thang trong tuyết thật lãng mạn nên mới bị cảm nặng như vậy”. Bác sĩ kê toa cho cô dùng nhiều loại thuốc, Kim nhìn cái danh sách dài ngoằng mà hồi hộp lo cho số tiền phải trả. Thật bất ngờ, Fernando trả tiền khám bệnh cho Kim rồi dìu cô đi ra như thể cô sắp quỵ đến nơi. Ra khỏi cửa, Kim vùng khỏi vòng tay của Fernando rồi liếc anh sắc lẹm dù giọng vẫn còn lào khào: “Tôi sẽ trả tiền khám bệnh lại cho anh”. Fernando cười khinh khinh đẩy Kim lên xe: “Thôi khỏi! Keo kiệt như em nên mới chịu đựng bệnh hoạn cả mười ngày nay, giờ em phải trả tiền khám chắc tiếc đứt ruột còn bệnh nặng thêm!”. Kim nhún vai: “Biết vậy hả? Vậy thì cảm ơn, không ngại ngừng gì hết!”. Fernando lắc đầu cười như mếu: “Tôi vẫn luôn ao ước em

hiền dịu hơn một chút! Hy vọng em chỉ là trường hợp cá biệt của phụ nữ Việt Nam”. Kim nhìn Fernando lạnh lùng: “Tôi cũng luôn mong anh chỉ là trường hợp “đột biến gen” của đàn ông Bồ Đào Nha”. Fernando bật cười lớn: “Thôi đừng nói nữa để yên tôi lái xe! Càng bệnh càng dữ! Không lẽ bệnh viêm họng có liên quan gì đến bệnh “dại” mà y học chưa phát hiện ra?”.

Về đến khu học xá, Kim mở dây an toàn rồi quay sang Fernando lạnh lùng: “Dù sao cũng cảm ơn đã chở tôi đi bác sĩ và hào phóng trả tiền cho tôi. Tôi tự đi lên phòng được rồi, không cần đưa đâu. Anh về đi!”. Fernando giữ tay Kim lại: “Khoan! Trả khăn choàng và áo khoác lại cho tôi! Nếu không tôi mà bệnh thì cả hai ta đều chết vì em thì làm sao có thể chở tôi đi bác sĩ và lại càng không có thiện chí trả tiền khám bệnh cho tôi!”. Kim hơi ngượng, cô tháo đồ ra trả cho Fernando, miệng lầm bầm: “Chính anh quàng vào người tôi mấy cái thứ bốc mùi này!”. Fernando quắc mắt: “Nè! Vừa phải thôi! Mẹ tôi vừa giặt đó! Chính em mới đang có cái mùi dầu gió châu Á kỳ lạ, làm bám hết lên đồ của tôi rồi!”. Kim ngượng quá định nói gì đó cãi lại nhưng một cơn ho vô duyên ập đến làm cô gập người sù sụ. Fernando nhìn Kim vừa tội nghiệp vừa cười kè kè “Tôi đã nói là đừng có dữ mà!” rồi chồm người ra băng ghế phía sau lấy cho Kim một gói quà. Kim ngơ ngác: “Gì đây?”. Fernando nháy mắt: “Quà năm mới, một loại bánh ngọt của Bồ Đào Nha. Ho như vậy chắc ăn không được đâu. Nhưng thôi cứ đưa cho em, nếu không em lại trách không nghĩ gì đến em!”. Kim bất ngờ và xúc động không thốt nên lời, cô giả bộ tiếp tục ho. Fernando nhìn Kim đóng kịch với những cơn ho, cười cố nén rồi vòng qua mở cửa xe cho cô: “Thôi lên phòng nghỉ đi! Tôi đi ra pharmacy mua thuốc cho em xong sẽ mang lại cho”.

Rồi Fernando nhìn vào mắt Kim:

- Mẹ tôi làm ổ bánh này đó. Còn tôi thì có công bê lên máy bay đến tận đây.

Ngon lắm nhưng để lâu không được. Em đừng mời tụi bạn trong khu học xá nghe, ngày mai tôi đến dạy em tôi ăn dùm cho. Rồi năm sau tôi nói mẹ tôi làm cho em cái khác!

Fernando nói xong ôm bụng cười khi thấy Kim cầm gói quà mà mặt mày bí xị: “Em ráng dễ thương một chút đi! Rồi kỳ nghỉ Giáng sinh năm sau tôi hứa sẽ ở bên em!”. Kim vừa đi lên lầu vừa lầu bầu: “Năm sau tôi về Việt Nam rồi! Ai cần anh nữa!”

Dù nói thế, Kim biết cô cần Fernando kinh khủng, nhất là trong mùa Đông giá lạnh này. Mùa Đông ở đất nước sương mù thật thê lương. Trời lúc nào cũng âm u, tuyết bắt đầu rơi khi ở những nước Châu Âu khác trong đất liền đã trở nên ấm áp. Oxford phủ một màu trắng u buồn với những mái vòm cao vút đầy tuyết đứng chênh vênh. Những ngôi trường cổ kính càng thêm giá lạnh với những bức tường đá xám lại và các cánh cửa gỗ trầm mặc cô đơn. Mọi người hạn chế tối đa việc đi ra đường. Kim viện cớ mới hết ốm để khỏi lên thư viện học, cô trốn biệt trong phòng, đến mức không đi siêu thị phải nhờ mấy đứa chung nhà mua đồ ăn dùm. Không biết đứa nào “mách lẻo”, Fernando đến la lối um xùm “Phải đi ra ngoài cho quen với thời tiết, em định làm con gấu ngủ Đông suốt ba tháng sao?”. Anh lôi cô ra ngoài dù chẳng biết sẽ đi đâu, nhiệt độ đang ở mức không độ lúc ba giờ chiều.

“Chúng ta không đi xe hơi – Fernando cảnh báo – Đi bộ thể này vào trung tâm”. Kim đội nón len như mấy ni cô ở Việt Nam để che hai tai lại mà vẫn có cảm giác tai đông cứng đến gần rụng. Cô nghĩ mình trông “kỳ cục” với cái nón len che sùm sụp nhưng ngoài đường ai cũng trùm đầu lại bằng đủ thứ nón mũ và khăn choàng che kín mũi. Fernando trông cũng kém đẹp trai với cái nón len dày cui như thầy chùa nhưng Kim không còn hơi sức đâu mà cười cợt, cô xuýt xoa với đôi tay lạnh cóng dù đã mang đôi găng bằng da cực dày. Mọi người cúi đầu tránh những cơn gió rét vuốt tạt vào mặt, ai

cũng đi lom khom bằng những bước ngắn nhưng lại có vẻ vội vã như đang chạy.

Ở bến xe bus không ai đứng yên được một giây, cứ phải chạy tại chỗ cho cơ thể vận động liên tục. Kim thấy mấy bà già lụm cụm tám chín chục tuổi tội nghiệp chống gậy dần từng bước khó nhọc trong làn gió tê tái. Đột nhiên có bà đánh rơi túi đựng cam. Bà già mặc đồ lùm xùm, đi đứng đã khó khăn nên nhìn mấy trái cam lăn lông lốc ra vỉa hè lúng túng không biết xử lý ra sao. Fernando và Kim cúi xuống giúp, lúc Kim đưa vào tay bà túi cam, cô cảm cảnh hỏi: “Sao mấy bà ra đường làm chi vào thời tiết này? Cần mua gì thì nhờ hàng xóm giúp cho!”. Mấy bà lão bật cười, họ đồng thanh nói cô bé này đúng dân châu Á mới sang Oxford học. Bên đây không ai giúp ai cái gì, và lại mấy người già càng cần phải ra đường mỗi ngày. “Chúng tôi mà sợ rét trốn biệt trong nhà thì chân tay cứng đờ cả lại. Đến mùa Xuân trời có ấm hơn nhưng do suốt mấy tháng mùa Đông không vận động, chúng tôi sẽ bị liệt hết. Chúng tôi phải cố gắng, mỗi ngày đều phải cố gắng với những khớp xương đau nhức này. Càng già càng phải chiến đấu với mùa Đông, phải tự cứu mình trước khi trời cứu, cháu ạ!”. Xe bus đến, mấy bà khó nhọc lục tục leo lên. Kim chạy đến đỡ nhưng họ cười đẩy cô ra: “Để chúng tôi tự lực, cô bé!”. Những hành khách khác kiên nhẫn đứng chờ dù ai cũng nóng lòng được sớm chui vào xe bus ấm áp. Kim cũng định bụng leo lên nhưng Fernando giữ tay cô lại “Tôi đã nói là chúng ta đi bộ mà!”

Kim gục đầu cảm cúi bước. Những viên đá lát đường trơn trượt làm cô loạng choạng chột ngã mấy lần. Fernando không đưa tay ra đỡ, nếu anh có đưa tay hẳn Kim cũng không thềm vịn lấy. Cô xấu hổ thấy mình không bằng mấy bà già mỗi ngày phải chiến đấu với những khớp xương rệu rã trong cái lạnh khắc nghiệt mùa Đông. Càng đi Kim càng thấy ấm hơn, vào đến trung tâm rồi cô cũng không biết Fernando sẽ đưa mình đi đâu. Cô cố gắng kiên nhẫn

không chịu hỏi, đến khi thấy hai người cứ đi vòng vòng ngang qua chỗ cũ đến ba lần, cô đứng lại, thở một hơi dài làm khói bốc lên tận đỉnh một ngôi giáo đường: “Fernando, anh giỡn mặt với tôi hả?”. Fernando cả cười: “Một rồi sao? Thôi thì vào đây uống trà! Tôi chỉ muốn luyện cho em đi bộ trong mùa Đông thôi”.

Hai người vào một tiệm trà ấm cúng, Kim đuối sức vì “hành trình” hai cây số dưới trời giá rét nên giận dỗi dán mặt vào cửa sổ nhìn ra ngoài để mặc Fernando gọi trà nóng và mấy loại bánh ngọt. Trong tấm kính cửa sổ, cô thấy hình ảnh phản chiếu Fernando đang khoan khoái pha sữa vào trà rồi ung dung ăn hết cái bánh chocolat này sang cái bánh nhân táo khác. Cuối cùng không chịu nổi mùi trà nóng ấm áp pha sữa thơm lừng và hương bánh ngọt ngào ngọt, Kim quay lại nhìn Fernando trách móc: “Không mời tôi ăn hả?”. Fernando tỉnh bơ nhìn đĩa bánh đã hết veo và bình trà cũng kịp cạn, liếm môi thòm thèm nói: “Tuởng em thích nhìn đường phố hơn. Chắc mình gọi thêm bánh, em có cần tôi hút tận miệng không?”. Lần này trà vừa kịp đem lên Kim đã hỏi hả pha cho mình một cốc đầy rồi đổ sữa vào đục ngầu cả lên. Cô vừa thổi vừa uống, lắng nghe thứ chất lỏng ấm áp đang lan tỏa vào từng tế bào lạnh cóng của mình. Dân Anh có lối uống trà sữa vào mỗi buổi chiều thật đặc trưng chắc cũng do trời rét quá cần nạp nhiều năng lượng. Họ nghiền trà sữa và không bỏ được thói quen uống trà vào mỗi chiều, như dân Việt Nam không bỏ được giấc ngủ trưa dù cuộc sống có trở nên bận rộn bao nhiêu. Sinh viên nước ngoài đến Anh cũng dần bị trà sữa mê hoặc và thấy mỗi buổi chiều lạnh cóng bên ly trà pha sữa ấm sục là thời điểm thật “thiên lương” trong ngày.

Kim đang đói bụng nên chộp lấy cái bánh kem chocolat người phục vụ vừa đem đến rồi đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, không thèm bỏ ra đĩa lấy muống xúc dịu dàng như mọi người xung quanh. Đến lúc thấy Fernando

nhìn cô chăm chăm rồi chép miệng than “Đi với em tôi xấu hổ quá!”, Kim mới chột giật mình. Cô vội vã liếm mép và mút những ngón tay dính đầy chocolat như một con mèo nhỏ lem luốc. Fernando nhăn mặt rút khăn tay ra đưa, Kim từ chối “Tôi có khăn giấy, anh thọt tay vô túi áo tôi lấy ra dùm”, nhưng anh đã cầm tay cô lên lau chăm chú và tiện thể chùi cả miệng vẫn còn sót một miếng bánh to tướng trong đó. Kim nhìn chiếc khăn trắng tinh bị dây bẩn bằng những vệt chocolat, xấu hổ và tức giận: “Hình như lúc nào anh cũng làm tôi trở nên... không ra thể thống gì?”. Fernando lạnh lùng: “Thôi ăn nhanh đi rồi về. Tôi không có thời gian ở đây với em suốt buổi chiều đâu!”. Kim thở hắt ra: “Nếu bạn anh đi trước đi, không lẽ tôi không biết đường tự về nhà mình”. Fernando đứng dậy, anh nói mình sẽ trả tiền nên cô cứ ngồi lại ăn thong thả, nhớ lúc về cũng cố gắng đi bộ chứ đừng leo lên bất kỳ chiếc xe bus nào.

Fernando đi rồi Kim mới thấy có một người ngồi kế bên dù “khắc khẩu” nhưng ấm cúng hơn rất nhiều, ngoài trời tuyết lại rơi đợt mới. Cô nuốt tiếp cái bánh còn lại một cách khó nhọc, uống tách trà sữa đã nguội lạnh rồi nặng nề khoác áo, thở dài nghĩ tới đoạn đường quay về trong thời tiết khắc nghiệt. Cô nghĩ mình không việc gì sợ Fernando đến mức phải lê gót dưới tuyết khi xe bus cứ hai phút lại tấp vào, nhưng rồi nhớ đến mấy bà già cố gắng vận động, Kim đành cắn cùi bước đi cho nhanh. Trời càng lúc càng rét, tuyết rơi dày hơn, gió thốc mạnh hơn. Kim ghì tấm khăn choàng quần kín trên đầu, một tay đút sâu vào túi áo khoác, dần bước khó khăn. Một viên đá lót đường trơn như mỡ làm cô trượt một cú hai chân giờ bỗng lên suýt ngã bật ngửa ra sau, đột nhiên có ai đó bắt ngờ chụp Kim lại vào phút cuối. Vừa kịp hoàn hồn, Kim giật nảy mình nhận ra đó là Fernando: “Anh theo dõi tôi hả?”. Anh không trả lời, đều giọng đề nghị: “Có muốn dựa sát vào người tôi không?

Như thế sẽ ấm áp hơn, không bị trượt ngã nữa và quãng đường đi sẽ ngắn lại!”

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Thành công bước đầu

Dù chậm chạp so với sự mong đợi mỗi mòn của Kim, mùa Đông rồi cũng dần ra đi. Tuyết bắt đầu tan, nhỏ những giọt nước lạnh cóng từ trên mái vòm chạm khắc cầu kỳ của những ngôi trường cổ kính xuống vai người khách bộ hành đang rảo bước.

Những bức tượng đá “đội mũ trắng” suốt bao nhiêu ngày giờ bắt đầu rũ tóc, những dòng nước rỉ rả thay phiên nhau chảy xuống mũi, xuống cằm trông ngộ nghĩnh làm sao.

Lũ sinh viên lại đem xe đạp ra vi vu ở những đoạn đường khô ráo. Nhiệt độ dần dần nhích lên, gió hết mạnh, trời bớt âm u.

Một buổi sáng thức dậy, Kim chợt nhận ra mặt trời lên sớm hơn thường lệ. Nhìn ra cây cỏ bên ngoài, chồi non đang nẩy mầm, hoa hé nụ e ấp, cảnh vật xinh tươi mon mọn. Bên kia đường, hàng cây phong cổ thụ đã có những chiếc lá xanh non nhú ra khắp lượt. Kim cột dây giày, hăm hở chạy vài vòng quanh khu học xá. Giờ Fernando chẳng cần “áp giải” cô nữa. Kim đã khỏe mạnh và năng động hơn, gò má ửng hồng không còn xám ngoét, môi không khô nứt nẻ như dạo trước. Đặc biệt đôi mắt Kim “có thần” hơn, đáng vẻ tự tin, không cúi gằm đầy tự ti như hồi mùa thu mới bên Việt Nam sang.

Không có Fernando nhưng giờ con trai trong khu học xá đã bắt đầu hộ tống theo Kim khi cô chạy buổi sáng. Họ nhận ra cô nàng Việt Nam trở nên mượt mà, mắt đen láy, tóc dài cột nhổng năng động, miệng chúm chím hay cười khá có duyên.

Từ dạo Thúy Hà xong chương trình tu nghiệp về nước hồi tháng giêng, Kim lại trở thành Miss Việt Nam trong cộng đồng sinh viên khu học xá ở đây, thậm chí có vài người còn thân thiện gọi cô là Miss Châu Á khi không có Lê Chi ở đó. Công bằng mà nói, dạo này Lê Chi xuống sắc thấy rõ. Cô bé mặt bơ phờ do thường xuyên thức khuya, lại tập tành hút thuốc và nốc bia nên càng ngày bọn Tây càng chán. Tụi con gái châu Âu cũng thích ăn chơi, nhưng bọn chúng luôn biết tự chủ. Đa phần đều chơi thể thao và ăn uống cẩn thận. Còn Lê Chi hẳn bị gia đình kèm cặp từ nhỏ, đến lúc xỏ lồng hời hả sống, muốn dừng cũng không kịp.

- Chào Miss Châu Á - anh chàng Mauricio đẹp trai chạy đuổi theo - Hôm nay trời ấm quá!

- Có nắng rồi - Kim hào hứng - Nhưng đừng gọi em như vậy, cho em làm Miss Sài Gòn cũng hân hạnh lắm rồi.

- Ủ, ở Luân Đôn một thời có vở kịch Miss Sài Gòn nổi tiếng lắm đó!

- Lâu lắm em mới lại thấy nắng, nhớ Việt Nam quá!

- Anh cũng thấy nhớ nắng Nam Mỹ quê hương - Mauricio phụ họa rồi ngắt một bông hoa dại bên đường cài lên tóc tặng Kim - Mùa xuân đến rồi đó!

Kim ngớ ngàng:

- Thật sao? Mùa xuân đến rồi hả?

Ở Sài Gòn với nắng nóng quanh năm, chưa bao giờ Kim thấy được hết niềm hạnh phúc khi mùa xuân đến. Mỗi lần gần Tết, nghe người ta hát “Xuân đã về! Xuân đã về!” bằng một giọng vui vẻ, Kim còn câu thêm: “Có gì vui đâu, già thêm một tuổi, xuân xiếc cái gì!”. Nhưng sáu tháng nay ở Anh, có trải

qua một mùa thu buồn ảm đạm với lá vàng rơi theo những cơn gió cắt da và một mùa đông lạnh khắc nghiệt với tuyết phủ trắng đường, mới cảm nhận được mùa xuân có ý nghĩa đến thế nào. Fernando thường hay động viên Kim: “Ráng đợi đến mùa xuân, khi thời tiết dễ chịu hơn, cảnh vật xinh đẹp lên, lúc đó em cũng sẽ yêu đời hơn, vui khỏe hơn và không còn... bị buồn ngủ nữa!”. Thật chán, anh chẳng phải là một người lãng mạn, Kim đã đợi anh kết thúc câu nói của mình bằng một lời hứa nào đó chẳng hạn như “... và tôi sẽ mời em đi ăn kem rồi hai đứa mình cùng vào rạp xem phim!”

- Kim nè! - Mauricio dừng lại thở - Anh chàng Fernando đỡ người đó là gì của em vậy?

Kim nhún vai không trả lời. Như chỉ đợi có thế, Mauricio hào hứng nói tiếp:

- Lúc đầu thấy anh ta chăm sóc em tận răng, tụi này cũng nghĩ là bạn trai. Nhưng rồi thấy anh ta thô bạo quá, chẳng tế nhị hay dịu dàng tí nào với em cả. Anh ta có bao giờ tặng hoa cho em chưa?

Kim ngao ngán:

- Anh ta thiếu điều muốn... tặng em nắm đấm khi em giải sai bài tập. Mà lúc em làm bài đúng anh ta cũng chẳng thêm khen lấy một câu chiều lệ.

- Ủ! Tệ thật - Mauricio phụ họa - Anh chàng Fernando đó người Bồ Đào Nha, đáng lẽ phải nồng nhiệt như xứ sở đầy mặt trời của anh ta, sao lại lạnh lùng như dân Ăng-lê!

Kim nhìn Mauricio trêu chọc:

- Khác xa với anh! Suu tâm bao nhiêu cô gái rồi? Đủ mọi màu da phải không?

- Chưa có da vàng! - Mauricio nheo mắt cười tinh - Thật đó! Anh không thích Lệ Chi, sẵn sàng ngủ với tất cả mà không cần tình yêu. Cô nàng Yutaka thì như một bà già cần cỗi. Còn Thúy Hà quả có xinh đẹp nhưng trông “quê quê”.

- Thôi đủ rồi! - Kim bật cười tuy lòng hơi bất mãn trước những nhận xét của Mauricio - Anh nhìn lại mình đi! Làm như “ngon” lắm vậy đó!

Hôm nay Kim có hẹn với giáo sư Baddley nên cô không đứng lại cà kê đề ngỗng với anh chàng người Chi-Lê ăn ớt nhiều hơn kết nữa. Cô vội vội bước đến trường. Đi ngang qua vườn Bách Thảo, Kim lặng người ngắm những chồi non nhú ra như những bàn tay trẻ con rụt rè và mồm mĩm xòe những búp lá năm cánh. Những nhánh cây trụi suốt Đông giờ đều trở những chiếc lá đầu tiên. Thiên nhiên thật kỳ diệu, tưởng như mọi cỏ cây đều chết vùi dưới cái lạnh khắc nghiệt bao nhiêu tháng, giờ đây khi thời tiết ấm lên, vạn vật đều hăm hở ngoi lên với sức sống mới. Kim lại xúc động dừng bước bên cầu Magdalen bắc ngang dòng sông Cherwell thơ mộng. Hàng liễu rũ xinh đẹp hai bên sông thay áo màu xanh nõn. Kim bắt ngờ chợt nghe tiếng những con vịt xám gọi bầy, chúng cạ những chiếc mỏ bé bỏng vào nhau âu yếm ra chiều vô cùng hạnh phúc. Đôi thiên nga từ đâu lướt đến, rũ đôi cánh trắng muốt và vươn chiếc cổ kiêu kỳ soi mình xuống dòng sông xanh. Một bà mẹ trẻ đẩy xe nôi đi dạo, cánh tay nhỏ xinh của đứa bé huơ lên vui mừng vẫy gọi đám thủy cầm.

Kim ước gì mình có thể đứng lại nhìn ngắm cảnh thanh bình nhưng cô phải tiếp tục đi đến trường. Dân Anh mê những dòng sông nhỏ hay có khi chỉ là con kênh nhân tạo chảy vắt qua thành phố, họ chăm chút trồng hai bên bờ những hàng cây xanh rợp bóng, thả vào đó những con vật dễ thương cho chúng bơi lội và đặt những chiếc xuồng xinh xinh cho du khách dạo chơi. Kim ngậm ngùi nghĩ giá con kênh Nhiêu Lộc của Sài Gòn cũng được đối xử tử tế như vậy, thành phố sẽ nên thơ hơn biết bao và người dân có thể dùng “taxi xuồng” làm một phương tiện giao thông hữu ích và lãng mạn.

Khuôn viên những ngôi trường Oxford cũng trở nên xinh đẹp hơn khi mùa xuân đến. Những chiếc sân vuông của The Queen College, Trinity College,

Saint John College... được phủ cỏ xanh nhưng mượt, những bồn hoa dọc các lối đi đã được chăm sóc sau những tháng giá Đông, người ta trồng vào đó những cành hồng sắc sỡ, những khóm cúc vàng tươi, hoa tu-líp tím kiêu kỳ. Lũ bướm đủ màu bị mùi hương các loài hoa quyến rũ, bay lượn đầy phần khích làm bọn chim sâu nức lòng cũng riu rít véo von. Trước cửa sổ phòng giáo sư Baddley, những cành dây leo đang tựa mình thức dậy, chúng quấn quýt quanh kẽ hở của những viên đá xám lót tường, những nụ hoa rụt rè trở lóm đốm đỏ trên nền những chiếc lá xanh non... Kim tự nhủ được làm giáo sư dạy trong ngôi trường danh tiếng, có một căn phòng làm việc yên tĩnh trong khung cảnh cổ kính lãng mạn như Baddley, thật hạnh phúc làm sao. Cô đi vòng ra lối hành lang, rụt rè gõ cửa phòng giáo sư. Ông lên tiếng mời cô vào. Kim thấy ông cũng tươi tắn như mùa xuân ngoài cửa sổ. Giáo sư mặc áo sơ mi màu xanh da trời và Kim nhận ra mắt ông cũng tràn ngập một màu xanh yên lành.

Giáo sư nhìn Kim ngạc nhiên:

- Em khỏe không? Tôi thấy em thay đổi khá nhiều đó! Em trông khác xa với dạo trước. Như vậy tôi cũng mừng!

- Thầy... - Kim ngớ ngàng thấy giáo sư tỏ vẻ quan tâm đến mình nhiều như vậy - Em thấy khỏe lắm. Đặt lưng xuống là em ngủ như chết, còn lúc ăn thì nhiều gấp ba bốn lần so với hồi mới qua.

Giáo sư vui vẻ đổi đề tài:

- Tôi đã đọc đề cương làm luận văn của em. Em đã cố gắng rất nhiều. Em tiến bộ lắm. Em đã đi đúng đường rồi đó!

- Thật hả thầy? - Kim ngộp thở, không tin vào tai mình.

- Coi kìa, phải tự tin lên chứ! Không phải mấy tháng nay em đã nỗ lực hết sức mình đó sao? Em cũng đã hòa nhập được vào không khí học tập năng động và có phương pháp ở đây. Em đã đi một bước khá xa rồi đó!

Kim không đáp nên lời, cô đang vui mừng lẫn tủi hờn nhớ lại những khó khăn trong sáu tháng qua. Cổ mím chặt môi nhưng Kim không tài nào giấu được những giọt nước mắt sung sướng đang trào ra. Giáo sư nhìn cô cười hiền từ, ông đột nhiên nháy mắt hóm hỉnh:

- Tôi e rằng có ai đó bày sẵn cho em phải không? Fernando làm dùm em những trang đề cương này chứ gì?

- Không! Không hề! - Kim gằn như thét lên, giọng lạc đi vì phẫn nộ - Fernando chưa bao giờ làm bài giùm em, anh ta chỉ ra bài tập và bắt em tự xoay sở một mình.

- Tuy nhiên Fernando cũng bày cho em phương pháp nghiên cứu và cách lập luận?

- Anh ta bắt em làm tới làm lui cả chục lần trước khi nộp cho thầy - Kim sắp khóc òa lên - Lúc thì anh ta chê “phần đặt vấn đề ngây ngô như học trò tiểu học”, lúc lại nhận xét “cách lập luận... ngu thấy mà ón”, có khi còn... vừa chửi bới vừa đọc phần kết luận.

Baddley bật cười lớn tiếng:

- Anh ta nghiêm khắc hơn tôi tưởng nhiều quá! Nhưng như thế cũng không vô ích, đúng không?

Kim không biết trả lời sao, cô im lặng gật đầu. Giáo sư chỉ ra cho cô vài chỗ cần sửa lại và kết luận đề cương đã hoàn chỉnh, chỉ cần bám sát đề cương là cô sẽ hoàn thành luận văn một cách tốt đẹp. Tuy nhiên ông cũng ân cần khuyên cô tiếp tục nỗ lực hơn nữa vì trong thời gian làm luận văn cô vẫn phải hoàn tất mấy môn học khác.

- Và chắc là bây giờ em “cứng cáp” rồi – giáo sư nháy mắt – Không cần phải làm phiền Fernando nữa, để anh ta tập trung làm luận án tiến sĩ của mình.

Mấy tháng qua Fernando lo kèm cặp em nên có phần lơ là trong công việc.

Kim ngạc nhiên:

- Em đâu có làm phiền anh ta! Chỉ có anh ta làm phiền em thôi!
- Thôi được rồi! – Giáo sư cười, lắc đầu – Thanh niên các em lạ thật đó! Hay là tôi người phương Tây nên không hiểu được văn hóa của em? Nhiều khi người ta cứ nghĩ người phương Tây chúng tôi tự cao tự đại, nhưng tôi lại thấy những dân tộc trông có vẻ hiền lành ở phương Đông lại có một niềm kiêu hãnh thật đáng ngạc nhiên.

Rời phòng giáo sư Baddley, Kim vừa mừng vì đề cương luận văn đã được duyệt vừa thấy bất an vì bị cho là “làm phiền” đến Fernando. Đã vậy còn bị ông thầy ám chỉ gì đó khi nói “người phương Đông có một niềm kiêu hãnh đáng ngạc nhiên”. Kim đi lang thang trong khuôn viên trường một lúc rồi ngồi xuống bên bức tượng điêu khắc của một sinh viên đặt trên cỏ. Bức tượng làm bằng một chất liệu gì đó màu đen, lên nước bóng như đá và có hình thù như một sinh vật đang suy tư trong một tư thế rất vặn vẹo. “Sao mà lúc nào cũng phải mệt óc quá vậy nè! - Kim làm bầm, vuốt nhẹ tay lên tượng - Nhìn mày thấy đời đáng chán quá!”.

Công bằng mà nói, Fernando đã đổ nhiều công sức cho cô, dành nhiều thời giờ và sự nhiệt tình đến mức cực đoan nhằm giúp cô học tập. Nhưng Kim đâu có yêu cầu anh, đâu thêm làm phiền anh, chính anh tự đến, tự lên lịch học và can thiệp vào cả những chuyện tập thể dục hay ăn uống của Kim. Anh tự làm cho cô ghét dù biết rằng nếu không có anh chắc chắn hôm nay cô không thể được giáo sư Baddley khen ngợi. Điều này cũng đồng nghĩa với việc cô không cách gì hoàn tất nội khóa Cao học trong một năm và về nước với bằng Thạc sĩ. Suy đi tính lại, từ ngày “gắn bó” với Fernando, Kim không bị thiệt bất cứ điều gì, chỉ “được” mà không “mất”. Thôi thì những lúc bị anh si vả làm lòng tự trọng tổn thương thì đó cũng chỉ là chút “học phí” ít ỏi phải trả cho Fernando so với thời giờ và công sức anh đổ ra. Bên đây không ai cho không ai cái gì; bỏ bịch, vợ chồng cũng rạch ròi tính toán

chi li. Trong những quán ăn, Kim ngạc nhiên thấy ai cũng phải “tự xử”, không có chuyện nam giới phải trả tiền còn cô người yêu vĩnh mặt vô tư. Đôi tình nhân sống chung một phòng cũng phải chia tiền thuê sòng phẳng. Ăn uống, điện nước, lò sưởi cũng chia đều. Đòi anh anh lo, đòi em em lo, dù có ăn chung bàn hay ngủ chung giường. Bình đẳng tuyệt đối nên tình yêu mới thật sự trong sáng.

Thời gian đầu sang Oxford, Kim hay bất mãn khi thấy con người đối xử với nhau quá rạch ròi. Hôm nay một sinh viên ở chung nhà mượn cô bịch mì spaghetti, ngày mai cô sẽ được trả lại đúng nhãn hiệu này. Thậm chí Kim có vui vẻ cho luôn cũng không ai đồng ý. Chỉ khi nào chủ nhân đem đồ ăn dư xuống bếp và viết giấy ghi rõ “Tự ý dùng” thì mọi người mới dám lấy ăn. Không có chuyện xin nhau dù trái ớt hay củ hành bé nhỏ, càng không nên mượn dùng chung quá thường xuyên những dụng cụ học tập, sách vở hay quần áo như người Việt Nam. Ai cũng có lòng tự trọng từ những chuyện chi li nhất. Trong những buổi họp mặt thì mỗi người làm một món góp vào, ai không được mời thì đừng dẫn xác đến, hoặc nếu có lỡ đến thì nên đi về, cũng chẳng ai giữ lại theo kiểu “thêm một cái chén chứ bao nhiêu”. Sinh nhật hay tiệc tùng nếu chủ nhân mời phải biết đem hoa, rượu, chocolate, trái cây hay một món quà đến. Đi “tay không” sẽ tự thấy xấu hổ và trông mình kỳ cục như... không mặc quần áo. Kim thấy mọi người rạch ròi như vậy đôi khi không được tình cảm nhưng chẳng ai nợ ai cái gì, không ai có thể lợi dụng ai và cũng không người nào cảm thấy bị “chơi gác”. Rốt rồi cô lại thấy câu ngạn ngữ tui bên đây hay nói “Sòng phẳng làm nên tình bạn tốt” cũng đúng lắm.

Tiền bạc là thứ có thể “tái tạo”, là vật chất có thể trả vay mà tui Tây còn không muốn lời thôi nói chi đến thời gian là thứ quý giá vô cùng ở cái nơi luôn phải chạy đua từng giây một. Học phí của Oxford thuộc loại cực kỳ cao

trong hệ thống giáo dục thế giới, chỉ có con em dân quý tộc, gia đình quyền thế hay thương gia giàu có mới kham nổi, còn sinh viên có học bổng càng phải cam kết đạt điểm cao nhất trong thời hạn qui định nên không ai muốn mình phải trễ một năm học, phải chậm một học kỳ hay phải nợ một tín chỉ. Tất cả đều được qui ra tiền, lạnh lùng, thật đấy. Chương trình học ở Oxford khá nặng, lại thiên về tự học nên ai cũng tranh thủ tối đa. Tranh thủ vừa ăn trưa vừa đánh máy, vừa đọc sách vừa đi xe bus, vừa đứng chờ máy giặt vừa làm vài động tác thể dục, vừa xem truyền hình vừa làm bếp, thậm chí ở nơi riêng tư tối đa là trong WC mà còn ráng tranh thủ ôm máy tính xách tay đánh lia lịa. Có đứa còn đùa “Ở trong đó sướng lắm, bao nhiêu thứ đều tranh thủ tuôn ra, kể cả ý tưởng”.

Sống ở nơi thời giờ thật sự là vàng bạc, Kim cũng nhiều lần bó tay trước câu hỏi vì sao Fernando tuần nào cũng dành cho cô mấy tiếng đồng hồ quý giá. Trong suốt khoảng thời gian mấy tháng trời từ lúc anh bắt đầu kế hoạch “phụ đạo” cho đến nay, nếu phải trả lương cho một gia sư dạy Cao học, có kinh nghiệm làm trợ lý giáo sư và “thương hiệu” mạnh trong giới Oxford như Fernando, Kim hẳn đã sạt nghiệp không còn một xu dẫn trong tài khoản ngân hàng. Đó là chưa kể thời giờ anh làm huấn luyện viên “áp giải” cô chạy bộ, làm tài xế đưa đi bác sĩ, làm bốc vác cho mớ lương thực mỗi tuần đi siêu thị. Lạy Chúa, còn khoản thời giờ Fernando chấm bài tập ở nhà và sửa các tiểu luận vài chục trang cho Kim nữa, càng tính cô càng thấy chóng mặt. Nhưng sự thật là Kim không hề cảm thấy phải nợ nần gì ai và vẫn còn âm ức bao phen bị anh làm phiền phải khóc lên khóc xuống. Nghĩ được như thế Kim mỉm cười đứng dậy nhưng áo khoác cô bị bức tượng “vặn vẹo” níu lại mạnh đến mức té lăn ra cỏ. Thờ dài nhìn khuôn mặt “đăm đăm” của bức tượng, cô thấy cuộc đời quả khó chịu. Giáo sư Baddley đáng kính mà còn nói Kim làm phiền Fernando thì đám sinh viên trẻ người non dạ xung quanh

càng cho là cô nhất định phải “on nặng như núi” với anh. Cuối cùng Kim quyết định tìm gặp Fernando để hỏi cho ra lẽ “Rốt cuộc ai làm phiền ai?”. Cửa phòng làm việc của Fernando không khép kín, Kim thấy vài sinh viên nữ đang cười nói vây quanh bàn anh hỏi thăm gì đó. Làn da rám nắng của người đến từ một nước miền nam châu Âu bên bờ Địa Trung Hải, đôi mắt thông minh và cái vẻ nghiêm trang nhưng nụ cười thân thiện của Fernando làm bọn sinh viên bản địa rất hâm mộ. Bọn con gái da trắng như sáp, núc ních và mặt đầy tàn nhang cũng thường kháo nhau Fernando quan tâm đến Kim một cách đặc biệt. Fernando đang từ tốn trả lời từng người. Khi còn lại một mình, anh có vẻ mệt mỏi. Fernando ngáp một cái nghe rõ kêu làm Kim đứng bên ngoài cũng phải giật mình.

- Thì ra anh cũng biết buồn ngủ hả? - Kim bước vô phòng không gõ cửa.

Tiếp tục ngáp thêm vài cái thật thoải mái, Fernando hỏi:

- Tại sao không? Em làm như chỉ có mình em được “độc quyền” khoái ngủ.

Giáo sư Baddley nhận xét đề cương tốt chứ?

- Phải! - Kim trả lời vui vẻ - Thầy nói em đã đi được nửa đoạn đường rồi, chỉ cần bám sát đề cương là xong.

Fernando cười chiến thắng:

- Có thể chứ! Thầy tuy đôn hậu nhưng rất nghiêm khắc! Được nghe Baddley khen không dễ đâu!

Kim ngáp ngừng:

- Em nghĩ... Em phải cảm ơn anh!

Fernando thôi không ngáp nữa, mặt làm ra vẻ vô hồn vô cảm. Kim kéo ghế ngồi xuống đối diện. Cô nhận ra hiếm có dịp mình được nhìn thẳng mặt anh như thế này. Mắt Fernando màu nâu thăm thẳm với hàng lông mi dài cong vút. Tại sao hồi nào đến giờ Kim chỉ toàn nhìn anh len lén một cách thật tự ti? Rồi thì nếu không giương mắt nhìn căm thù, Kim cũng sẽ nhòe nhoẹt

nước mắt trước người con trai sắt đá này.

- Sao lâu quá không thấy anh cười dịu dàng với em? - Kim hỏi, tuy giọng có vẻ châm chọc nhưng thật tình - Em nhớ lần đầu gặp anh, cũng trong phòng này, anh cười tươi ời là tươi, mắt anh thật sáng. Lúc đó em thấy anh đẹp trai như tài tử Jude Law và dễ thương vô cùng!

- Vậy hả? - Fernando bật cười trước vẻ chân thành của Kim - Thì chính em làm cho anh ra nông nổi này chứ ai! Trước khi gặp em anh “phong độ” bao nhiêu thì bây giờ anh như một thằng xì-ke thế này!

- Anh nói sao? - Kim kinh ngạc trước lời “chụp mũ”.

Fernando tiếp tục “tố”:

- Không phải sao? Trong khi anh ngày càng “thân tàn ma dại” thì em lại “phơi phới” hẳn ra. Không tin lấy gương ra soi đi! Lên ít nhất là ba ký! Thân sắc tươi tắn, da mặt mịn màng! Trời ơi, hôm nay em còn thoa son nữa!

Kim ngượng quá la toáng lên:

- Anh... anh vô duyên quá! Thì ra anh cũng biết quan tâm đến cái đẹp hả?

- Em mới vô duyên! - Fernando nhún vai, giọng khinh khỉnh - Con trai nào không thích nhìn con gái xinh đẹp? Vì vậy anh mới bắt em tập thể dục, ăn cho đủ chất, ngủ cho đúng giờ, làm việc có phương pháp!

- Thôi! Lại bắt đầu lên giọng ta đây! Thì hôm nay em trả ơn!

- Trả cái gì? - Mặt Fernando làm bộ thờ ơ - Phải xứng đáng đó!

- Hôm nay em mời anh ăn tối ở một nhà hàng sang trọng nào đó mà anh muốn. Rồi... rồi... rồi nếu anh thích đi xem phim thì em “đài thọ” luôn.

- Vậy thôi hả? - Fernando ra vẻ thất vọng - Sáu tháng trời đau khổ của anh: không có ngày cuối tuần đi chơi với bạn bè, không có một buổi tối rảnh rỗi xem đá banh trên ti-vi, không có một buổi sáng được ngủ thẳng giấc. Nè, đó là anh chưa nói lúc trước con gái theo anh nhiều lắm, từ ngày thấy anh “o bế” em dữ quá, còn ai dám “nhào vô”!

- Đáng đời anh! - Kim cười nắc nẻ nhận ra hồi nào đến giờ mình đã “trả thù” rồi mà không biết - Vậy nhé, tối này em chờ anh ở khu học xá.

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Vượt quá giới hạn thư viện

Năm giờ chiều Kim đã tắm rửa sạch sẽ, bôi kem dưỡng da thơm tho rồi xúc lên mình đủ thứ nước hoa. Cô hồi hộp lấy son phấn ra. Thoa thoa xóa xóa một lúc vẫn chưa hài lòng vì Kim ngại Fernando cười. Rồi nếu bước chân ra hành lang mà lộng lẫy quá sẽ bị đám sinh viên bu lấy chọc ghẹo.

Rốt cuộc Kim chỉ dám trang điểm thật nhạt, mặc bộ váy thật nhã, mang đôi giày màu nâu đơn giản. Chờ mãi Fernando vẫn chưa đến, Kim sốt ruột lấy mấy quyển tạp chí ra đọc nhưng hầu như không hiểu gì. Chưa bao giờ trong đời cô phải lâm vào cảnh chờ đợi kỳ cục này. Ở Việt Nam bọn con trai rất thích Kim, cô vừa giỏi vừa ưa nhìn. Họ yêu mến cô đến mức tôn trọng thái quá. Hẹn nhau đi chơi theo nhóm bao giờ cũng có bạn trai giành nhau được chở Kim nhưng chẳng anh chàng nào dám giở trò “bậy bạ”. Thậm chí nếu đang chở cô mà phải thắng gấp thì thế nào Kim cũng nghe xin lỗi lập cập. Rồi vài anh bồ cũ lúc nào cũng cưng chiều Kim nữa, sẽ chẳng bao giờ họ tưởng tượng nổi sang đây Kim lại thế này: phải xin hẹn, phải mời đi ăn, lại còn đề nghị đi xem phim với “trai”.

Quái lạ, đã tám giờ rồi, Kim đói cồn cào ăn sạch mấy túi khoai tây chiên mà Fernando vẫn chưa đến. Cô khoác áo xuống lầu gọi điện thoại di động cho

anh. Chuông đổ liên hồi mãi một lúc lâu mới nghe giọng ngái ngủ của Fernando.

- Anh đang ở đâu đó? - Kim gắt - Em chờ anh đến để cùng đi ăn tối! Anh quên rồi hả?

- Sao? Ồ... anh quên! Anh vẫn còn đang ở văn phòng! Xin lỗi, anh ngủ gục trên bàn làm việc. Mấy hôm nay anh thức gần trắng đêm...

- Vậy giờ tính sao đây? – Kim quát.

Giọng Fernando quả thật rất mệt mỏi:

- Thôi em đi ăn một mình đi! Anh mệt quá! Anh về nhà ngủ tiếp đây!

- Cái gì? – Kim có cảm giác mình nhảy chồm lên.

Fernando thều thào:

- Em cũng từng bị cơn buồn ngủ hành hạ em hiểu mà! Em đi một mình đi...

- Anh vô duyên quá!

Kim hét lạc giọng rồi cúp máy. Rời khỏi chiếc điện thoại, Kim nhận ra Mauricio người Chi-Lê đang nhìn mình bằng một ánh mắt kỳ lạ. “Hôm nay em đẹp quá! - anh chàng Nam Mỹ không rào đón - Nóng giận càng làm mắt em thêm long lanh!”. Kim không trả lời quay lưng định lên phòng, Mauricio ngạc nhiên: “Không phải em sửa soạn đi ra ngoài sao? Em diện đẹp thế này mà! Hay là đi với anh đi! Anh chưa ăn tối! Anh biết một nhà hàng Hy Lạp thú vị lắm! Anh mời!”. Kim không định nhận lời nhưng cô chợt cảm thấy muốn có người bên cạnh.

Mauricio chở Kim trên chiếc xe đạp đòn ngang vào khu phố cổ của Oxford. Cô nghe hơi thở gấp gáp của anh sau gáy và sức nóng hùng hực đầy quyền rũ từ người con trai tỏa ra. Hai người khóa xe trên hàng rào của một nhà thờ cổ rồi gõ giày trên những viên đá lát đường cùng những thanh niên khác. Tối cuối tuần sinh viên đổ vào khu này khá đông. Những quán giải khát, nhà hàng, câu lạc bộ tràn ngập giới trẻ đang cặp kè nhau cười nói xôm tụ. Nhạc

xập xình từ những quán xá vọng ra. Trong tiết lạnh ban đêm, mùi mồ hôi, bia rượu và cả nước hoa của khách hòa vào không khí đặc quánh. Kim cùng Mauricio bước vào một nhà hàng Hy Lạp, khói thịt nướng tỏa ra mù mịt làm cô thấy ngạt thở. Ăn vội vàng mấy miếng xúc xích nướng, Kim đòi về. Mauricio tỏ vẻ thất vọng, anh nài nỉ cô cùng vào một quán giải khát uống một ly. Kim đành miễn cưỡng bước vào một câu lạc bộ đêm nhộn nhịp thanh niên đang nhảy nhót, uống bia và phà khói thuốc. Kim thấy lạc lõng kinh khủng. Cô chịu đựng mùi thuốc lá muốn buồn nôn, tiếng nhạc làm nhức đầu và cái chất lỏng trong ly đắng nghét. Mauricio nhìn vẻ khổ sở của Kim được một lúc rồi quyết định tha cho cô: “Thôi mình về!”. Kim lao ra khỏi quán như tên bắn, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng đến chỗ khóa xe đạp làm anh bạn Nam Mỹ đuổi theo hụt hơi. Về đến nhà, Kim mệt mỏi từ biệt Mauricio rồi đóng sầm cửa gieo mình xuống gối.

Đêm đó Kim lại bị mất ngủ như dạo mới từ Việt Nam qua. Cô cay đắng nghĩ khi mình trần trọc thì Fernando đang khò khò một giấc đã đời. Thật là quá quắt! Anh ta tưởng mình là ai? Sao vô tâm, vô tình đến thế! Ngủ thì lúc nào ngủ không được, sao lại mê ngủ hơn cả việc đến buổi hẹn đầu tiên cùng cô? Mãi đến lúc nhà thờ đổ hồi chuông đầu tiên lúc bốn giờ sáng, Kim mới lơ mơ chợp mắt. Vậy mà đêm nào vô duyên mới tám giờ đã đập cửa phòng cô rầm rầm như cháy nhà.

- Ai đó! - Kim thều thào.

- Anh đây!

- Mauricio hả?

- Không phải! Fernando đây!

Kim tỉnh ngủ tức khắc nhưng lì ra không ngồi dậy. “Đồ khủng! - cô lâu bàu - Giờ này vác mặt đến làm gì nữa. Sáng thứ bảy sao không nằm ở nhà ngủ cho sướng con mắt đi!”

- Mở cửa! – Fernando lại đập cửa gọi.
- Về đi! Em mắc ngủ! - Kim gắt muốn rách cổ họng.

Fernando năn nỉ:

- Thôi mà, anh biết em thức rồi! Dậy đi!
- Không!
- Vậy thì thôi! Anh về đây! - Giọng Fernando trở nên lạnh băng - Chào!

Kim nhảy xuống giường như một con mèo, cô giương tai lên đoán xem anh đã đi đến đâu. Sáng cuối tuần hành lang vốn yên tĩnh nhưng chẳng nghe tiếng chân của Fernando, không lẽ anh bay đi? Kim tò mò mở cửa thò đầu ra.

- Chào buổi sáng! - Fernando đứng đó, mỉm cười lém lỉnh - Sao giờ này còn ngủ em, hôm nay bỏ tập thể dục hả? Lâu quá anh không kiểm tra nên em bỏ bê chuyện chạy bộ phải không?

- Mắc mớ gì đến anh? - Kim quạu.

- Trời ơi, sao em... hơi quá! - Fernando đẩy cửa bước vào, dí mũi vào người Kim - Áo em đầy mùi thuốc lá, tóc em toàn mùi thịt nướng, còn mùi bia nữa...

- Mắc mớ gì đến anh? - Kim leo lên giường trùm chăn làm bộ ngủ tiếp.

Fernando mỉm cười nhìn đám son phấn, nước hoa, kẹp tóc nằm lộn xộn trên bàn:

- Phòng em sao bừa bộn quá! Anh chắc tối qua em diện dũ lắm!

- Mắc mớ gì đến anh! - Kim nằm bằm trong chăn, ngượng không dám lộ mặt ra.

Fernando cầu hòa:

- Thôi dậy đi! Hôm nay trời đẹp lắm! Anh xin lỗi rồi mà! Sáng nay anh mời em đi pic-nic ở trong rừng nhé!

- Em buồn ngủ lắm, tối qua em không ngủ - Kim nửa muốn nhận lời nửa còn

hòn giận - Anh cũng từng bị cơn buồn ngủ hành hạ anh hiểu mà. Thôi anh đi một mình đi!

Không thấy tiếng Fernando trả lời. Kim nghe anh làm gì đó lục đục chỗ bồn rửa mặt rồi mở cửa phòng bỏ đi. Kim chờ một lúc không thấy động tĩnh gì mới lò dò mở chặn ngồi dậy. Fernando bỏ đi thật rồi. “Đồ đàn ông cà chớn!”, Kim ức muốn chửi oang lên. Cô đứng trên giường làm động tác thủ vồ như muốn cho Fernando vô hình một nắm đấm vì cái tội “nghe theo những gì con gái nói”. Đúng lúc đó, Fernando lại xuất hiện với khay đồ ăn sáng cùng bình trà nghi ngút khói, lọ mứt dâu và mấy lát bánh mì mới nướng thơm phứt.

- À, dậy rồi đó hả? - Fernando lên tiếng, cố phớt lờ hành động đứng trên giường giơ tay múa chân như tâm thần của Kim - Ăn sáng đi!

- Ủa!? - Kim nói được một tiếng rồi “á khẩu” luôn.

Fernando vẫn giữ vẻ mặt bình thản:

- Sao vậy? Chắc tại chưa đánh răng phải không? Anh bôi kem lên bàn chải cho em rồi đó! Leo xuống đánh răng đi rồi ăn sáng cho nóng. Mau lên!

Cái giọng ra lệnh của Fernando làm Kim thấy “thân quen” hơn khi nghe anh dịu dàng. Cô lú lú đến bên bồn rửa mặt. Thì ra lúc cô giận dỗi trùm chặn thì anh đã chuẩn bị bàn chải và xuống bếp nướng bánh mì. Kim ngồi xuống khay trà, nhận trên tay Fernando lát bánh đã phết bơ và mứt ăn như một con mèo ngoan ngoãn.

Fernando nhìn Kim mỉm cười hỏi:

- Chắc ở Việt Nam em cũng hay được phục vụ như vậy phải không? Thấy em có vẻ rất thoải mái. Thông thường em được ai “cưng” như vậy?

- Mẹ, chị, hoặc là... người giúp việc.

- Ở đây chỉ có bạn trai hoặc chồng - Fernando nhìn sâu vào mắt Kim - ... sau một đêm “vui vẻ” mới chịu hầu hạ, đem đồ ăn sáng dâng tận giường như vậy

thôi.

- Hứ! - Kim uống ly trà nóng xong khoan khoái hỏi lại - Ở đâu ra trà, bơ, mứt, bánh mì và cả cái khay này nữa?

Fernando tỉnh bơ:

- Của anh chứ của ai! Anh đem lại đó! Để trong bếp!

- Sao? - Kim ngơ ngác.

- Anh chuẩn bị một giỏ đồ ăn để rủ em đi picnic trong rừng. Em không đi thì anh làm cho em ăn tại chỗ luôn! - Fernando đứng dậy mở cửa sổ cho không khí trong lành tràn vào phòng - Nhưng mà hơi uổng, một buổi sáng đẹp trời như thế này mà nhốt mình trong bốn bức tường thì...

- Thì sao?

Fernando say sưa nói:

- Em chưa bao giờ được hái nấm, được lượm trái thông trong rừng phải không? Ở đó còn có chim hót ríu rít, mấy con sóc dám nhảy xuống xin bánh mì và ở con suối gần đó toàn là đá cuội đủ màu đẹp như những viên kẹo. Kim không đáp, cô đang nghiêng đầu nhìn Fernando bằng một vẻ lạ lẫm chưa từng có. Anh hơi cụt hứng, có vẻ ngượng trước ánh mắt lộ liễu của Kim, nhìn lại Kim dò xét:

- Gì? Sao nhìn anh như người ngoài hành tinh vậy?

- Anh mà cũng biết yêu thiên nhiên, có thời giờ đi nghe chim hót, chịu nhẫn nại kết bạn với sóc và lẳng mạn đến mức nhìn đá cuội ra những viên kẹo đủ màu sao?

- Tại sao không? - Fernando nén cười hỏi lại.

Kim mỉm cười châm chọc:

- À, vậy hả? Em tưởng anh chỉ biết đọc sách nghiên cứu, làm việc theo đúng kế hoạch đặt ra, sắp xếp thời gian một cách hợp lý để đạt được càng nhiều mục tiêu càng tốt. Anh đã chẳng nói “Thượng đế không phân biệt màu da,

quốc tịch, sắc tộc khi công bằng cho tất cả chúng ta hai mươi bốn giờ trong ngày. Vậy sao có nước giàu và nước nghèo, có người thành đạt và người thất bại, có người làm được bao nhiêu thành quả và có người chỉ biết ngủ ngày? Sự khác biệt đó chẳng phải là vì chúng ta không biết dùng thời giờ một cách hợp lý sao?”. Nếu hôm nay anh đi pic-nic trong rừng, không phải anh đã phí thời giờ để đọc thêm bao nhiêu là chương sách hay, viết thêm được bao nhiêu trang luận văn, làm thêm những dự án kinh tế và đạt được nhiều hơn nữa những mục tiêu của anh sao?

Fernando vừa buồn cười vừa làm bộ giận:

- Hôm nay em nói nhiều kinh khủng! Mất thời giờ quá! Anh xuống xe chờ em ở đó. Mười phút sau không thấy em thì anh đi một mình! Khẩn trương lên!

Kim tự biết mình có một điểm yếu: chỉ cần Fernando ra lệnh, cô không thể không nghe theo. Mà anh đã nói “mười phút” thì không có chuyện cô được chấp nhận nếu đến muộn dù chỉ ba mươi giây. Kim lật đật thay đồ, mang giày và chỉ kịp cột tóc nhong đuôi ngựa rồi vội vã chạy xuống lầu. Mauricio đứng Kim ở cầu thang, nhìn cô say đắm và lộ liễu cầm tay cô hôn: “Em đi đâu chơi hả? Anh thấy Fernando đỡ người của em ở dưới xe. Em đi với anh ta hả? Không phải tối qua anh ta cho em “leo cây” sao?”. Kim lúng túng không biết nói sao, cuối cùng cô cũng đủ thông minh để bịa “Fernando bắt em... vô thư viện! Em sắp nộp đề cương cho giáo sư mà! Em không đi anh ta dám... giết em lắm!” rồi ba chân bốn cẳng chạy tiếp xuống cầu thang.

Mauricio nói với theo: “Hãy nhớ anh luôn chờ em! Anh luôn sẵn sàng bất cứ khi nào em cần!”. Dù biết Mauricio khá bẻm mép nhưng Kim thấy “có giá” hẳn khi nghe anh chàng Nam Mỹ gào lên như thế. Anh ta luôn sẵn sàng bất cứ khi nào cô muốn đi khiêu vũ hay dạo phố nhưng chắc chắn không thể cùng cô vào thư viện rồi. Kim chui vô xe Fernando vừa kịp lúc anh đang nổ

máy sắp chạy đến nơi. Trời hôm nay quả rất đẹp. Nắng vàng nhạt dịu dàng, mây xanh ngát trong lành, hoa lá phát phơ nhè nhẹ trong làn gió sớm.

- Mình đi thư viện chừng nào thì về? - Kim hỏi, giọng phấn khích và vui vẻ khác thường.

Fernando ngạc nhiên:

- Sao? Em muốn đi thư viện hả?

- À không - Kim cười lắc đầu, anh chàng Mauricio ám ảnh cô thật rồi - Tại em không tưởng tượng nổi anh có thể chở em đi đâu ngoài thư viện?

Fernando cười lớn:

- Em vô duyên quá! Thôi được rồi, anh chiều em đây, chúng ta sẽ đi thư viện!

Không tin Fernando nói thật nhưng quả là xe đang chạy lên hướng thư viện.

Kim cố nén không hỏi thêm nhưng khi xe gần quẹo vô ngã thư viện, cô gào lên “Không!” nghe thê thảm đến mức Fernando giật mình suýt lạc tay lái làm xe loạng choạng nghiêng sang một bên. Kim ngã chúi sang phía

Fernando và nhìn anh bằng cặp mắt vô cùng bất mãn. “Sao vậy? Không thích hả? - Fernando vẫn trêu - Không thích thì thôi, quẹo ra. Làm gì la nghe kinh khủng như sắp bị ai giết đến nơi!”. Đúng lúc Fernando cho xe quay ngược lại, hai người nhìn thấy xe giáo sư Baddley chạy vô. Ông mở kính xe nhìn họ ngạc nhiên: “Hai em đi đâu đây? Sao đã vào thư viện rồi còn quẹo ra?”. Lần đầu tiên Kim thấy Fernando lúng túng, anh ấp úng, mặt đỏ bừng và không thốt nổi nên lời. Kim bình tĩnh hơn, cô trả lời giáo sư: “Em năn nỉ anh ta cho em thoát khỏi thư viện một buổi sáng này. Trời đẹp quá mà thầy! Thầy cũng vào thư viện sáng cuối tuần sao?”. Baddley gật đầu: “Tôi có việc cần tra cứu. Tôi làm gì có ngày cuối tuần. Thôi hai em đi chơi đi! Đi vui vẻ nhé! Ráng tận hưởng ngày đẹp trời này!”.

Giáo sư đã chạy xe đi khá xa mà Fernando vẫn bần thần. Kim hỏi: “Anh sao

vậy? Làm gì thấy Baddley như thấy hung thần?”. Fernando đỏ mặt: “Chết anh rồi! Thầy bắt gặp rồi!”. Kim không hiểu bắt gặp cái gì. Fernando vẫn đỏ bừng mặt, anh quay sang nhìn vào mắt Kim: “Thầy bắt gặp anh và em đi quá giới hạn... cái thư viện rồi!”. Kim bật cười: “Đồ vô duyên!”. Cô ngạc nhiên nhận ra trong chuyện làm việc Fernando cao ngạo bao nhiêu, thì lại lúng túng bấy nhiêu trong chuyện tình cảm. Kim thì khác, cô vô cùng tự tin trước các chàng trai, dù đó là những người con trai Việt Nam hiền lành, những anh bạn da đen nồng nhiệt, những cậu da trắng xinh trai hay như anh chàng Mauricio Nam Mỹ mồm mép. Kim hiếm khi lúng túng khi nhận những ánh mắt ngưỡng mộ hay tràn đầy tình cảm của phái nam. Cô cảm nhận những ánh mắt đó một cách thoải mái, đôi khi vui vẻ, lắm lúc xúc động, nhưng chưa bao giờ đỏ mặt e thẹn hay cúi đầu lảng tránh. “Nhìn anh “ngộ” thật đó - Kim trêu lại Fernando - Nếu ngại giáo sư Baddley trách, anh cứ đổ thừa chính em là người “dụ dỗ” anh. Anh nói với thầy là “Kim bắt phải vô rừng hái hoa bắt bướm với cô ta, nếu không cô ta “đình công” không chịu cho “đàn áp” nữa!”.

Fernando không đáp. Lần đầu Kim thấy anh ngượng đến mức “nuốt mất lưỡi”, cô cảm nhận anh hoàn toàn không thoải mái. Kim thôi không nói nữa, để anh yên tĩnh lái xe lên đồi cao, dần dần vào những con đường mòn xinh đẹp. Rừng đây rồi, một màu xanh thân quen hiện ra. Kim mở kính xe, hít căng lồng ngực không khí trong lành, mùi nhựa thông và hương của các loài hoa. Cô đã nghe tiếng chim ríu rít vui nhộn, những tiếng sột soạt của các loại thú nhỏ đang chuyển cành và cả tiếng róc rách của một dòng suối nữa.

- Xuống đi! - Cuối cùng Fernando cũng lên tiếng - Tới rồi đó!

Kim xuống xe, phụ Fernando đem giỏ thức ăn và các dụng cụ dựng lều. Chỗ họ cắm trại nằm ngay một dòng suối, cảnh vật quả thật xinh đẹp và lãng mạn chưa bao giờ trong đời Kim nhìn thấy. Những bông hoa tím tím nở khắp nơi

ven suối, bướm vàng bay lượn cùng những chú chim bé nhỏ trên những nhánh cây và dòng nước trong vắt nhìn thấy “những viên kẹo đủ màu”. Cô không hiểu một người như Fernando tìm đâu ra thời giờ để lòng được một chỗ pic-nic lý tưởng như vậy. Anh không nói chuyện gì với Kim, chỉ cảm cái lo dưng lều. Cô háo hức cúi tìm những trái thông khô, chúng có hình thù như những đoá hồng, thật kỳ lạ. Mãi lo nhặt những trái thông xinh đẹp, Kim không để ý thấy Fernando đã hoàn thành căn lều xinh xinh. Anh nằm xuống cỏ, ngửa mặt nhìn mây bay qua và không buồn gọi Kim. Đến lúc thấm mệt quay lại lều, Kim thấy Fernando đã nhắm mắt ngủ. Trông anh hồn nhiên như một đứa trẻ, môi hơi hé mở, cong cong như đang hờn.

Kim ngồi ngắm Fernando ngủ một lúc rồi quay xuống suối tìm những viên đá cuội thật đẹp, óng ánh, láng bóng và có một màu sắc sinh động tuyệt vời. “Sao? Không hối hận vì đến đây chứ?”. Fernando đã thức dậy, anh xuống suối lấy tay khóa nước lên mặt. Kim trông anh lại lém lỉnh với ánh mắt thông minh sáng rực. Cô ngồi xuống một phiến đá, ngược mặt nhìn anh, hỏi thật lòng:

- Sao từ đó đến giờ anh quan tâm đến em nhiều như vậy để làm gì? Cái lần anh giận dữ hỏi “Tại sao tôi phải mất thời giờ và công sức để quan tâm đến cái sự học của em?”, làm em cũng không biết là tại sao nữa?

Fernando nhún vai:

- Em để ý làm gì? Miễn em học hành có tiến bộ là tốt rồi!

Kim nghiêm trang:

- Hôm trước giáo sư Baddley nói em đã “cứng cáp” rồi thì đừng làm phiền anh nữa, để anh tập trung làm việc của anh. Vậy nên em muốn hỏi thật ra em có làm phiền anh không?

- Theo em thì có không? - Fernando nháy mắt hỏi lại.

- Không! - Kim bĩu môi - Tự anh dẫn xác đến mà! Chính anh làm phiền em

thì có!

Fernando cười lớn:

- Nếu vậy thì thôi, còn thắc mắc gì nữa!

- Nhưng giáo sư Baddley...

- Ủ! Đạo này anh lu bu quá, mấy dự án thầy giao cho anh làm chưa tới nơi tới chốn. Rồi đám sinh viên tối ngày cứ vô phòng kiểm chuyện hỏi đủ thứ.

Anh phải cố gắng hơn nữa mới được. Nếu không Baddley thất vọng thì...

- Thấy anh có vẻ yêu mến giáo sư lắm!

Fernando nhìn vào mắt Kim:

- Giáo sư Baddley rất tốt với anh. Khi ông nhận anh vào làm trợ lý để có điều kiện học tiếp lên Tiến sĩ, anh đã hỏi mình sẽ trả ơn ông bằng cách nào. Giáo sư cười hiền lành nói: “Em sẽ không bao giờ có cơ hội trả ơn cho tôi vì tôi đâu cần gì từ phía em. Nhưng em hãy giúp đỡ những bạn sinh viên mới, những bạn nước ngoài cũng gặp khó khăn như em đã trải qua”. Anh đã hứa với giáo sư điều đó, nhưng thời gian trôi qua anh lao đầu vào làm việc để chứng minh mình và anh quên mất mình cũng từng rất khó khăn. Đạo mùa thu em vừa bên Việt Nam sang, anh đã làm lơ em. Anh biết em rất khó khăn nhưng đã không thể quan tâm đến em dù biết rằng em rất cần. Chính giáo sư đã nói với anh “Em có thể dành chút thời giờ cho cô bạn này không?” khi cho anh xem bài tiểu luận ngô nghê của em dù em đã rất cố gắng.

Kim thất vọng:

- Vậy ra anh làm tất cả những điều này là do giáo sư muốn vậy sao?

- Phải! - Fernando làm lơ về mặt của Kim nhưng anh đang mỉm cười - Tuy nhiên Baddley không yêu cầu anh phải “áp giải” em tập thể dục mỗi sáng sớm, không cần anh phải “hộ tống” em đi siêu thị vào cuối tuần, không biết anh gần đau bao tử vì lo dạy em nên không ăn tối đúng giờ, không biết rằng anh đã thức đến hai ba giờ khuya để đọc và sửa những bài tiểu luận mầy

chục trang cho em.

- Và cũng không biết anh đã hành hạ tinh thần em, mặt sát em, đem cả dân tộc em ra trêu ghẹo!

Fernando cười lớn:

- Sao mà thù dai quá vậy? Anh cố ý làm như vậy để em ráng “trả thù” chứ! Ở Việt Nam em quen nghe năn nỉ, thích được cung chịu quá nên lúc nào cũng kiêu hãnh và ỷ lại. Em giống nhiều người Bồ Đào Nha quê anh, họ càng tự ti bao nhiêu lại càng tỏ vẻ ngạo mạn bấy nhiêu. Bao nhiêu năm Bồ Đào Nha tự đóng cửa lại không giao du với châu Âu vì vẫn còn ảo tưởng đến thời vàng son trước kia. Dù gì cũng có một thời vua chúa lẫy lừng, rồi đi thu phục các nước thuộc địa rộng lớn như Braxin. Giờ nhận ra nước láng giềng Tây Ban Nha phát triển ghê gớm quá mới hoảng hốt chịu chui ra khỏi cái bóng của chính mình. Anh cũng có lòng tự ái dân tộc giống em, ai nói động đến nước anh cũng làm anh đau lòng lắm. Em tưởng anh không khổ tâm khi người ta nói người Bồ Đào Nha chỉ được biết đến như những người đi nghề làm thợ hồ khắp châu Âu sao? Nhưng biết tự ái thì mới ráng vươn lên được.

- Những lúc la lối em có bao giờ anh thấy tội nghiệp em chút nào không? - Kim thấp giọng hỏi - Anh dữ như “chăn”!

- Tội nghiệp cái gì! - Fernando cười, liếc Kim sắc lẹm - Em đâu có hiền lành gì cho cam, sơ sẩy là bị em “giết” như chơi! Tối ngày hù dọa hoài! Hết lòng vì em vậy chứ em “thù” anh lắm, anh biết mà!

Kim âm ức:

- Em đâu phải “loại thường” Cũng “ghê gớm” lắm mới xin được học bổng Cao học, vậy mà sang đây bị anh chê bai không tiếc lời. Em đâu thích ngủ ngày, tại sang Anh đêm em không ngủ được vì lo lắng, nghĩ ngợi nhiều, rồi thời tiết khắc nghiệt, thức ăn không hợp khẩu vị... Ở đây nhìn em “te tua”

vậy chứ ở Việt Nam em cũng... coi được lắm.

- Anh biết rồi! - Fernando nháy mắt ra vẻ đồng tình.

Kim không nói nữa, cô thấy đã thỏa lòng vì hôm nay được dịp khoe ra “lý lịch xuất thân” của mình và giải tỏa được nỗi oan “thích ngủ ngày” với Fernando. Cô chạy lại lều pha cho anh một ly trà nóng và lấy thêm mấy trái táo. Lũ bướm vàng chấp chới bay theo Kim và bạo dạn đậu lên mái tóc dài đen nhánh của cô. Khi Kim đem khay trà lại bờ suối, trông cô tươi tắn đến mức Fernando phải giật mình, chép miệng thú nhận: “Thật ra, ở đây nhìn em cũng không đến nỗi “te tua” như em nghĩ đâu!”. Kim mỉm cười, bối rối cúi xuống ngắt những bông hoa dại rực rỡ rồi nhúng tay mình xuống dòng suối mát lạnh man mác đắm sỏi nhỏ. Kim nóng lòng chờ Fernando uống từng ngụm trà bốc khói ấm cúng, và vào lúc anh mất cảnh giác nhất, cô đột ngột đặt vào môi anh một nụ hôn nồng ấm. Khá bất ngờ, Fernando đón nhận nụ hôn cháy bỏng của Kim một cách bối rối nhưng không vụng về. Anh ngưng lại âu yếm nhìn vào mắt cô rồi chủ động hôn cô với tất cả đam mê. Kim nghe tiếng những con sẻ ríu rít hân hoan, lũ sóc trên cao gọi nhau phấn khích và những con cá dưới suối quẫy đuôi vui mừng. Dường như cả hai đã chờ đợi điều này quá lâu sau tất cả những bất đồng họ cố tạo ra để che giấu tình cảm của mình. Fernando siết Kim vào lòng, ước gì trước kia có thể đối xử với cô dịu dàng hơn. Kim hạnh phúc với nụ hôn đầu tiên đến mức nghẹn thở. Cô vùng khỏi vòng tay anh rồi nhảy ào xuống dòng suối. Nước mát làm Kim bình tĩnh lại đôi chút nhưng cô vẫn tiếp tục chạy, nước bắn tung tóe làm lũ bướm vàng giật mình bay vụt lên. Fernando nhìn Kim làm trò trẻ con, anh cười bừng sáng khuôn mặt thông minh “Nè, đừng có khùng quá! - Fernando âu yếm gọi to - Em ướt hết rồi kìa! Muốn bị cảm lại hả? Anh hết tiền trả bác sĩ rồi đó...”

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Mùa thi

Kim đã biết tự học một mình với những phương pháp Fernando kỳ công bày cho. Cô đành phải “giải phóng” anh, trả anh về với những công việc bận rộn của mình. Giờ cuối tuần Kim mới được gặp Fernando, tối thứ sáu cô hay năn nỉ anh dẫn mình đi xem phim rồi lại hối hả quay về nhà học tiếp.

Sáng thứ bảy nếu trời đẹp, Fernando thích chở Kim ra ngoại ô, ở giữa thiên nhiên với đồng cỏ xanh ngút mắt có những con cừu mũm mĩm dễ thương hay đồi hoa cúc vàng ngọt ngào trải dài bất tận. Anh trải áo khoác xuống cỏ, ngả mình lên đó rồi kéo Kim nằm xuống bên cạnh ngắm mây xanh bay qua. Trong khung cảnh nên thơ đó, Kim ngạc nhiên nhận ra mình mới là người “tĩnh táo” còn Fernando hóa ra đang ở trên trời. Cô nhân cơ hội anh đang vui để tranh thủ hỏi chuyện học hành vì vẫn muốn dựa vào Fernando giải quyết mớ tiểu luận. Fernando nhiệt tình cho những lời khuyên nhưng rất nhanh sau đó anh nhận ra mình đang bị “lợi dụng”, bực bội:

- Em học cả tuần chưa đủ sao? Anh chở em ra đây để thư giãn mà. Không phải lúc nào thời tiết cũng dễ chịu, nắng đẹp như hôm nay để ra giữa thiên nhiên. Lúc cần phải học thì ngồi tư tưởng đầu đầu, lúc nên nghỉ ngơi thì đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện bài vở. Em làm việc kiểu đó sao hiệu quả được?

Kim lúng túng:

- Em chỉ muốn tranh thủ lúc có anh. Lúc trước hầu như tối nào cũng được

anh đến dạy, giờ chỉ gặp có ngày cuối tuần, không hỏi anh thì chừng nào mới có dịp? Sao anh lúc nào cũng la em được hết vậy?

- Nè! Rốt cuộc thì em coi anh là thầy em hay là bạn trai đây? - Fernando phì cười trước vẻ mặt “hoàn cảnh” của Kim - Em chỉ được quyền chọn một trong hai thôi!

- Thôi được rồi, nếu anh bắt em phải chọn - Kim thở dài - Thì em thích anh làm bạn trai hơn. Nhưng anh bỏ bê chuyện học của em thì anh sẽ phải xấu hổ vì có một cô bỏ học dốt!

Fernando bật cười:

- Anh không bỏ bê chuyện học của em. Nhưng ít ra em cũng tể nhị một chút, chờ lúc nào thuận tiện hơn. Ở trong khung cảnh nên thơ này mà cứ “tra tấn” anh bằng chuyện bài vở của em hoài. Sao em không kể chuyện thời thơ ấu của em, chuyện bên Việt Nam, hay... hay đòi anh hôn em chẳng hạn!

Kim không thềm trả lời, cô đang ngượng, nằm úp mặt xuống cỏ. Và trong lúc cô đang chờ một nụ hôn thì đột nhiên Fernando lại nói chuyện bài vở.

Anh bảo trong những bài tiểu luận cô nên tự mình quyết định hướng đi.

Đừng nghe theo anh, phải có chính kiến và sự độc lập. Đâu phải lúc nào anh cũng đúng dù cho anh có nhiều kinh nghiệm. Đôi khi sự hồn nhiên lại giúp người ta giải quyết vấn đề một cách đơn giản mà hiệu quả hơn.

Thông thường ngày chủ nhật Fernando để Kim ở nhà học còn mình đi chơi thể thao với bạn bè. Đôi khi Kim đi ngang qua sân cỏ nằm trong khu Christ Church College, cô thấy Fernando đang hò hét, chạy nhảy theo quả bóng như một đứa trẻ cùng đám bạn của mình. Kim không dám đứng lại lâu, sợ anh nhìn thấy sẽ cho là cô “theo dõi” mình. Kim theo mấy đứa sinh viên năm nhất vào vườn hoa của Magdelen College, thuê xuồng chèo trên dòng sông Cherwell thơ mộng với hàng liễu rủ xinh đẹp hai bên. Kim thường bắt gặp Mauricio cũng đang cật lực chèo cho vài cô em xinh tươi, khi trông thấy

Kim anh hay bảo cô trèo sang xuống mình. Nếu bị Kim từ chối, thế nào Mauricio cũng bỏ xuống mình leo sang xuống cô mặc cho đám sinh viên la lối ồm tỏi. Anh thì thầm âu yếm: “Lần sau anh với em đi riêng, hai đứa mình thuê xuống chèo đến tận... Luân Đôn. Con sông Cherwell này chảy ra sông Thame đó! Em chưa thấy Big Ben bên sông Thame ở Luân Đôn phải không?”. Kim nhận ra mấy tháng nay ở Anh mà vẫn chưa biết thủ đô, nếu không tranh thủ sau này về Việt Nam sẽ hối hận.

Một lần Fernando đang vui vẻ vì bài tiểu luận “So sánh chiến lược Marketing của Unilever và P&G” nằm trong môn “Chiến lược Marketing toàn cầu” của Kim đạt điểm A, cô nhận cơ hội đó đề nghị anh chở mình đi Luân Đôn. Fernando ngạc nhiên nhận ra Kim chưa biết thủ đô và nhiệt tình hứa sẽ chở cô trong ngày thứ bảy. Anh hỏi cô muốn thăm chỗ nào, cung điện Buckingham, cầu tháp đôi Tower, tu viện Westminster, tháp London, Tòa Nhà Quốc Hội có đồng hồ Big Ben hay các viện bảo tàng. Kim trả lời ngay không cần suy nghĩ: “Em muốn đến bảo tàng Madame Tussauds”. Cô không ngờ cái địa điểm thu hút khách du lịch nhất đó bị anh nhảy dựng lên phản đối. Fernando nói những nơi “đàng hoàng”, giúp cô mở mang kiến thức lịch sử anh mới chịu chở đến, còn Madame Tussauds chỉ là nơi trưng bày mấy anh chàng diễn viên bằng sáp, có gì bổ ích đâu. Kim không dám chọc giận Fernando nên gật đầu đồng ý nhưng mặt “bí xị”.

- Hẳn trong lòng em đang bực bội cho là anh “độc tài” phải không? -

Fernando nhìn Kim bằng cặp mắt sắc sảo - Anh chỉ muốn tốt cho em thôi!

- Em không cho là anh “độc tài” - Kim thở dài ngao ngán - Nhưng sao anh cực kỳ lý trí đến như vậy?

Fernando nhún vai không đáp. Thứ bảy tuần đó anh đến đón Kim từ sớm để kịp đến Luân Đôn lúc chín giờ. Hai người gọi xe trong một tầng hầm rồi mua vé xe điện ngầm chuẩn bị đi thăm thủ đô nước Anh. Fernando đứng

giảng giải cách đi cho Kim nhưng cô đang cẩu, nghĩ anh lúc nào cũng xem cô là con nít.

- Có gì đâu mà anh phải giải thích? - Kim khinh khỉnh - Em từng đi xe điện ngầm ở Paris rồi, dễ ợt!

Fernando lạnh lùng:

- Dạ thưa cô em phách lối, em biết một mà không biết mười. Em không thấy ngay cả dân Paris thứ thiệt sang Luân Đôn còn phải lúng túng sao? Anh chỉ cho em để nếu lạc khỏi anh thì biết đường mà ra bến xe tự đi về Oxford, khỏi phải đứng khóc lóc giữa Luân Đôn, làm phiền cho tụi khủng bố!

- Vừa phải thôi! - Kim rút tay mình đang bị Fernando nắm chặt - Không có anh em vẫn tự đi thăm Luân Đôn được.

- Phải, em thích như vậy mà! - Fernando giễu cợt - Để em chạy ngay đến chỗ Madame Tussauds phải không?

Kim quạu:

- Anh làm như chỗ đó là nhà thổ không bằng! Làm gì anh dị ứng dữ vậy?

Fernando bật cười, anh lôi cô xuống lối đi để kịp nhảy lên một chuyến xe điện ngầm vừa trờ tới. Lúc hai người “trời” lên mặt đất, Kim ngơ ngác thấy mình đứng trước cửa Madame Tussauds với một hàng dài khách du lịch đang xếp hàng. Fernando nói anh đã mua vé qua mạng rồi, nếu không cuối tuần phải xếp hàng mua vé lâu lắm. Kim nhìn Fernando đang tỉnh bơ dặt cô vào, ngượng không thềm hỏi vì sao anh thích trêu chọc cô như vậy. Kim cũng đành làm mặt tỉnh, hỏi anh mua vé bao nhiêu, cô sẽ trả lại. Fernando nhún vai, nói mắc lắm, keo kiệt cỡ Kim không có tiền trả lại đâu. Đợi Kim gắt “ Bao nhiêu?” lớn đến nỗi những người đứng xung quanh phải ngoái đầu lại, Fernando mới buộc miệng: “Hai mươi bốn bảng”. Kim không kèm được, bật ra một tiếng kêu Trời rồi mặt trắng bệch đi vì ngượng. Fernando cố gắng làm lơ nhưng không giấu được một nụ cười khô hời: “Thôi, anh đâu có đòi

tiền em mà tiếc đến tái mặt đi vậy!”. Kim rên rỉ: “Trời ơi, một bảng bằng một Euro rưỡi, bằng hai đô Mỹ, bằng ba mươi ngàn đồng Việt Nam. Cả tháng lương công nhân rồi!”. Fernando định trêu chọc thêm nhưng hai người đã vô đến bên trong, cô thấy Julia Roberts đang toe toét cười với cái miệng rộng trứ danh của mình. Nhiều khách viếng thăm đã nhào đến chụp hình chung. Fernando giật mình phát hiện anh bỏ quên máy chụp hình trong xe hơi rồi. Kim vui vẻ nói: “Anh cũng có lúc quên thấy chưa? Đâu phải lúc nào anh cũng hoàn hảo! Nhưng em cũng có máy của em rồi, anh chụp dùm em đi!”.

Fernando cố gắng kiên nhẫn làm thợ chụp hình cho Kim bá vai, khoác tay, thậm chí còn kê môi hôn lên má các chàng tài tử Brad Pitt, Mel Gibson, Pierce Brosnan. Lúc cô hào hứng hỏi anh có thấy mình xứng đôi với Tom Cruise không, Fernando gật đầu: “Xứng nhất từ hồi này đến giờ! Anh ta cũng lùn giống em!”. Kim đang hào hứng nên vui lòng bỏ qua lời nhận xét “cà chớn” này. Cô đề nghị chụp Fernando đứng giữa tổng thống George Bush và thủ tướng Tony Blair nhưng anh lắc đầu cương quyết: “Ai thèm, toàn là bằng sáp, vô hồn vô cảm. Sao em cứ thích ra vẻ thân thiện với những nhân vật em chưa từng gặp trong đời, chụp hình chung với tượng sáp của họ làm em thấy mình cũng nổi tiếng chắc? Toàn là những giá trị ảo. Sao có một người rất đáng để em chụp chung mà em không để ý tới? Người này còn có giá trị thật gấp trăm ngàn lần những anh chàng tài tử bằng sáp của em!”.

Kim không để ý thấy Fernando đang muốn ám chỉ chính anh, cô ngây thơ hỏi lại “Ai vậy?” làm Fernando nản quá, rên rỉ: “Anh tưởng em thông minh lắm!”. Lúc Kim chợt hiểu ra, không những cô không đồng ý anh là một người có giá trị thực hơn hẳn những bức tượng sáp mà còn phì cười giễu cợt: “Phách lối vừa phải thôi! Ai thèm chụp chung với anh chứ!”.

Ra khỏi bảo tàng Madame Tussauds, Kim một mực đòi đến phố Baker

thăm... Sherlock Holmes. Fernando bắt đầu mất bình tĩnh: “Sao em cứ thích đi tìm những gì không có thực. Đó chỉ là một nhân vật tưởng tượng. Người ta biết có những người ngốc nghếch như em nên cũng biến cái nhà số 221b đó thành nơi gặp gỡ với thám tử đại tài và bác sĩ Watson. Tất cả cũng để kinh doanh du lịch thôi”. Kim không thèm đáp, cô đi lững thững vô định và ngạc nhiên nhận ra mình đang đứng bên bức tượng của Sherlock Holmes và phố Baker đang ở ngay đây. Dù biết Fernando đang cẩu, Kim không thể không nhờ anh chụp dùm mình một tấm hình. Cuối cùng Fernando đành nhượng bộ Kim rồi hối hả lái cô xuống hầm xe điện để kịp đến những nơi “đàng hoàng” hơn.

Sau lần đi Luân Đôn đó, Kim được Fernando hứa sẽ chở đi những thành phố xinh đẹp khác nếu cô có thành tích học tốt. Nhưng rồi bài vở liên miên, dù cuối tuần Kim cũng không ngơi nghỉ được. Fernando đành thở dài, không chở cô ra ngoại ô nằm trên cỏ ngắm mây trời nữa mà đến khu học xá kiểm tra bài cho Kim. “Nhà” của Kim có thêm cùng một lúc hai cô châu Á: Mỹ Đình người Đài Loan và Thụy Vũ người Việt Nam. Cả hai cô đều xinh đẹp, thuộc dạng tu nghiệp vài tháng như Thúy Hà. Giờ Kim có Fernando rồi nên cô không mặn mà chuyện tìm bạn tâm giao gì nữa. Đôi khi Thụy Vũ muốn tỏ vẻ thân tình với Kim nhưng cô hay tìm cách né. Kim ngại cô bạn đồng hương đánh giá mình không đàng hoàng khi có bồ là Tây và còn hay thân mật chơi chung với bọn con trai đủ mọi màu da bên đây. Thụy Vũ trông gia giáo và thông minh hơn Thúy Hà, cô cũng là giáo viên Đại học nên hay cố làm ra vẻ đứng đắn. Kim nghĩ biết đâu Thụy Vũ nhìn cô kết bạn với Tây cũng sẽ cho cô là Thị Mầu, giống trước kia Kim hay ác cảm với Thúy Hà.

x

Thời tiết âm dần lên, mặt trời đến sớm và đi ngủ muộn hơn. Đã thấy vài sinh viên nam diện quần đùi dù vẫn khoác hờ chiếc áo len trên vai. Mỗi sáng thức

dậy Kim cảm thấy mùa Hè đang đến gần, nắng vàng óng ả soi tận vào giường cô và đến trưa mọi cửa sổ đều được mở toang đón gió vào. Mauricio thích cời trần đi nhong nhong trong nhà khoe cơ thể cường tráng làm phái nữ phải quay mặt ngó lơ sang chỗ khác sợ “cắm đố”. Trời nóng dần lên làm người ta muốn ở ngoài trời thoáng đãng hơn ngồi lì trong phòng. Mauricio thích rủ Kim ra vườn sau ngôi nhà học bài. Hai người đem máy tính xách tay ra ghế đá, vừa nghe nhạc Nam Mỹ sôi động vừa uống Coca Cola ướp lạnh. Kim tập trung thật sự, cô đang phải hoàn thành bài tập “Xây dựng chiến lược kinh doanh” của giáo sư Portlock vốn ác cảm với sinh viên nước ngoài đến từ những nơi chậm tiến. Ông ta không chấp nhận bất cứ một lý do nào để “thông cảm” mà ngược lại còn cố tình bắt bẻ họ. Portlock là một giáo sư giỏi, ông được các trường Đại học danh tiếng khác ở Châu Âu mời thỉnh giảng nên mọi người cũng thường cho ông là giáo sư quý tộc. Portlock hoàn toàn có phong cách trái ngược với Baddley nên chỉ có những sinh viên thật giỏi mới được ông nhận đỡ đầu làm luận văn. Những môn học giáo sư Portlock dạy, sinh viên nước ngoài tránh tối đa nhưng đó là những môn thú vị, rất thực tế và dễ ứng dụng. Kim có hai môn học với Portlock, một môn đã hoàn thành hồi học kỳ một với số điểm vừa đủ qua. Môn “Xây dựng chiến lược kinh doanh” này “chua” hơn rất nhiều. Dẫu lo lắng nhưng đây là bài thi làm theo nhóm, Kim nghĩ hiếm khi nào làm bài nhóm mà bị rớt. Tuy nhiên nhóm của Kim quả thật đáng ngại vì hầu hết là sinh viên nước ngoài đến từ những nước nghèo như Braxin, Columbia, Rumania và Việt Nam. Không được sinh viên các nước phát triển đón nhận, “những đứa con bị từ chối” này đành tụ lại với nhau. Kim được nhóm tin tưởng giao làm phần phân tích tài chính. Phần này đòi hỏi nhiều công sức và kiên nhẫn. Bên cạnh Kim đang tập trung cao độ tính toán toán dày đặc trong phần mềm excel, Mauricio nhịp chân nghe nhạc và ngắm cô bạn Châu Á. Thỉnh

thoảng anh cũng cúi xuống máy tính gõ gõ vu vơ nhưng ánh mắt đa tình của dân Nam Mỹ đen láy cứ liếc Kim say đắm. Mauricio đã uống đến lon Coke thứ tư nhưng dường như chưa đã khát. Anh nhìn những giọt mồ hôi bên thái dương Kim rồi nhẹ nhàng rút khăn giấy ra thấm. Kim không phản ứng, cô đang bận rộn với những công thức của mình.

- Nghỉ chút xíu uống Coke đi em! - Mauricio đề nghị - Trời nóng quá! Chiều nay mình đi bơi không?

- Em phải làm xong phần này đã, ba tuần nữa nộp bài thi rồi. - Kim ngược lên mỉm cười với Mauricio - Tụi trong nhóm làm ăn gì mà chán quá. Cứ phải chờ đợi tụi nó tìm số liệu. Nếu bài làm cá nhân em đã xong từ lâu!

- Dù gì cũng đi bơi cho khỏe người! - Mauricio tiếp tục rủ rê - Ở cái xứ lạnh lẽo này hiếm hoi mới có lúc trời nóng mà vầy vùng trong nước mát. Anh có cái này cho em nè!

Mauricio móc túi quần lấy ra một nhúm vải, anh phẩy nhẹ. Nhúm vải nhỏ hóa ra bộ đồ tắm hai mảnh bé xíu màu vàng chanh ngọt ngào. Kim bất ngờ, cô cười lớn khoái chí trước món quà ngộ nghĩnh. Mauricio đẩy Kim đứng dậy rồi ướm bộ đồ tắm lên người cô. Một tay anh giữ mảnh trên, tay kia đè vào mảnh dưới. Biết Mauricio đang lợi dụng, Kim nhảy chơi chơi lên phản đối “Thôi! Thôi” rồi hai người cười nắc nẻ. Đúng lúc đó “hung thần” của Kim xuất hiện. Thật ra hẳn Fernando đã mục kích cảnh thân mật này từ trước nhưng đến lúc “ngứa mắt” quá anh mới đành từ bụi cây phía sau bước ra, vể mặt tự chủ lên tiếng: “Xin chào! Hai người học hành vui quá? Nhạc sôi động ghê! Uống coca nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!”. Kim giật mình, cô không biết nói gì. Mauricio cầu nhàu đủ lớn “Đang lúc vui! Bực mình dễ sợ” rồi dọn dẹp máy tính quay lưng bỏ đi.

- Em học hành vậy đó hả? - Chờ Mauricio đi khuất, Fernando nhìn Kim nghiêm khắc hỏi - Có biết giáo sư Portlock nổi tiếng sát thủ sinh viên nước

ngoài không?

- Em nhớ anh! - Kim thốt lên một câu chẳng ăn nhập gì hết - Sao anh bỏ bê em dữ vậy?

- Anh bạn! - Mặt Fernando giãn ra trước câu hỏi nũng nịu của Kim nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm khắc - Em đã biết làm việc có phương pháp rồi thì phải tự mình bơi chứ! Sao cứ trông đợi vô anh hoài. Anh còn bao nhiêu việc phải làm. Anh cũng có luận án phải viết. Mùa thi nên anh còn lo cho các sinh viên hệ Đại học nữa. Em không những phải hoàn thành môn thi của giáo sư Portlock, còn ba môn thi khác và cái luận văn tốt nghiệp phải hoàn thành. Em không thể đi chơi, nghe nhạc, tắm nắng như Mauricio đâu. Anh ta cứ tà tà học, tà tà thi lại, tà tà tốt nghiệp, tà tà ra trường. Em chỉ có một năm thôi, em nhớ không? Tự lo cho bản thân mình đi!

- Anh thật là vô tâm - Kim quạu dù biết Fernando có lý, cô gây sự - Đồ độc ác!

- Nhờ anh độc ác em mới tiến bộ được như hôm nay - Fernando căng thẳng không kém - Em không phát huy tiếp mà còn bày đặt nhõng nhẽo thì anh cũng bỏ luôn đó!

- Thì bỏ đi! - Kim tự ái kinh khủng - Em không cần!

Kim ôm máy tính vùng vằng bỏ lên phòng. Fernando không đi theo. Thường chẳng bao giờ anh chạy theo cô trong những màn giận hờn trẻ con này. Trên cửa sổ Kim nhìn thấy Fernando lên xe lái ra khu học xá. Một vài sinh viên nữ hệ Đại học chạy theo hỏi gì đó. Anh dừng xe lại trả lời các cô gái. Cuối cùng họ mở cửa xe Fernando leo vào trong. Xe chạy lên hướng trường Đại học. Kim nhíu mày suy nghĩ “Đi thư viện hay ra khỏi giới hạn cái thư viện đây?”. Mauricio biết Fernando đã bỏ đi, anh gõ cửa phòng Kim tiếp tục rủ rê “Đi bơi không? Học hoài cũng đâu có vô!”. Kim đấu tranh tư tưởng không đáp. Mauricio cố gắng vận dụng “nam nhân kế”, anh đưa đôi mắt nhung đen

đa tình của mình xoáy sâu vào Kim, khích: “Đi đi! Fernando chờ người của em không biết đâu, Mà làm gì em sợ anh ta dữ vậy?”. Kim biết mình đã bị đánh trúng đòn. Cô gật đầu đồng ý. Chẳng phải Fernando nói “Em hãy tự bơi một mình!” sao? Kim lăm bằm tự nhủ: “Thì em sẽ đi bơi!”. Cô cố tình quên rằng Fernando dặn “hãy tự bơi một mình” chứ không bảo cô hãy đi bơi với anh chàng đẹp trai Mauricio. Thậm chí còn để cho Mauricio âu yếm chở trên xe đạp đòn ngang vì anh chàng đào hoa không thèm gắn yên sau.

x

Mauricio có thân hình rất lý tưởng, những cơ bắp nổi lên lồ lộ chứng tỏ anh là một người năng chơi thể thao và thích quan tâm chăm sóc đến cơ thể. Kim ngưỡng chín người với bộ đồ tắm bé tí màu vàng chanh, cô nhảy ùm xuống nước tránh ánh mắt hau háu của Mauricio. Kim nghĩ mình nhỏ con, không “màu mỡ” như những cô gái phương Tây ở đây, nhưng Mauricio cứ một mực tắm tặc: “Em có một “body” gọi cảm lắm! Lolita của anh!”. Cô ngại quá bơi hùng hục tránh ánh mắt đen giết người của anh chàng Nam Mỹ. Bơi mãi cũng mệt, Kim leo lên bờ nằm nghỉ. Mauricio y như một con ruồi xáp đến vo ve. Anh đưa cho cô ly nước trái cây rồi cứ thế tán tỉnh:

- Hồi trước anh thấy em cũng xinh, nhưng buồn buồn. Em lại còn bị anh chàng Fernando “đàn áp dã man” nên lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác. Sau này em đẹp hẳn ra, giờ đi bơi mới biết em có thân hình “đồng hồ cát”!

Kim trêu lại Mauricio:

- Đẹp trai lỏng lẻo và đa tình như Casanova, sao anh không tìm cách “hưởng” Thụy Vũ hay Chung Đình đi, cho biết mùi da vàng, theo em làm gì?

Mauricio cười lớn:

- Em thừa biết Thụy Vũ trinh trắng vô cùng, đại bác bắn còn không thủng! Thôi anh cũng không ham. Còn Chung Đình có vẻ chịu chơi hơn, đẹp nhưng

trông nhạt nhạt làm sao, nhìn không hấp dẫn, chẳng hứng thú gì!

Mauricio nói chuyện vốn có duyên và hay hài hước, thường làm Kim cười, nhưng hôm nay nghe anh bình phẩm các cô gái nghe “du côn” quá làm Kim chán. Cô nhìn đồng hồ treo tường thấy đã tám giờ tối mà mặt trời vẫn chưa lặn, liền đòi về:

- Em còn phải làm nốt bài tập. Trễ rồi!

Đột nhiên Mauricio cúi:

- Anh chàng Fernando đỡ người đó có cái gì mà em mê dữ vậy?

- Mê hồi nào? - Kim chối nhưng mắt cô đang cười.

- Không mê sao anh ta nói gì em cũng nghe theo răm rắp? - Mauricio truy sát.

- Tại... tại anh ta nói đúng! - Kim thú nhận, cô chợt thấy nhớ Fernando kinh khủng.

Mauricio không tha:

- Mà anh hỏi thật đó, Fernando có cái gì? Anh ta nghiêm khắc, lạnh lùng, không biết âu yếm chịu chuộng em. Lúc nào cũng thấy Fernando la em.

- Thì em học hành không đành lòng bị la phải rồi – Kim bênh – Sao anh biết Fernando không biết âu yếm chịu chuộng em chứ?

- Anh thấy hai người rất lạ, yêu nhau rồi mà vẫn không thêm “nhào vô hưởng thụ”. Cứ thấy Fernando bắt em học hoài. Cái anh chàng đó quả không bình thường. Cuộc đời đâu phải chỉ có công việc và nghĩa vụ - Mauricio càu nhàu - Còn thú vui nữa chứ! Sống mà không biết dừng lại suy nghĩ, chỉ lao hùng hục vào công việc thì không khôn ngoan lắm đâu!

Kim không buồn tranh luận, cô uể oải làm Mauricio cũng cụt hứng. Anh đành lấy xe đạp chở cô về khu học xá rồi đột ngột phán một cách nghiêm túc: “Anh thích em đã lâu, cái vẻ vừa e dè vừa “máu lửa” rất Lolita của em làm anh chết lên chết xuống!”. Kim đứng đực ra nhìn Mauricio giận dữ bỏ

ra hộp đêm chơi tiếp, lòng bứt rứt tại sao anh ta dám nói trông cô “máu lửa”. Hôm nay tối thứ sáu, khu học xá vắng ngắt. Kim lên phòng tìm mì gói rồi ra bếp nấu nước sôi. Đang húp xì xụp nửa chừng thì điện thoại trong hành lang vang lên, Kim bực bội bắt máy:

- Hello! Ai đó? Mọi người đi hết rồi!

- Em hả? - Giọng Fernando dịu dàng bên kia đầu dây.

- Ồ... - Kim hoàn toàn bất ngờ.

- Em ăn tối chưa?

- Đang ăn mì gói - Kim đáp.

- Vậy hả? Anh định đến rủ em đi ăn. Nãy giờ em làm gì? Làm xong phần tính toán môn ông Portlock chưa?

Kim trốn tránh:

- Thôi anh đừng hỏi đến chuyện học của em nữa. Em đã tự bơi một mình rồi!

- Một mình à? - Fernando hỏi lại bằng giọng làm Kim chột dạ - Mười lăm phút nữa anh đến nhé!

Không đợi Kim trả lời, Fernando cúp máy. Kim thở hắt ra, tại sao lúc nào anh ta cũng làm chủ tình hình. Cô vội vã giấu bộ áo bơi bikini ướt đầm đang phơi ở bồn rửa mặt vào nhà tắm. Kịp sấy tóc vừa khô và thay đồ xong thì có tiếng gõ cửa. Fernando xuất hiện, Kim làm vẻ mặt tiu nghỉu nhìn anh.

Fernando tươi cười ôm cô vào lòng vuốt ve: “Nhớ em quá”. Kim không kháng cự nhưng khi anh hôn lên tóc cô rồi vô tình nhận xét “Tóc em sao khô cứng và toàn mùi hóa chất vậy nè!”, cô xô anh ra la lớn “Chê thì về đi!”.

Fernando giảng hòa “Thôi mà! Mình đi ăn đi, anh đói bụng lắm rồi! Anh mới ở trường ra”. Kim còn làm bộ dùng dằng, đợi Fernando gắt “Mau lên em!” cô mới chịu lật đật chạy theo anh. Kim tự nghĩ mình như con lừa ưa nặng, thật là oái ăm.

Fernando nắm tay Kim đi bộ vào khu phố cổ, nơi giới trẻ tụ về vào dịp cuối tuần. Không hiểu sao Kim vô cùng lo ngại, cô sợ gặp phải Mauricio. Kim kéo Fernando đi ngả khác, tránh ngang qua nhà hàng Hy Lạp sặc mùi thịt nướng. Cô bắt anh đi lòng vòng hồi lâu mà vẫn chưa quyết định vào ăn ở đâu khiến Fernando bắt đầu mất bình tĩnh: “Em có bị tâm thần không?”. Đứng trước nhà hàng nào Kim cũng ngại Mauricio nhảy xổ ra trêu chọc “Làm gì mà em mê anh ta dữ vậy?” khi thấy cô đi bên Fernando thay vì ngồi nhà làm bài. Cuối cùng Kim làm bộ mệt mỏi, cô thì thầm: “Em không hợp với mấy chỗ này, em muốn ở đâu yên tĩnh hơn”. Fernando nhìn cô, anh quyết định: “Vậy thôi về nhà anh đi!”

Fernando sống hơi xa trung tâm thành phố, anh lái xe đến gần nửa tiếng. Chỗ anh ở gần thiên nhiên, một mảng rừng bao quanh khu nhà, tiếng côn trùng nỉ non làm Kim hơi ngán: “Anh ở chi chỗ dè heo hút gió dữ vậy!”. Fernando nháy mắt cười “Không phải em thích yên tĩnh sao?” rồi dẫn cô lên căn hộ của mình. Anh mở cửa giới thiệu: “Đây là phòng khách và nơi làm việc của anh”. Kim kinh ngạc nhận ra Fernando rất biết cách trang trí nhà cửa. Trên tường là những bức tranh phong cảnh, tủ sách sắp xếp trật tự và bàn làm việc thật ngăn nắp. Một cây đèn có dáng vẽ rất nghệ thuật đặt ở góc phòng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng ấm áp. Chậu cây xanh nằm ở góc đối diện và giỏ hoa hồng nơi cửa sổ tạo nên một không khí sống động. Fernando kéo tay Kim vô bếp khoe “Bếp của anh nè! Sạch sẽ không?” làm Kim tự hỏi con trai độc thân mà ngăn nắp thì cần gì cưới vợ nữa. “Em có muốn xem phòng ngủ của anh không?”, Fernando đề nghị. Kim gật đầu đi theo anh. Một cái giường tươm tất và quây rũ như trong khách sạn nằm trong góc phòng, trên bàn ngủ Kim thấy hình gia đình Fernando. Fernando cầm khung hình lên, giới thiệu:

- Đây là cha mẹ anh Còn đây là thằng em trai tên Paolo và người chị gái

Anna Maria.

Kim cười, nhận xét:

- Anh xấu nhất nhà!

Fernando trêu lại:

- Vậy mới xứng với em!

- Ai đây? - Kim chỉ hình một con mèo tuyệt đẹp treo trên đầu giường - Sao anh đặt hình nó trong phòng ngủ?

Fernando nhìn Kim, cười:

- À! Người yêu của anh đó! “Nàng” tên Louisiana, bình thường rất dịu dàng và dễ thương, nhưng lâu lâu nổi cơn điên hay cắn người đang vuốt ve mình một cách bất ngờ!

Nói xong Fernando ôm Kim vào lòng hôn: “Giống em y chang”. Hai người bật cười và thầm tiếc sao không đến đây sớm hơn. Kim buột miệng khen:

“Nhà anh ngăn nắp quá!”. Fernando nháy mắt hóm hỉnh: “Bởi vậy lần đầu vô phòng em trong khu học xá, anh thấy ngộp thở như vào... một bãi rác!”.

Kim xấu hổ thật sự, cô đỏ mặt phát quạu lên: “Lại xài xẻ người ta nữa rồi!”.

Fernando cười lớn, nghe thật láu lỉnh.

- Ngồi yên ở đây xem tivi đi! - Fernando ra lệnh - Đừng đi lại, lục lọi lung tung nhe! Chờ anh một chút!

- Cho em phụ anh với! - Kim đề nghị.

Fernando lắc đầu cương quyết:

- Thôi, biết gì mà phụ! Em chỉ nấu được mì gói và chiên trứng thôi. À mà em còn thích ăn khoai tây chiên chấm cá hộp sốt cà không?

- Lại chộc quê người ta nữa rồi! - Kim bật cười nghĩ mình không còn gì để tự vệ - Lần đó em muốn làm món “fish and chips” đặc trưng của nước Anh.

“Chips” thì dễ rồi, mua khoai tây đông lạnh về chiên, còn “fish” em loay hoay hoài không biết pha bột làm sao để bọc miếng cá lại chiên cho giòn.

Rốt cuộc em ghét quá, khai cá hộp ra ăn phứt cho rồi. Dù sao cũng là “fish and chips”.

Fernando cười lớn:

- Dân Anh chắc khóc thét lên nếu biết em biến cái món “fish and chips” đặc trưng của người ta theo kiểu này. Thôi, để hôm nào rảnh anh làm cho ăn!

Kim ngưỡng mộ:

- Anh biết nấu ăn sao? Con trai Việt Nam không biết đâu!

- Con gái Việt Nam cũng đâu có biết! - Fernando nhìn Kim ngụ ý - Không phải vậy sao?

- Anh đừng nhìn em rồi nghĩ ai cũng vậy - Kim quả thật rất ngưỡng - Phụ nữ Việt Nam nổi tiếng đảm đang, nấu ăn giỏi, hiền dịu...

Fernando nửa đùa nửa thật:

- Vậy em đúng là trường hợp cá biệt rồi. Em bừa bộn, không biết nấu ăn, lại còn đánh đá nữa!

- Đủ rồi nghe! - Kim cố cười nhưng mặt méo xệch - Thôi anh muốn nấu nướng gì đó thì làm một mình đi.

Kim bỏ lên phòng làm việc của Fernando, cô tò mò nhìn những bức tranh phong cảnh quê anh treo trên tường: “Nhà anh ở đâu bên Bồ Đào Nha?”.

Fernando trả lời vọng lên: “Lisbon! Đẹp lắm đó!”. Kim tìm trên bản đồ:

“Nước của anh ở sát Tây Ban Nha, nơi người dân nổi tiếng có dòng máu nóng và “chịu chơi”. Còn người Bồ Đào Nha như anh sao khô khan, khó chịu và lạnh lùng quá?”. Ở dưới bếp, Fernando cười lớn:

- Hai nước tuy gần nhau nhưng cách nhau một dãy núi là khác xa nhau tính tình rồi. Mà người Bồ Đào Nha như anh nhìn vậy thôi chứ thật ra còn tình cảm và nồng nhiệt hơn ai hết. Em không thấy vậy sao?

Kim ngưỡng không thêm nói năng gì nữa, cô quay sang nhìn tủ sách của Fernando. Đa phần là sách về kinh tế học, tài chính, toán cao cấp..., những

cuốn sách vĩ mô đọc muốn nhức đầu. Chợt Kim nhận ra vài cuốn tiểu thuyết nằm “sợ sệt” một góc. Thì ra anh cũng cố gắng lãng mạn một chút. Fernando đã dọn bàn ăn, anh cũng không cho Kim đụng tay vô.

- Ngon không? - Fernando hỏi.

- Anh làm gì mà không tốt chứ! - Kim thú nhận một cách châm chọc, miệng còn đang nhai nhồm nhoàm.

- Hôm nay anh không chuẩn bị trước đó. Nên làm gấp cho em ăn spaghetti - Fernando thích thú trước lời khen - Nếu không gấp thì còn ngon nữa! Ăn thêm đi, cho mau lớn!

Kim cúi:

- Hứ! Hình như anh luôn coi em là con nít hả?

- Dĩ nhiên! - Fernando ngừng ăn một phút, ngắm nghía Kim - Không thể nào tin nổi em hai mươi lăm rồi. Lần đầu gặp em trong phòng làm việc ở trường, em rên rĩ “Anh không tưởng tượng được em khổ sở thế nào đâu, em nhập học trễ...”. Nhìn y như một cô bé học sinh cấp hai bơ vơ mới mười lăm tuổi.

- Hứ!

Rồi Kim chợt nhớ Mauricio hay gọi mình là Lolita, cô bất giác bật cười.

Fernando âu yếm hỏi:

- Sao cười? Nghe khen trẻ thích hả?

- Thích cái gì? - Kim ngán ngẩm - Lúc nào cũng bị người ta coi thường. Tụi sinh viên năm nhất gặp em toàn gọi là “cô bé”, đồ hỗn hào!

Fernando trêu:

- Tụi nó đâu có biết em cũng “ghê gớm” lắm mới xin được học bổng qua đây phải không? Không những em có dáng vẻ trẻ con, thái độ và tính tình của em cũng “sáng nắng chiều mưa” y như một cô bé đang tuổi dậy thì!

Kim không thèm nói nữa, mặc kệ Fernando muốn trêu chọc sao cũng được.

Cô vu vơ tự hỏi Lolita trong truyện bao nhiêu tuổi. Giờ này không biết

Maurico đã về nhà chưa hay vẫn còn trong một câu lạc bộ đêm nào đó, đang lắc lư thân hình gợi cảm. Fernando đã đứng dậy dọn dẹp. Kim giả bộ đòi “Để em làm cho” nhưng khi anh bảo “Thôi! Ai lại bắt em rửa chén chứ, tội nghiệp lắm!”, Kim khoái chí gật đầu chịu liền. Cô chúa ghét làm việc nhà. Cô mở tivi lên để mặc Fernando loay hoay. Ai bảo anh ta thích làm người giỏi giang. Một bộ phim hài lồi cuồn làm Kim bật cười nắc nẻ. Cô hỏi Fernando: “Nhanh lên! Xem cái này vui lắm nè”. Fernando ngồi xuống bên Kim, anh thỉnh thoảng liếc nhìn cô rồi mỉm cười lắc đầu trước vẻ vô tư của cô. Lúc hết phim, Kim nghĩ đã đến lúc ra về thì hốt hoảng nhận ra ba giờ sáng rồi.

- Khuya vậy sao anh không nhắc em! - Kim rớt rít lo ngại - Anh chở em về mau lên!

Fernando tỉnh bơ:

- Khuya cái gì? Gần sáng thì có! Lúc anh đến khu học xá thì đã mười giờ tối rồi. Em còn đứng đa đủng đỉnh đi tới đi lui trước mấy cái nhà hàng. Em nói bỏ quên chìa khóa, mà bây giờ em về khu học xá ai mở cửa cho em?

- Vậy bây giờ tính sao? - Kim mở to mắt lo ngại.

- Em làm gì sợ dữ vậy? - Fernando vẫn bình thản - Anh đâu có tổng cổ em ra đường vào giờ này mà lo! Lỡ rồi, ở lại đây ngủ đi!

Kim kinh ngạc:

- Sao? Ngủ lại nhà anh hả?

- Làm gì nhìn anh ghê vậy! - Fernando phát quạu - Anh nói em ngủ lại nhà anh chứ đâu có bảo em ngủ với anh! Ai thèm làm gì em chứ! Đụng vô em mắc công bị qui vô tội lạ dụng trẻ vị thành niên!

Kim bối rối không biết làm sao. Fernando mở tủ lấy một bộ pyjama rồi đẩy cô vào nhà tắm. Anh bôi kem đánh răng lên một bàn chải mới, lấy khăn mặt mới đưa tận tay Kim rồi bỏ ra ngoài. Kim lúng túng với bộ đồ quá khổ nên

cuối cùng quyết định chỉ mặc cái áo pyjama của Fernando đã dài gần đến gối. Cô đi ra, cúi gằm đầu khổ sở. Fernando bật cười trước vẻ e dè của Kim. Anh cố gắng xử sự đàng hoàng cho cô đỡ ngại: “Em nằm trên giường đi! Anh nằm dưới sàn cũng được. Trời cũng không lạnh lắm!”. Fernando hôn nhẹ lên môi cô, Kim gượng cười leo lên giường trùm chăn kín mít. Gần hè, lò sưởi trung ương không chạy nữa nhưng ban đêm nhiệt độ xuống khá thấp. Kim trần trọc một hồi rồi quyết định đề nghị:

- Thôi anh lên giường ngủ với em đi! Miễn anh không làm gì em là được rồi. Anh nằm dưới sàn rủi bệnh em không gánh hết trách nhiệm đâu!

Cái giọng thỏ thẻ thật tình của Kim làm Fernando thấy tội nghiệp: “Em chắc không đó? - Anh cố không trêu chọc cô - Nhưng nằm chung rủi em có “bề gì” anh cũng không gánh hết được trách nhiệm đâu!”. Kim bật cười, nằm xích vô nhường chỗ cho Fernando. Anh nhìn vẻ khép nép của Kim, phì cười hỏi: “Ở Việt Nam em chỉ biết học hành rồi đi làm để săn lùng học bổng thôi hả?”. Kim lắc đầu: “Không hẳn! Em cũng biết yêu, cũng từng có vài bạn trai, nhưng dĩ nhiên là đến đó thôi!”. Fernando cười lớn trước lời khai báo thật thà của Kim. Anh quay lưng lại, cố chừa một khoảng cách “an toàn” nhất định rồi buột miệng nhận xét: “Mấy anh chàng đó chắc bệnh hết rồi!”. Kim không đáp, cô đang hồi hộp. Đột nhiên Fernando trở mình tìm bàn tay Kim nắm chặt lấy: “Em yên tâm ngủ đi! - anh mỉm cười trấn an - Anh hứa cũng sẽ ráng “bệnh” đêm nay”. Kim cười nắc nẻ “Cảm ơn nhe...”, nhưng Fernando đã bịt miệng cô lại bằng một nụ hôn, anh thì thầm “Nhưng chỉ đêm nay thôi đó!”

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Stress

Kim mệt mỏi với nhóm bạn làm bài thi môn của giáo sư Portlock. Họ không năng động, lại lười biếng và mất căn bản kinh khủng. Có người đến từ Brazil lạc hậu, có người dân Trung Mỹ hung hăng chưa nói đã gây, kẻ thì mất căn bản do nền giáo dục yếu kém như Roumania, kẻ thì nói tiếng Anh chẳng ai hiểu vì giọng Ấn Độ. Cả đám mỗi lần họp lại chẳng học hành được bao nhiêu mà toàn chỉ trích đổ vấy công việc cho nhau. Khối lượng bài thi thật đồ sộ mà nhịp độ làm việc cứ tà tà. Kim không dám kể với Fernando điều này, sợ anh trách cô không có tài lãnh đạo. Lãnh đạo sao nổi đội quân ô hợp? Mà có ai cho cô quyền lãnh đạo đâu. Anh bạn người Panama nói thẳng: “Việt Nam hả? Nghe lạ hoắc!”. Cô bạn Roumania cười cầu tài: “Tôi không giỏi, ai muốn làm gì thì làm, giao tôi cái gì tôi làm cái đó, nhưng tôi không chắc làm tốt đâu nghe”. Anh chàng Ấn Độ trợ trợ mà cứ thích cho ý kiến, mỗi lần anh ta phát biểu là cả đám phải căng tai ra nghe, đến lúc hết kiên nhẫn anh bạn Panama hét lên: “Mày nói tiếng Anh dùm đi!”. Quá ức, anh chàng Ấn Độ quát âm lên: “Mày khôn tôn trọng tao! Tao đàn nói tiếng An đó chứ! Mày tưởng chỉ có mình mày mới dân nổi nồn hả? Mày muốn đàn nhau khôn?”. Thế là cả nhóm phải nhàu vô can ngăn. Những tiếng chửi thề đủ mọi ngôn ngữ xõ ra lung tung. Đôi lúc Kim cũng “thừa nước đục thả câu”

buông ra một mớ từ rối rắm cho giảm stress. “Bạo loạn” được dàn xếp xong thì cũng hết học hành nổi. Kim chỉ mong nhóm mình vượt qua được môn này, dù điểm vớt cũng được. Kim đã thoả thuận với Fernando giữa họ không nên nói chuyện học hành của cô nữa, cô đã đủ sức để “bơi” một mình, vả lại Fernando lúc này quả rất bận. Anh đang chuẩn bị sang Mỹ dự hội nghị gì đó cùng giáo sư Baddley.

Khi Fernando từ Mỹ quay về sau một tuần hội nghị, nhóm của Kim đã thi xong môn “Xây dựng chiến lược kinh doanh” của ông Portlock. Cả đám không tiếc lời nguyên rủa ông thầy, thậm chí còn gọi trịch tên ông là giáo sư ... Porno(*pornography: sách báo, phim ảnh khiêu dâm) nữa. Ông cho cả đám bầy đưa rớt hết với lời kết luận: “Các người làm ăn không chuyên nghiệp gì cả. Tưởng thi theo nhóm là tui cho đậu sao? Hai tháng nữa tui cho các người thi lại. Cũng đề tài này, mỗi người tự nộp bài cá nhân. Như vậy các người khỏi đổ thừa qua lại nữa!”.

Fernando phone hẹn gặp Kim ở khu vườn sau khoa Kinh Tế, cô biết “sấm sét” sẽ nổ ra nên trốn không đến. Chắc hẳn anh giận điên lên vì Kim dám cho mình leo cây. Đến tối lúc cô đã ăn xong, đang cắm cúi làm bài thi “Quản trị nhân sự quốc tế” thì Fernando đến khu học xá. Khác với sự dự đoán của Kim, trông anh vẫn bình tĩnh dù đôi mắt nhìn cô nghiêm nghị như thường lệ. Fernando nhẹ nhàng hỏi khi thấy Kim có vẻ hốc hác:

- Em khoẻ không?
- Cũng bình thường – Kim trả lời cho qua.
- Anh đã thấy kết quả môn của giáo sư Portlock dán trên phòng giáo vụ
- Fernando làm ra vẻ bình thản nhưng giọng anh lạnh lùng - Tại sao nhóm em lại bị rớt vậy?
- Mắc mớ gì đến anh? – Kim đã bắt đầu run.
- Em ăn nói với anh như vậy đó hả? – Fernando nhìn cô nghiêm khắc

và buồn bã.

- Thì anh đã từng nói đừng trông đợi gì ở anh nữa mà! – Kim thút thít.
Fernando gần giọng dù đã cố giữ bình tĩnh:

- Anh không nói như vậy, anh chỉ nói em đừng ỷ lại anh và hãy cố gắng tự đi bằng chính đôi chân của mình. Nhưng nếu em gặp khó khăn, anh luôn sẵn sàng giúp em. Sao em không hỏi.

- Em thấy không cần thiết, em đã làm phần của mình rất tốt, tại nhóm em toàn người nước ngoài nên ông Portlock “tàn sát dã man” như vậy. Giờ thì ông bắt tội em tự làm lại phần thi này một mình. Khối lượng công việc của bảy đứa, bài thi dài năm chục trang mà ông bắt làm một mình!

Fernando ra lệnh:

- Một mình thì một mình! Em bắt buộc phải vượt qua môn thi này vào đầu mùa thu trước khi em bảo vệ luận văn. Nếu không mục tiêu hoàn thành khoá Cao học trong một năm của em sẽ phá sản.

Kim nổi máu bướng lên:

- Phá sản thì thôi! Em đâu cần bằng cấp, em đã học đủ những gì cần học trong một năm ở đây. Người ta “phân biệt chủng tộc” thì em đành chịu chứ sao!

- Người ta càng phân biệt đối xử với mình bao nhiêu mình càng phải cố gắng nhiều hơn, sao lại đầu hàng dễ dàng như vậy? – Fernando bực bội – Anh thất vọng về em quá. Cứ tưởng người Việt Nam là một dân tộc anh hùng từng chiến thắng những kẻ thù mạnh hơn mình nhiều lần. Vậy mà...

Kim oải quá, la lên:

- Thôi đủ rồi! Anh đi đi!

- Tại sao anh phải đi khi bị em đuổi chứ? - Mặt Fernando đánh lại – Anh cứ ở lì đây thì em làm gì được anh?

- Em sẽ nguyên rửa anh!

- Thì kệ em chứ, miễn anh đạt được mục đích của mình. Em cũng phải học cách lì như vậy! Mặc kệ ông Portlock có muốn tàn sát em, miễn em thật vững, thật chuyên nghiệp, ông ta sẽ không là gì được em.

Kim mệt mỏi im lặng không nói nữa. Fernando có vẻ mủi lòng trước cô học trò tội nghiệp. Anh thấy mắt cô thâm quầng, mặt gầy thuồng ra. Anh đến bên Kim, ôm cô vào lòng vỗ về: “Ráng lên em!”. Kim thở dài: “Chán quá!” rồi đẩy Fernando ra. Cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trời mùa hè nắng vẫn chưa tắt dù đã gần chín giờ tối. Bọn sinh viên dập dìu nằm ngòai la liệt trong vườn. Máy đưa cười nói rộn ràng hẳn đã rảnh nợ. Đám bò lẫn bò toái sách vở bề bộn trên cỏ chắc cũng thi lại vài môn.

Fernando ôm Kim từ phía sau, nhẹ nhàng hỏi:

- Em còn mấy môn chưa thi nữa?
- Hai – Kim lạnh lùng trả lời – Đã nộp bài một môn rồi, còn môn “Nhân sự” đang làm, đầu tuần sau hết hạn.
- Được không? – Fernando tỏ vẻ lo ngại.

Kim tự nhiên nổi đoá:

- Được là sao? Ai biết được là sao? Thì cũng làm hết sức mình thôi chứ ai biết được là sao?

Thấy Kim nổi khùng, Fernando phải “đánh trống lảng”:

- Ai in dùm em bài thi trong lúc anh đi hội nghị bên Mỹ vậy? Không có anh, em xoay sở làm sao?
- Mauricio! Anh ta có máy in trong phòng.
- Mauricio? – Fernando hơi lên giọng – Anh ta có bị thi lại môn nào không?
- Không! Tại sao anh “trù” anh ta thi lại? Anh chàng có vẻ học hành tài tử đó đâu hết, thậm chí còn có điểm cao nữa, toàn điểm A và điểm B, từ bảy mươi phần trăm trở lên thôi. Học Nông Nghiệp sướng thật! Toàn là thầy

hiền lành. Còn mấy cha Kinh Tế toàn là đồ “cà chớn cà cháo”, cỡ ông “Porno” không thì giết người ta hết còn gì!

Fernando cố nén cười thấy Kim lên con văng tục tùm lum. Anh biết cô đang bị stress hành hạ. Fernando hôn lên tóc Kim rồi đưa cho cô một con búp bê nhỏ có dáng vẻ rụt rè dễ thương: “Tặng em nè! Anh đem từ bên Mỹ về đó. Nó giống em không?”. Kim không thềm lấy, chỉ liếc mắt nhìn hờ hững làm Fernando cụt hứng. “Anh biết rồi, em chỉ thích tặng áo tắm hai mảnh thôi – Fernando nổi con ghen bóng gió – Mà người tặng phải tự tay ướm lên người em kia!”. Kim không đáp. Fernando buồn bã quay lưng bỏ về: “Thôi em làm bài tiếp đi!”.

Fernando đi rồi Mauricio gõ cửa thò đầu vô lo lắng: “Fernando có la em nhiều vì tội thi rớt không?”. Kim thở dài nảo ruột: “La cái gì, làm như em muốn vậy đó! Thôi chắc em đi ngủ đây, học hành gì nữa chứ!”. Mauricio nhìn cô thương cảm: “Hay đi bơi đi, bơi về mệt sẽ ngủ ngon. Giờ em cũng ngủ không được đâu”. Không đợi Mauricio năn nỉ lâu, Kim gật đầu cái rụp. Hai người chở nhau trên chiếc xe đạp đòn ngang đi lên hồ bơi. Mauricio té nhị đi đường vòng tránh những đoạn vào trường có thể gặp phải “hung thần”. Kim vừa thấy nước đã nhảy xuống bơi cật lực làm Mauricio phải bơi đuổi theo hùng hục. “Đi bơi với em xong rồi rời cơ thể. Công nhận em bơi khoẻ thế, đúng là “máu lửa” – Mauricio chia tay Kim trước cửa phòng – Thôi anh vô “làm một giấc” đây”. Em cũng ngủ đi nghe! Đừng nghĩ ngợi gì nhiều. Giá mà anh thi rớt vài môn cho em đừng bị thi lại môn này anh cũng cam lòng. Tội nghiệp quá!”. Kim mỉm cười méo xệch, cô cảm động nắm tay Mauricio lí nhí: “Cảm ơn anh”. Mauricio ôm cô vào lòng vỗ về: “Thôi ráng lên, Lolita! Dù em có rớt bao nhiêu môn, có trượt bằng Thạc sĩ đi chăng nữa anh vẫn luôn thích em”.

Kim vào phòng gieo mình xuống giường, từng thớ thịt giãn ra nhưng đầu cô

vẫn căng như sợi dây đàn. Kim ôm con búp bê bị hất hủi vào lòng, thút thít: “Tội nghiệp! Tội nghiệp!”. Giờ cô mới nhận ra con búp bê có mái tóc dài màu đen.

Sáng thứ hai, Kim nộp bài thi môn “Quản trị nhân sự quốc tế”, bà giáo đọc tại chỗ, phỏng vấn cô mười lăm phút rồi bảo luôn: “Em được điểm A, tám mươi bốn phần trăm. Còn bài thi giữa học kỳ làm chung với nhóm em được bảy mươi phần trăm”. Kim cười hạnh phúc cảm ơn bà, môn này cô không hề “nhờ vả” gì đến Fernando, anh cũng không giỏi làm nhân sự lắm đâu. Người gì mà nguyên tắc cứng ngắt thật đáng ghét. Ở phòng giáo vụ Kim rà lại điểm các môn khác: “Coi như mình chỉ còn thiếu nợ bài thi của ông Porno, à không, ông Portlock và cái luận văn tốt nghiệp nữa là xong”. Luận văn làm với giáo sư Baddley, Kim thấy không có gì lo ngại vì cô đã làm chắc phần cốt lõi, chỉ “thêm mắm dặm muối” tìm số liệu và ví dụ trên internet cho hoàn thành mấy chục trang.

Kim muốn đến văn phòng gặp Fernando nhưng hơi ngại, cuối cùng cô đi vào thư viện tìm sách chuẩn bị tối nay bắt tay vào làm lại bài thi bị rớt. Kim bức bối rà thấy trên máy vi tính tất cả sách cần thiết cho môn này đã bị mượn hết. Mùa thi đã qua, sao sách lại bị vét đến mức này? Kim chắc chỉ có cái đám sinh viên nước ngoài trong nhóm bị rớt của cô đang giữ số sách này. Kim gọi điện cho vài đứa và ngạc nhiên nhận ra bọn chúng vẫn còn đang xả hơi sau kỳ thi và chuẩn bị nghỉ hè. Thì ra không ai có ý định hai tháng sau thi lại như Kim, họ oải quá muốn năm sau học lại và lại gia nhập vào một nhóm nào đó. “Bọn họ không bị áp lực thời gian. Năm nay chưa xong thi còn năm sau – Kim ngao ngán - Chỉ có mình là phải xong hết trong một năm”. Suy nghĩ mãi không biết ai đang giữ sách, Kim đánh bạo đến hỏi thủ thư. Cô thật tình kể hoàn cảnh của mình: “Tôi bắt buộc phải thi trả nợ trong hai tháng nữa! Tôi cần gấp số sách này lắm. Cho tôi biết tên người nào đang

giữ chúng, tôi sẽ đến xin mượn lại hoặc photo”. Người thủ thư gõ vài động tác lên bàn phím và trả lời cho Kim: “Fernando Carvalho, hệ Nghiên cứu sinh”.

Kim suy nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao Fernando lại làm như vậy. Anh muốn “giết” cô, triệt đường thi cử hay bắt cô phải quy lụy mình. Giấu hết sách thì làm sao cô sống nổi. “Đồ độc ác!”. Kim vừa lầm bầm vừa tìm đến phòng Fernando, định hỏi cho ra lẽ. Giống mọi lần, phòng anh không đóng kín và bóng tụi sinh viên nữ luôn chập chờn bên trong. Kim kiên nhẫn chờ mọi người ra hết mới rụt rè đẩy cửa bước vào. Fernando đang cúi xuống máy tính, mặc nghiêm trang và buồn bã.

- Chào anh! – Kim là ra về khách sáo – Anh khỏe không?

Fernando gượng cười, khách sáo không kém:

- À! Khỏe, cảm ơn!

- Em đến để ...

- Để xin lỗi anh phải không? – Fernando nhìn cô gợi ý.

Kim chưng hửng:

- Sao? Tại sao phải xin lỗi anh chứ?

- Vì em đã làm anh buồn – Fernando thiếu não – Anh mệt mỏi sắp chết rồi đây!

- Sắp chết mà lúc nào cũng có mấy cô sinh viên xinh đẹp bao vây hả?

Fernando rầu rĩ:

- Thôi, bao vây kiểu đó không ham! Em có điểm hết mấy môn thi rồi phải không? Trừ cái môn của ông Portlock ra, anh thấy em cũng có nhiều điểm khá lắm.

- Anh theo dõi em kỹ quá nhỉ? – Kim châm chọc.

- Anh định chiều nay đi làm về ghé qua khu học xá đưa sách cho em, nhưng giờ em đến đây rồi thì tiện thể em đem về luôn.

Fernando đứng dậy lục tủ lấy ra đồng sách Kim đang cần. Hóa ra anh mượn số sách này cũng chỉ đơn giản là đưa cho cô “tự bơi” chứ không rắc rối như cô suy diễn. Kim hơi sượng vì đã nghĩ ngợi lung tung, cô cúi mặt không biết nói gì. Fernando có vẻ khá xa cách, anh đưa sách cho Kim xong thì quay trở lại bàn làm việc, cúi xuống máy tính vẻ chăm chú. Khuôn mặt nhìn nghiêm của Fernando với cái sóng mũi cao rất nam tính làm Kim rộn lòng nhưng anh nghiêm nghị và lạnh lùng, không để ý gì đến Kim nữa, xem cô như một sinh viên bình thường nào đó đến xin tài liệu rồi đứng xó rợ hoài không chịu đi ra.

- Em ... - Kim đáp ứng – Em nghĩ mình nên cảm ơn anh vì đã tặng con búp bê.

Không ngẩng đầu lên, Fernando lạnh lùng nói:

- Giờ mới cảm ơn hả? Không có gì!

Kim buồn bã chào:

- Thôi em về... Chúc anh làm việc tốt.

Đi ngang qua phòng giáo sư Baddley, Kim thấy xe lăn của ông từ trong chạy ra. Kim đứng lại chào, hỏi thăm ông đi Mỹ dự hội nghị có vui không. Giáo sư có vẻ ngạc nhiên hỏi lại: “Ừa, Fernando không kể gì cho em nghe sao? Tuần sau chúng tôi đi khoảng một tháng nữa. Có một dự án hợp tác rất thú vị”. Vẻ mặt buồn buồn của Kim làm giáo sư quan tâm: “Em học hành sao rồi? Thi đậu hết không? Luận văn làm gần xong chưa? Sách gì ôm trên tay nhiều quá vậy?”. Kim chậm rãi trả lời từng câu rồi chào ông bỏ đi. Giáo sư nhìn theo Kim, chép miệng, khẽ thở dài.

Ở bên xe bus, Kim tình cờ gặp Mauricio chạy xe đạp qua, anh cho biết mình lên trường gặp giáo sư đỡ đầu luận văn trước khi về Chilê nghỉ hè, mùa thu khai giảng năm học sau mới quay lại Oxford. “Sao em buồn quá vậy? – Mauricio quan tâm - Bị Fernando la nữa hả?”. Kim lắc đầu: “Anh ta

không thêm la em nữa!”. Mauricio thở dài, cầm tay Kim lên hôn: “Anh ta không la em cũng buồn hả? Vậy thôi em mê Fernando quá rồi còn chối hoài làm gì?”. Kim không trả lời, cô buồn bã ngồi trên chiếc xe đòn ngang trong lòng Mauricio cho anh đạp xe chở về. Hơi thở ấm áp của Mauricio sau gáy làm Kim thấy đỡ cô đơn. Cô dựa vào cánh tay rắn chắc của Mauricio, miệng lầm nhảm hát: “May mà có anh, đời còn dễ thương...”. Mauricio không hiểu, nhưng anh đang mỉm cười. Những vòng xe đạp dần trôi qua những con phố cổ, nắng nhạt dần sau lưng hai người, những vạt gió mùa hè phơn phớt thổi, tóc Kim nhẹ nhẹ đập trên môi Mauricio.

Mấy ngày trong tuần trôi qua dài dằng dặc, Mauricio đã về Chilê, anh chia tay Kim bịn rịn làm cô phải trốn biệt trong phòng lúc taxi đến đón anh ra phi trường. Một nửa sinh viên trong khu học xá cũng nghỉ hè, căn nhà trống trải và vắng lặng nghe từng bước chân đi. Kim không biết làm gì vui đầu vào học như điên. Cứ thay phiên nhau hết làm luận văn buổi sáng thì làm bài ông Portlock buổi chiều. Mỗi lần trong hành lang chuông điện thoại reo lên, Kim lại hăm hở chạy ra bắt. Có một vài cuộc gọi dành cho cô, từ người quen, bà con, bạn bè bên các nước Châu Âu lân cận. Fernando không gọi, Kim rầu rĩ nghĩ mình đã bị lãng quên.

Chiều thứ sáu cuối tuần, Kim chắc mình sẽ chết nếu Fernando không đoán hoài gì đến. Cô vui con búp bê bé nhỏ xuống đáy tủ rồi lại lôi lên, buồn buồn nằm trên giường rút từng sợi tóc của nó. Cuối cùng rồi thì ƠN TRỜI, Fernando cũng đến lúc Kim đang thiêu thiêu ngủ cùng con búp bê hói đầu trên tay. Cửa không đóng, dường như Kim cố tình để thế cho Fernando tự nhiên vào. Anh gần ngất xỉu khi thấy cảnh tượng đau lòng. Kim nằm bẹp trên giường, mặt xanh xao vàng vọt, mắt nhắm nghiền và những lọn tóc đen rũ rượi xoã xuống nền gối trắng. Nghe tiếng đóng cửa dù rất khẽ của Fernando, Kim giật mình ngồi dậy. Anh quì xuống bên giường nhìn cô lo lắng. Kim mở to mắt

nhìn Fernando chòng chọc rồi không cần màu mè đưa tay ôm chặt cổ anh.

- Em bị bệnh hả? – Fernando hỏi nhỏ - Uống thuốc chưa?
- Em làm bài được nhiều lắm rồi...

Fernando thở dài:

- Thôi, anh đâu có hỏi chuyện đó. Anh chờ em đi ăn nhé!
- Em không vô mấy cái nhà hàng đó đâu – Kim từ chối – Em muốn đến nhà anh!

Fernando vuốt tóc Kim, vỗ về:

- Ừ thì đến nhà anh! Em dậy thay đồ đi!

Lúc Kim từ nhà tắm trở ra, Fernando đang cầm con búp bê trong tay một cách đau khổ:

- Nó có tội tình gì mà em hành hạ nó dữ vậy? Anh không nhận ra nó nổi. Lúc mua anh đã cố lựa con búp bê nào có mái tóc dài màu đen. Giờ trụi lủi như vậy còn ra hình thù gì nữa? Sao em có “sở thích” kỳ cục quá?
- Ai biểu anh lạnh lùng với em! – Kim cũng phải bật cười trước cái đầu hỏi ngộ nghĩnh của búp bê – Thôi kệ, em thấy nó cũng dễ thương mà, thậm chí còn độc đáo hơn nữa.

Fernando nghiêm mặt:

- Vậy anh vuốt tóc em giống như vậy nhé! Để xem có độc đáo hơn không!

Biết tính Fernando “nói là làm”, Kim hết hồn co giò chạy. Sau lưng cô anh phùng mang trợn má đuổi theo rất sát. Hai người chạy hết một hàng lang, hai tầng lầu, chạy luôn ba lượt quanh vườn cây khu học xá mới có kết quả cuối cùng. Fernando tóm được Kim nhưng anh không còn sức rút bất kỳ một sợi tóc nào của cô cả.

- Trời ơi! Trình độ marathon của em tiên bộ đáng ngạc nhiên –

Fernando thở dốc - Thậm chí em còn muốn qua mặt “huấn luyện viên” nữa.

Bộ em muốn luyện để tham gia “Ngày Marathon” truyền thống ở Luân Đôn hả?

- Đừng rút tóc em – Kim hình như vẫn còn sợ - Em xin chừa!

Van xin xong Kim ngã lăn ra cỏ vì kiệt sức, mặt cô tái mét không biết vì mệt hay sợ, mắt mở to đầy e ngại. Fernando ôm cô vào lòng thương cảm: “Anh giỡn thôi mà! Em sợ anh dữ vậy sao?”. Nghe Fernando hỏi xong Kim chợt khóc nức lên thê thảm: “Chứ còn gì nữa! Anh toàn ăn hiếp em!”. Fernando bật cười nhìn cô người yêu bé nhỏ khóc như ri: “Thôi được rồi, được rồi! – Anh bồng cô trên tay - Về nhà anh đi, anh đền bù cho. Tội nghiệp!”.

Ở nhà Fernando, Kim tha hồ nằm dài trên giường nhìn anh lẳng xăng nấu nướng đền bù. Anh dọn lên bao nhiêu là món và Kim chỉ việc ung dung thưởng thức một cách nhiệt tình. Thậm chí lần này cô còn không thêm giả bộ dành rửa chén lấy lệ. Fernando dọn dẹp xong lại tiếp tục gọt trái cây, pha cocktail cho Kim uống. Cô có vẻ rất hài lòng, lúc nào cũng có nụ cười tức tưng trên môi. Bất chợt Fernando nhìn đồng hồ, anh làm ra vẻ thảng thốt:

“Mười giờ rồi! Em về chưa anh chờ về để khỏi đổ thừa anh không nhắc!

Mau lên! Đứng dậy! Đi về!”. Kim chưng hửng, cô hết nhìn đồng hồ lại nhìn Fernando. Cuối cùng Kim đứng lên, giọng sưng nước: “Anh đuổi em về hả?” rồi lếch thếch đi ra phía cửa. Fernando mỉm cười chậm rãi đến bên Kim.

Anh ôm siết cô vào lòng và hôn lên đôi môi hờn dỗi của cô thật lâu. “Ở lại với anh nhé! – Fernando thì thầm – Anh nhớ em như điên!”.

Kim ở lại không chỉ có đêm đó mà còn tiếp thêm hai ngày cuối tuần. Cô đắm chìm trong vòng tay âu yếm và những nụ hôn nồng nhiệt của Fernando. Họ thì thầm vào tay những lời yêu thương chân thành trong niềm hạnh phúc vô biên lần đầu được thuộc về nhau một cách trọn vẹn. Kim vui mặt vào vòm ngực bình yên của Fernando, ước gì thời gian quay ngược lại để có thể đến với nhau sớm hơn mà không cần thử thách nhiều như vậy. Buổi sáng

Fernando đánh thức Kim dậy lúc mặt trời đã lên khá cao cùng những nụ hôn dịu dàng và khai đồ ăn sáng chu đáo “dâng” đến tận giường. Cô muốn được mãi ở lại nhà anh nhưng đến tối chủ nhật Fernando bắt buộc phải chờ “búp bê tóc đen” về khu học xá, sáng mai anh đi Mỹ công tác. Fernando căn dặn:

- Em ráng tiếp tục làm bài nhé, làm hết phần nào gửi qua email cho anh phần đó. Ở Mỹ anh tuy phải làm việc cả ngày nhưng tối về khách sạn anh sẽ thức đọc bài cho em. Em bị khó khăn chỗ nào cứ viết cho anh biết - Rồi Fernando mỉm cười, nháy mắt – Anh sẽ làm “remote control”, chỉ đạo từ xa cho em!

- Kim hôn tạm biệt Fernando, cô hứa sẽ làm theo lời anh “dạy bảo” rồi lên lầu về phòng mình bằng những bước chân bay bổng. Đôi cánh tình yêu đang nâng Kim lên.

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Chia Tay

Quả như Fernando dự đoán, Kim gặp không ít khó khăn trong bài làm của mình. Cô làm bài mệt mỏi và mỗi sáng lại gửi email cho anh. Fernando sửa bài cho Kim từng chút một và viết hẳn một “giáo trình” soạn riêng cho cô. Kim càng làm càng hăng và nghĩ chắc Fernando càng đọc càng mừng vì cô gần đến đích. Thế nhưng khi Kim báo cô đã hoàn thành bài thi và sắp nộp “cho xong cho rồi”, Fernando hốt hoảng gọi về “xạc” cô một trận toi bời:

“Em khủng hả? Tất cả những tính toán đó chỉ là một phần của bài thi thôi! Giáo sư Portlock sẽ cho em chết liền tức khắc. Em còn phải làm thêm phần nghiên cứu thị trường, khả năng hoà vốn và các phần phụ lục nữa”. Kim lại tiếp tục làm bài, cô oải quá và thường hay bực tức nghĩ Fernando quá lo xa. Kim vào thư viện tìm đọc lại những bài thi năm ngoái đạt điểm cao, chúng cũng đơn giản chứ không “cầu kỳ” như Fernando bắt buột. “May mà Fernando không làm giáo sư, nếu không còn “giết” sinh viên đã man hơn cả Portlock nữa”. Tuy nghĩ thế nhưng Kim không dám cãi lời anh. Fernando đi Mỹ một tháng về Kim vẫn chưa làm xong bài thi vì khối lượng bài quá đồ sộ, cô tự nhủ: “Bài thi học kỳ mà còn cực khổ hơn làm luận văn. Lần này ông Portlock mà cho rớt mình sẽ gọi thẳng vào mặt ông là Porno”.

Fernando cầm xấp bài dài mấy chục trang của Kim, ra lệnh:

- Em bảo vệ thử trước anh đi. Nếu anh cho qua thì mới hy vọng giáo sư Portlock cho em đậu.

Kim ngao ngán:

- Anh còn khó hơn ông nữa. Làm xong bài thi này em rảnh việc thành lập doanh nghiệp còn hơn một chuyên gia thứ thiệt!

- Vậy thì tốt!

Kim “bảo vệ” bài thi với Fernando xong, thấy anh có vẻ hài lòng, cô háo hức hỏi: “Theo anh giáo sư Portlock sẽ cho em điểm B hay A?”. Fernando nhún vai: “Em không nên quan tâm đến điểm nhiều như vậy. Nếu anh là Portlock, dù em có làm tốt đến đâu anh cũng chỉ cho em đủ điểm đậu thôi”. Kim ngờ ngác: “Tại sao chứ?”. Fernando đưa tay vuốt tóc cô, cười rất “bề trên”: “Em còn ngây thơ lắm”. Kim nhảy dựng lên: “Là sao?”. Fernando bật cười: “Vì em thi lại! Thi lại thì chỉ được sáu mươi phần trăm, đủ đậu thôi! Không lẽ Portlock tự nhận mình đã lỡ tay “tàn sát” một sinh viên giỏi ở lần thi trước nên lần này mới cho điểm cao như vậy?”. Kim bán tín bán nghi nhưng khi

cô đi thi, quả thật giáo sư Portlock tuy có vẻ rất ngạc nhiên vì cô làm bài quá kỹ vẫn chỉ cho cô đủ điểm đậu sau khi gặng hỏi nhiều lần: “Có ai làm dùm em không?”. Kim thở dài ngao ngán, cô dám hỏi ngược lại “sát thủ máu lạnh”: “Thầy truy em này giờ cả tiếng đồng hồ rồi mà còn không tin vào khả năng phán đoán của mình sao?”. Portlock liếc cô một cái đầy lạnh lùng rồi nói tạm biệt.

Kim ra khỏi phòng thi, cô uể oải gọi điện cho Fernando: “Xong rồi! Anh đoán hay như thần! Ông còn gặng hỏi “Có ai làm dùm không?” làm em tức điên lên được”. Fernando cười lớn trong điện thoại, anh dặn cô chờ mình ở bãi giữ xe: “Anh cũng gần xong việc rồi, để anh chở em về luôn!”.

- Ua! – Fernando thấy Kim đang ngồi tiu nghiu ở bậc thềm – Sao mặt em tối hù vậy?

Kim ngơ ngác hỏi lại:

- Tối hù là sao?

- Bình thường thấy sáng sủa lắm, hào quang túa ra tùm lum – Fernando lại giở giọng trêu chọc ra – Thi xong rồi sao không thư giãn đi?

- Em thấy mình cực khổ nhiều quá mà thành quả thu được chỉ là cái nhìn nghi ngờ của ông Portlock và số điểm thấp lè tè.

Fernando làm bộ quạu:

- Chứ anh thì sao? Anh có thi đâu mà cũng cực khổ, ở Mỹ đồng nghiệp toàn đi hộp đêm chơi, còn anh bỏ về khách sạn lo sửa bài cho em, khuya nào cũng hai ba giờ mới ngủ. Và anh thu được cái gì chứ? Được cái mặt bí xị của em đó!

Kim bật cười, cô lớn lên: “Em quên chưa cảm ơn anh!”. Fernando không đáp, anh nhún vai tỏ vẻ không thèm rồi nói: “Thôi mình về!”. Giờ mỗi lần nói “về” có nghĩa là họ sẽ về nhà Fernando, nơi có cái bếp nhỏ sạch sẽ và căn phòng ngủ ấm cúng của anh. Đã từ lâu Fernando và Kim không muốn đề

cập đến những gì sẽ diễn ra sau khi cô tốt nghiệp. Họ tránh không nói về viễn cảnh Kim sẽ quay về Việt Nam và tương lai hai người không thể ở gần nhau. Dù không muốn nghĩ đến, Kim vẫn thường tự hỏi làm sao cô có thể chịu nổi cảnh không có Fernando kề bên chăm sóc.

Về đến nhà, Kim nhìn Fernando hỏi thật thà: “Anh thấy em đỡ “tối hù” chưa?” là Fernando không nhịn được cười. Anh gần như lao vào cô với những nụ hôn dồn dập. Lúc buông Kim ra, Fernando cũng thật thà không kém, thú nhận: “Nè, anh ước gì em đừng đem ba cái chuyện thi cử học hành của mình ra làm phiền anh nữa! Ở Mỹ anh nhớ em kinh khủng mà về đến nơi chỉ nghe toàn chuyện ông Portlock”. Kim nhìn anh nghiêm túc: “Nhưng nếu anh không dạy em thì em cũng không yêu anh đâu!”. Fernando làm ra vẻ đau khổ rên rỉ: “Trời ơi! Lợi dụng!” làm Kim phải dụi đầu vào ngực anh vỗ về: “Thôi mà, thôi mà...”. Họ ôm ghì lấy nhau và ước rằng thời gian đừng trôi nữa.

Kim đã bảo vệ xong luận văn Cao học, hội đồng chấm thi đa phần tỏ vẻ thân thiện chỉ có giáo sư trưởng khoa hay hỏi nhiều câu gài bẫy. Họ bảo cô ra ngoài chờ hội đồng họp lại. Kim thấy lòng trống rỗng, một năm học đã dần trôi và cái giờ phút cuối cô sắp đến đích lại đơn điệu đến như vậy. Kim đã đề nghị Fernando đừng đến với lý do với lý do thấy anh, cô sẽ còn run hơn.

Sau khi hội ý nửa tiếng, cuối cùng giáo sư trưởng khoa thay mặt cho hội đồng thi báo tin cho Kim: “Chúc mừng em, em đã bảo vệ thành công. Vậy là coi như em đã hoàn thành khoá cao học trong một năm – Ông ta ngừng lại, nhìn xoáy vào mặt Kim - Điều này thật tình hồi đầu năm tôi không nghĩ em sẽ làm được!”. Kim gật đầu cảm ơn ông, lòng tự hỏi phải chăng mình vẫn còn bị phân biệt. Cô tìm gặp giáo sư Badley đang lặn xe ra.

- Thầy! Cho em cảm ơn thầy một tiếng!
- Không cần đâu! – Giáo sư có vẻ mệt mỏi – Em đã nỗ lực rất nhiều

mà.

Kim đáp ứng:

- Dạ, nhưng dù sao...
- Tôi rất tiếc vì kết quả hội đồng thi chấm em không như tôi dự đoán. Đáng lý em có thể đậu cao hơn. Nhưng thôi, vượt qua chính mình là quan trọng nhất.

Kim đứng lại suy nghĩ, có thể giáo sư trưởng khoa không muốn công nhận một người nước ngoài có nền giáo dục đáng lo ngại như cô. Kim thở dài rồi vào thư viện. Cô định gửi email báo tin cho gia đình ở Việt Nam mình đã hoàn thành không được xuất sắc lắm khoá cao học nhưng dù sao cũng “vượt qua chính mình”. Cô ngạc nhiên thấy trong hộp thư có email của giáo sư Portlock. Ông ta còn muốn gì nữa chứ? Kim đọc thư Portlock xong thì không còn tâm trí nào viết cho ai khác. Cô đóng hộp thư mình lại và chạy đi tìm Fernando. Anh đang làm việc chăm chú trong phòng của mình. Kim ào vô như một cơn gió rồi khoá trái cửa lại. Fernando ngẩng lên ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy? Đừng có nói với anh là em bảo vệ luận văn không thành công nghe!

Kim thở dốc nói:

- Dĩ nhiên là thành công rồi ... Anh đã duyệt qua thì ai dám cho rớt chứ!
- Rớt cuộc thì chuyện gì nữa đây? – Fernando lắc đầu hỏi.
- Anh không tưởng tượng được đâu. Giáo sư Porno, trời đất ơi sao em cứ lộn hoài, giáo sư Portlock viết email cho em – Kim nói nhanh muốn hụt hơi – Ông ta mời em làm một trong những trợ lý của mình.

Fernando nghi ngờ:

- Thật sao? Nhưng vì lý do gì chứ?
- Vì em giỏi chứ còn vì sao! – Kim cười nắc nẻ - Nói chơi thôi, vì một

cô trợ lý của ông xin nghỉ đột ngột có chuyện gia đình. Ông viết: “Tôi thấy em rất có nhiệt tình và kiên nhẫn. Trong cái nhóm “hợp chủng quốc” bị thi lại đó chỉ có mình em dám can đảm làm lại bài thi một mình. Tụi kia chắc chờ năm sau xin trà trộn vào các nhóm khác. Em làm tôi rất ngạc nhiên vì khối lượng công việc rất đồ sộ mà em lại làm rất chuyên nghiệp trong một thời gian ngắn. Tôi cần một trợ lý chịu khó và có đầu óc cầu tiến như em”. Fernando nhìn Kim bằng cặp mắt rất sáng của mình:

- Anh rất tự hào vì em!
- Anh lại đang trêu chọc em có phải không? – Kim ngại ngùng trước lời khen này.
- Tại sao? – Fernando hỏi lại.
- Tại vì nếu không phải anh bắt em làm lại bài thi đó thì em đã bỏ cuộc rồi. Và rồi nếu bài làm có “đầy đủ chi tiết”, có “chuyên nghiệp”, có “đồ sộ” gì gì đó thì đều do anh bắt em phải như vậy.

Fernando gật đầu giả bộ đồng ý:

- Đúng rồi, nhờ anh hết! Vậy anh phải đi gặp giáo sư Portlock để nói “chính tôi là người làm bài đó, hãy trao chức trợ lý cho tôi”.
- Hừ! – Kim đánh đá – Anh làm hồi nào? Anh chỉ bắt em phải làm thôi!

Fernando lại nhìn Kim dịu dàng bằng đôi mắt thông minh của mình:

- Vậy thì anh tự hào về em không được sao? Khi em mới từ Việt Nam qua, anh đã biết em giỏi và có ý chí, em chỉ thiếu phương pháp và kinh nghiệm làm việc ở môi trường quốc tế thôi! Em “ghê gớm” thật đó!

Kim mỉm cười, cô cúi xuống hôn nhanh lên môi Fernando rồi xốc anh dậy: “Thôi mình về đi anh!”. Dù chưa hết giờ làm việc, Fernando vui lòng khoá cửa bỏ về theo lời đề nghị của Kim. “Giáo sư Badley mà biết anh làm việc kiểu này chắc khóc quá! – Fernando cười lớn – Thôi kệ!”. Hai người chạy ra xe và thầm mong không bị giáo sư bắt gặp. Fernando lái nhanh đến mức

Kim phải la toáng lên: “Anh khủng hã? Badley đâu có đuổi theo mà chạy dữ vậy!”. Fernando nháy mắt cười quay sang nhìn cô âu yếm: “Anh muốn sớm về nhà!”

Trời đã vào thu, rừng cây bao quanh khu nhà Fernando đã đổi sang màu vàng héo úa. Nhiệt độ xuống thấp và gió thổi rất mạnh. Kim suýt trượt té trên những thảm lá vàng ẩm ướt và Fernando phải quàng lấy Kim để giữ cô lại. Quãng đường từ bãi giữ xe đi lên căn hộ của Fernando vốn không quá xa nhưng hôm nay hai người nóng lòng muốn chạy nhanh đến chốn riêng tư của mình...

Kim thức dậy trong vòng tay ấm áp của Fernando. Anh đã thức từ lâu và đang ôm chặt cô vào lòng. Fernando có vẻ đang suy tư, thấy Kim trở mình, anh mỉm cười và hôn lên tóc cô. Fernando có một vẻ bồn chồn khác với tính tự chủ thường ngày. Kim càng vui vẻ bao nhiêu anh càng thờ dài não ruột bấy nhiêu.

- Lúc ngủ em dễ thương lắm – Fernando thì thầm thú nhận – Tóc em xoã ra đen nhánh bao lấy khuôn mặt bầu bĩnh như một đứa trẻ, môi hơi hé mở, em mỉm cười trong một giấc mơ đẹp nào đó. Nhìn chỉ muốn được che chở cho em suốt đời.

Kim phì cười, âu yếm hôn lên cổ Fernando:

- Anh sao vậy? Biết tả như trong tiểu thuyết điếm tình từ hồi nào?
- Được giáo sư Portlock công nhận em vui lắm hã? – Fernando đột ngột đổi đề tài.
- Chứ còn gì nữa! – Kim phản kích - vậy là em sẽ ở lại Oxford với anh, sẽ được làm trợ lý cũng giống anh. Em sẽ được lãnh lương nữa.
- Anh cũng không ngờ giáo sư Portlock lại chấm em. Sáng nay anh định nói với em – Fernando ngập ngừng – Giáo sư Badley cũng đang cần một trợ lý và ông nhờ anh chuyển lời đề nghị này đến em.

Kim hào hứng:

- Sao? Vậy em là trợ lý cấp dưới, báo cáo cho sếp trực tiếp là anh hả?

Fernando quay mặt ra chỗ khác:

- Không! Badley cần một trợ lý bình thường vì dạo này có nhiều dự án quá mà người trợ lý chính của thầy lại phải đi.

- Người trợ lý chính bị sa thải hả? – Kim cao hứng đùa.

- Không! – Fernando chậm rãi nói - Một tuần nữa anh ta sẽ sang New York theo một dự án kinh tế hợp tác của trường đại học Oxford. Đây là một vinh dự, một cơ hội tốt cho anh ta.

Kim vẫn vô tư:

- Vậy hả? Đi bao lâu?

- Ba năm! – Fernando thở hắt ra.

- Anh giỡn? – Kim cười hồn nhiên – Anh đi sang Mỹ ba năm còn em ở lại Oxford một mình hả?

Fernando thở dài:

- Không anh nói nghiêm túc đó. Sáng nay giáo sư Badley đã chính thức báo tin này với anh.

- Nhưng anh đã biết trước rồi phải không? – Kim bồn chồn.

- Ủ! – Fernando thú nhận – Nhưng không chính thức.

- Từ khi nào? – Kim căng thẳng hỏi.

- Từ lúc anh và giáo sư Badley đi hội nghị bên Mỹ lần đầu.

Kim ngơ ngác:

- Có nghĩa là từ hồi đầu mùa hè? Sao anh không nói gì với em? Anh làm như không có chuyện gì xảy ra. Anh sẵn sàng bỏ em đi Mỹ vì sự nghiệp của anh phải không.

Fernando đĩnh chính:

- Anh không bỏ em... Anh chỉ đi Mỹ thôi!

- Thì có gì khác nhau đâu? – Kim mở to mắt.
- Nhưng nếu anh không đi đâu hết, thì em sau khi hoàn thành xong khoá cao học này cũng sẽ bỏ anh về Việt Nam! – Fernando nổi quạu – Không phải em luôn mong chờ cái ngày đó sao? Lúc nào em cũng nói đến chuyện sẽ về Việt Nam với cái bằng thạc sĩ của em mà!
- Anh... - Kim không thốt nổi nên lời, cuối cùng cô chỉ đủ sức nói – Sao em có thể yêu một người tinh táo đến như vậy?

Kim nhảy ra khỏi giường, cô vừa vội khoác áo vừa lao ra khỏi phòng. Fernando nghe tiếng cô sập cửa bỏ đi. Anh không muốn đuổi theo vì chẳng biết phải nói gì. Anh nằm lại, đau lòng vì bị Kim cho là “tinh táo” như thể gián tiếp nói anh không có trái tim. Fernando khổ sở thấy sự giận dữ của Kim thật vô lý. Ít ra cô cũng nên cho anh có thời giờ lý giải dự án bên Mỹ quan trọng như thế nào cho trường, có ích cho sự nghiệp của anh ra sao và đó là một vinh dự lớn không phải ai cũng có cơ hội. Fernando thở dài trách Kim sao không nghĩ chính anh cũng rất buồn phải xa cô và tại sao cô có thể lăm lăm giữa chuyện anh bỏ cô và chuyện anh đi Mỹ là một. Anh vẫn có thể đi Mỹ hay cô vẫn có thể về Việt Nam nhưng hai người tiếp tục duy trì mối quan hệ của mình, như thế không phải là khôn ngoan hơn việc giận dỗi đòi bỏ nhau sao?

Lúc Fernando uể oải ngồi dậy, anh chợt nhận ra Kim chưa bao giờ đi từ nhà anh về khu học xá một mình. Chỗ này không có xe bus và Kim sẽ phải đi bộ băng qua rừng một đoạn khá xa. Trời vào thu đã sập tối rất nhanh. Fernando vội vã chạy xuống xe đi tìm Kim. Cô đã đi được một quãng dài, gió thổi rất mạnh và rét mướt làm tóc Kim tung bay tứ phía. Fernando thở phào gặp được Kim, anh xuống xe đến bên cô và thấy Kim đang tái mét vì run sợ. Nhận ra không phải người lạ, Kim mừng rỡ nhưng rồi cô rúm người lại từ chối vòng tay Fernando đưa ra. Fernando ôn tồn:

- Em lên xe đi! Anh chở em về khu học xá!
- Không! – Kim từ chối dù lòng rất muốn - Cảm ơn!
- Đừng có buống! – Fernando bắt đầu mất bình tĩnh – Lên xe đi em!

Kim gào lên:

- Không! Em không cần anh!

Fernando cũng quát lớn:

- Em muốn đi bộ về một mình lúc trời tối như vậy hả? Em muốn bị thằng nào nhào ra hiếp đến chết hả?
- Còn hơn là bị anh hiếp! – Kim thốt xong biết hối thì đã muộn.

Fernando nhìn Kim bằng ánh mắt vô cùng tổn thương. Anh lôi cô lên xe.

Kim không muốn gây chuyện nữa khi thấy Fernando đang rất giận. Nhưng xe càng về gần đến khu học xá Kim càng tỏ vẻ lo sợ. Cô như thấy được những ngày tháng sắp đến của mình ở Oxford mà không có Fernando bên cạnh. “Em... em không về đâu – Kim run rẩy nói – Em... không thể!”.

Fernando dừng xe lại hỏi “Em muốn gì?”. Có thể anh không cố ý khi hỏi bằng một giọng mệt mỏi nhưng Kim tự thấy mình thừa kiêu hãnh để không van xin anh. “Em muốn đi bộ về một mình – Kim đề nghị - Anh cho em xuống!”. Fernando suy nghĩ một chút rồi xuống xe vòng qua bên kia mở cửa cho Kim. Chỉ còn một đoạn ngắn là đến nơi, Fernando đứng yên chờ cô vô đến khuôn viên ngôi nhà rồi mới thở dài lên xe quay về.

Kim cố lết lên đến căn phòng lạnh lẽo của mình. Cô oà khóc nghĩ mình bị Fernando “lừa” một vố quá đau. Nếu biết sẽ đi Mỹ, ai khiến anh làm cho cô trở nên yêu anh đến mức này. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi Kim đã trải qua quá nhiều cảm xúc lớn lao: hồi hộp chờ bảo vệ luận văn, căng thẳng trong phòng thi, thất vọng vì đậu không cao, mừng rỡ được giáo sư Portlock mời làm trợ lý, hạnh phúc trong vòng tay nồng nhiệt của người của người yêu và cuối cùng là đau khổ kinh khủng với cảm giác bị bỏ rơi. Kim thấy mình

nhảy từ bờ bên này sang bờ bên kia của một vực sâu thăm thẳm, và cứ lao mình nhảy hùng hục như thế hết vực này đến vực kia. Cô kiệt sức hoàn toàn. Đầu đau nhức đến từng tế bào bé li ti, Kim tưởng như có thể tự mình bỏ đầu ra rồi cầm muỗng múc từng mớ óc ăn cho kỳ sạch. Ôm đầu rên rỉ trong một trạng thái điên điên suốt đêm không thể chợp mắt, đến sáng Kim tự nghĩ mình đã có một quyết định “sáng suốt”: Phải bỏ Fernando trước khi anh ta bỏ mình. Cô liên lạc với tổ chức cấp học bổng nói mình đã hoàn thành khoá Cao học và xin đặt vé máy bay sớm để được về nước. Lời đề nghị gấp gáp của Kim không thể thực hiện, họ hứa sẽ cho cô về Việt Nam trong ba tuần nữa. Kim rũ ra thất vọng “Rốt cuộc mình cũng phải đi sau Fernando” rồi rũ ra nằm li bì ngủ suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ khiến bọn sinh viên chung nhà lo sợ phải đập cửa xông vào. “Chúa ơi! - Bọn chúng nhẩn mặt xốt xa nhìn Kim mắt to mắt nhỏ, miệng méo xệch, mũi đỏ ửng, mặt ngờ ngạc đầu dậy – Mày không còn ra hình người nữa, Kim!”. Thụy Vũ nấu cháo đem lên tận giường đau lòng nhìn Kim tóc tai bờm xờm, áo ngủ ướt mồ hôi cáu bẩn, chẳng kịp đánh răng rửa mặt chụp tô cháo húp rột rột rồ kêu hết tô này sang tô khác như người chết đói không kịp lau miệng. Chị than thầm: “May mà không anh chàng hâm mộ nào chứng kiến, nếu không cả Mauricio lẫn Fernando chắc chạy mất dép!”.

Đêm đó Thụy Vũ ở phòng Kim, giúp cô tắm rửa, thay drap giường sạch sẽ rồi ngủ lại theo lời đề nghị của cô: “Đừng bỏ em một mình!”. Thụy Vũ tưởng Kim bảo vệ không thành công luận văn nên hoá điên, sợ cô tự tử đến nơi. Kim cười nắc nẻ: “Trời, em cũng biết học hành đàng hoàng chứ bộ. Tại bị bò đá!”. Tâm sự xong cô chợt thấy nhẹ người, nghĩ cảm xúc bị “đá” cũng “hay hay”. Hai chị em nằm chung trên chiếc giường hẹp cười đùa khúc khích. Kim nhận ra hai người có thể gần gũi hơn thì buồn rầu hay tin Thụy Vũ đã hết hạn tu nghiệp, chỉ ba ngày nữa là về nước.

- Nhưng mà không sao – Kim bật cười nhận ra chính mình cũng sẽ sớm quay về - Rồi chị em mình gặp nhau ở Việt Nam. Mình đều ở Sài Gòn mà. Nhà chị ở quận mấy?

Thuy Vũ nhòm dậy nhìn sâu vào mắt Kim:

- Em không nhớ chị thật sao?
- What? – Kim ngơ ngác – Chị nói gì?

Thuy Vũ chậm rãi nói:

- Chị biết gia đình em ở Việt Nam. Ba em trước là bạn học với chú của chị, chú Thắng ở Phú Nhuận đó em nhớ không? Chị đã từng gặp em rồi nhưng em không nhớ. Chị nghĩ em đang có bạn trai bên đây nên ngại nhận chị là người quen!

Kim giật mình sợ hãi:

- Sao? Chị là cháu chú Thắng? Lâu quá rồi, hồi đó em mới học cấp hai.
- Hoá ra em không nhớ chị thật - Thuy Vũ cười - Vậy mà chị cứ nghĩ em làm lơ vì...

Kim nằm im, cô không biết nói gì hơn là nghe Thuy Vũ tiếp tục cất giọng chân tình: “Em yêu Fernando lắm phải không? Và chắc đã dâng hiến cho anh ta rồi chứ gì? Ở đây xa gia đình, cần tình cảm, chị nghĩ chuyện đó không có gì là khó hiểu và đáng lên án. Nhưng em có nghĩ hai người sẽ có một tương lai lâu dài bên nhau không? Chị rành gia đình em, chắc gì họ chấp nhận Fernando, và chắc gì một người cao ngạo như Fernando thêm quì lụy gia đình em?”. Kim lại im lặng không thốt nổi nên lời, cô ngỡ ngàng nhận ra Thuy Vũ tưởng rất vô tình lại hoá ra vô cùng sâu sắc. Tất cả những gì chị nói đều đúng, trừ cái từ “dâng hiến” ra. Bên đây làm gì có cái khái niệm đó, không có ai “dâng hiến” cho ai, chỉ có những người yêu nhau đến với nhau một cách bình đẳng, cho và nhận với cùng một cảm xúc như nhau. Cuối cùng Kim chỉ biết cảm ơn Thuy Vũ đã cho cô một lời khuyên chân tình. Và

rồi khi Thụy Vũ quay lưng định ngủ, chợt Kim bật khóc rung rúc: “Nhưng mà tụi em chia tay rồi, mãi mãi không còn gặp nhau nữa đâu”.

Kim tiễn Thụy Vũ ra tận sân bay quốc tế Heathrow, hẹn sẽ gặp lại nhau ở Sài Gòn. Khi Thụy Vũ ôm Kim tạm biệt, cô đột nhiên can đảm khuyên người chị đồng hương ngoài ba mươi của mình: “Chị cũng cố bớt lý trí một chút để có cho mình một tình yêu đẹp. Khi đó chị cũng sẽ thấy “cho” cũng là “nhận”. Đến một tuổi nào đó, dù chưa “dâng hiến” cho ai, chị cũng sẽ không còn gì để mà gìn giữ nữa!”. Tưởng Thụy Vũ sẽ phản ứng, không ngờ chị chỉ cầm tay Kim gật đầu: “Chị biết!”.

Thụy Vũ đi rồi, Kim buồn rầu một mình leo lên xe đò về lại Oxford, cô bật khóc chợt nhận ra mình còn quá non nớt. Một năm qua, từ lúc sang Anh du học, không những cô thu hoạch được rất nhiều từ sách vở, phương pháp, những giờ trong giảng đường, mà cô còn có quá nhiều kinh nghiệm sống sau tất cả những gì xảy ra. Thuý Hà với tính lẳng lơ, Lệ Chi trượt dài theo nhịp sống hội nhập, Thụy Vũ lí trí giữ mình trong hy vọng có được một tình yêu đẹp, Yutaka kiêu hãnh với văn hoá đất Phù Tang thời đã xa, Mauricio thêm được chinh phục dù đã có quá nhiều mối tình mang tính sưu tầm... Họ đã cho Kim biết rằng mỗi người đều có những giới hạn của mình và không ai có thể tròn trịa sống mà không chấp nhận một góc khuyết. Kể cả bản thân cô và Fernando, người cô đã luôn tưởng là hoàn hảo.

Fernando vẫn muốn giảng hoà nhưng Kim cứng đầu hơn anh tưởng. Cô từ chối không “đàm phán” hay “thương lượng” gì cả. Fernando đang lúc gấp phải hoàn tất thủ tục ở trường rồi lo trả nhà trước khi đi Mỹ nên cũng không còn thời giờ chạy theo Kim. Buổi chiều trước khi đi, Fernando đến nhà tìm Kim, cô mở cửa nhìn anh mà không có ý định mời vào. Fernando có vẻ rất mệt mỏi và buồn bã:

- Anh đến để tạm biệt em – Fernando gượng cười – Ngày mai anh đi

rồi. Em có ra phi trường Heathrow tiễn anh không?

- Chúc anh thành công ở vị trí mới, và một chuyến đi thượng lộ bình an
- Kim thở hắt ra – Em cũng sẽ về Việt Nam nay mai...

Fernando nắm hai bàn tay lạnh giá của Kim:

- Kim! Em có thể giận anh. Nhưng xin em đừng bỏ mất cơ hội của mình. Em hãy chọn giáo sư Portlock, ông ta khắc nghiệt nhưng em sẽ giỏi hơn. Giáo sư Badley cũng rất tốt, nhưng anh nghĩ...
- Anh sợ Badley sẽ thất vọng về em phải không? Không có anh thì em làm nên trò trống gì? Em không thể nào bằng anh rồi.

Fernando làm lơ những lời cay đắng của Kim:

- Hãy hứa với anh em sẽ ở lại Oxford, dù chỉ một năm thôi em cũng sẽ học được rất nhiều điều bổ ích, rồi sau đó có về Việt Nam cũng không muộn... Thôi thì tùy em muốn, em muốn làm cho ông nào cũng được. Em nhận lời thầy Badley đi nếu em thích tình cảm và những lời nhỏ nhẹ.

Kim không đáp, Fernando nhìn Kim âu yếm rồi đưa tay vuốt tóc cô: “Anh tin em sẽ tiến xa hơn nữa...”. Kim lạnh lùng và buồn bã đáp: “Đó đâu phải là mục tiêu của đời em!”. Fernando ôm lấy Kim cúi xuống định hôn nhưng cô đẩy anh ra rồi đóng cửa phòng lại.

Trên cửa sổ Kim thấy Fernando đi ra xe, cái dáng cao ngạo của anh hôm nay không được hùng dũng lắm. Gió thổi mạnh làm Fernando có vẻ bị nghiêng qua một bên, dưới làn lá vàng rơi xuống đất dày trông anh khá cô đơn.

Trước khi Fernando bước vô xe, anh quay nhìn lên cửa sổ phòng Kim. Cô đứng đó, nhìn anh vẻ vô cảm với đôi môi đang mím chặt. Fernando giơ tay vẫy Kim nhưng đã vội quay lưng lại rồi. Kim nghĩ chắc đây là lần cuối cùng mình được nhìn thấy anh. Cô không có ý định ra sân bay tiễn Fernando như anh đã gợi ý. Anh sẽ bay lúc mấy giờ cô cũng chẳng quan tâm. Kim rầu rĩ trùm chăn trong căn phòng lạnh lẽo của mình, nghĩ giờ có thể ung dung ngủ

suốt ngày cũng chẳng ai màng la. Ở sân bay Heathrow trong một thời điểm nào đó, hẳn Fernando đang cố chờ Kim chạy đến rồi đành thất vọng buồn bã quay lưng đi. “Chắc anh ta sẽ tức giận lắm – Kim mỉm cười lau nước mắt một mình – Nhưng điều đó giờ đâu còn ý nghĩa gì. Tại sao có lúc mình sợ Fernando đến như vậy?”.

Dương Thụy

Oxford thương yêu

Chiếc xe lăn nhân từ

Kim gõ cửa phòng giáo sư Baddley. Ông đang đợi cô như cô đã xin hẹn. Kim thấy giáo sư có vẻ buồn và mệt mỏi. Kim không muốn làm ông thất vọng nhưng cuối cùng cô đành ấp úng nói mình sẽ quay về Việt Nam và không thể nhận lời làm trợ lý của giáo sư. Baddley chậm rãi nói:

- Tôi nghe Fernando nói giáo sư Portlock cũng mời em làm trợ lý? Em cũng không nhận lời ông ta sao?

Kim cúi mặt:

- Em biết là các thầy đã ưu ái em. Nhưng thật ra em không giỏi như các thầy nghĩ đâu!

- Em xem thường sự phán đoán của chúng tôi đến vậy sao?- Giáo sư Baddley có vẻ nóng nảy- Ý em muốn nói nếu Fernando không giúp em thì em đã chẳng làm nên trò trống gì phải không?

- Không hẳn- Kim đính chính- Nhưng anh ta đi rồi.....

Giáo sư quát lớn:

- Đi rồi thì sao? Fernando đã đổ bao công sức với em. Em không thấy bỏ về Việt Nam khi có cơ hội tốt như vậy là có lỗi với anh ta sao?

- Fernando không hiểu là em có thể tồn tại và thành công ở đây tất cả là nhờ anh ta- Kim không ngờ mình dám cao giọng với giáo sư- Fernando đi rồi thì em ở lại làm gì nữa? Đi đâu, làm gì ở Oxford em cũng như thấy Fernando. Em không còn chỗ dựa, em không thể..... em không thể!

- Hãy tự đi bằng chính đôi chân của mình!- Giáo sư giận dữ- Nếu không thể, tôi cho em mượn cái xe lăn này của tôi.

- Thầy.....- Kim bật khóc.

- Một người khuyết tật và già nua như tôi còn bon chen làm gì- Giáo sư Baddley cao giọng quát- Nếu một người trẻ tuổi nhiều tiềm năng như cô tháo chạy?

- Thầy.....- Kim nấc lên.

Giáo sư Baddley dịu giọng:

- Tôi biết em sống nặng về tình cảm, nhưng em cũng là một người cầu tiến. Được nhận làm trợ lý cho các giáo sư là một cơ hội để em học hỏi. Em nên nhận lời làm cho Portlock, bên đó có nhiều dự án kinh tế rất thiết thực cho các công ty vừa và nhỏ, rất hữu ích và dễ áp dụng cho những nước như Việt Nam. Khoa của tôi không có những dự án như vậy, chúng tôi chỉ làm những việc rất vĩ mô. Kim ngòl ngậy ra như tượng không trả lời, cô nhìn sững giáo sư bằng một ánh mắt yêu thương lẫn kính phục. Baddley nắm lấy bàn tay lạnh giá của Kim: “Hãy nghe lời khuyên của tôi, em hãy nghĩ xa hơn. Đây là cơ hội tốt không những chỉ cho cá nhân em mà sau này em còn có thể giúp ích cho nền kinh tế nước em nữa. Đó chính là mục đích của chính phủ nước tôi khi họ đồng ý cấp học bổng cho những người trẻ như em, bởi vì chính em sẽ giúp lại cho đất nước mình. Không lẽ em muốn Việt Nam cứ đưa tay ra nhận trợ cấp theo kiểu ban ơn của các nước giàu hoài sao?- Giáo sư đột

nhân cao giọng ra lệnh- Đứng dậy! Chạy ngay qua chỗ giáo sư Portlock đi, nếu không thì đừng “thầy trò” gì với tôi nữa!”. Kim lập cập đứng dậy, cô lí nhí: “Em nghe theo thầy” rồi quay lưng ra cửa. Giáo sư Baddley nhìn Kim đi ra, ông chép miệng tự nhủ: “Giờ tôi mới hiểu vì sao Fernando hay phải dùng “biện pháp mạnh” với em”Hôm sau Kim quay lại phòng giáo sư Baddley báo tin cô đã liên lạc với tổ chức cấp học bổng xin ở lại và thứ hai tuần sau sẽ chính thức làm việc cho giáo sư Portlock. Cô băn khoăn: “Còn thầy? Thầy đã tìm ra ai khác làm trợ lý cho mình chưa?”. Giáo sư Baddley lẩn ghế đến gần Kim cười lớn: “Em không biết là luôn có một hàng dài chờ tôi chọn sao? Rất nhiều người mong được làm trợ lý giáo sư! Không phải ai cũng “chảnh” như em đâu!” Kim mỉm cười ngượng ngùng: “Thôi em chào thầy, em làm phiền thầy nhiều quá rồi!”. Giáo sư Baddley nhìn Kim âu yếm: “Không sao! Tôi rất quý những người kiêu hãnh nhưng thật tình như em. À mà không phải chỉ có em mới làm phiền tôi. Fernando nhờ tôi chuyển cho em thùng sách này. Toàn sách quý không đó. Fernando dặn tôi nếu em ở lại thì mới đưa. Cái anh chàng này rắc rối thiệt, sao không đưa trực tiếp cho em chứ! Thôi, ôm “gia tài” này về luôn đi!”. Giáo sư chỉ tay vô góc phòng, một cái thùng lớn được dán lại cẩn thận, trên đề Kim bằng nét chữ cứng cáp và rõ ràng của Fernando.Xe bus dừng lại trước khu học xá, Kim khệ nệ ôm thùng sách lão đảo leo xuống. Cô nghĩ mình không còn đủ sức bê cái của nợ này lên phòng. Kim không phải là người thích sách nghiên cứu, loại sách vĩ mô nhức đầu của Fernando cô lại càng không thêm.

- Lolita! Lolita!- Mauricio bước xuống một chiếc taxi, chạy ra phía Kim mừng rỡ.

- Ủa! Anh từ Chile quay lại rồi đó hả?- Kim cũng vui mừng không kém.

Mauricio rạng rỡ với làn da rám nắng ôm ghì Kim nhấc bổng lên quay mấy vòng:

- Chỉ có Chúa mới biết anh nhớ em đến mức nào! Lolita của anh! Lolita của anh!

Kim cười nắc nẻ trước vẻ nhiệt tình của Mauricio:

- Thôi được rồi! Được rồi! Nếu anh thừa năng lượng đến như vậy thì làm ơn bê cái thùng này lên phòng dùm em đi!

- Sao?- Mauricio nhìn cái thùng và mấy cái vali to đùng của mình, hơi ái ngại- không sao, từ từ rồi cũng đem lên hết. Bỏ khi cái nhà cổ kính này sao không có thang máy chứ! Lúc Mauricio bê được thùng sách lên đến phòng Kim, áo anh ướt đầm mồ hôi dù trời thu đang khá lạnh. Tranh thủ cúi xuống hôn nhanh lên môi Kim làm cô không kịp phản ứng, Mauricio cười tình tứ: “Thùng gì mà nặng muốn cụp xương sống vậy em?”. Kim nhún vai:

“Sách!”. Lúc này Mauricio mới để ý thấy tên người gửi là Fernando dán trên thùng: “Ủa! Của Fernando hả? Anh ta đi đâu mà gửi sách lại cho em?”. Kim cố gắng làm vẻ mặt thờ ơ: “Đi Mỹ rồi! Đi ba năm theo chương trình hợp tác “cái khi khô gì đó” của trường Đại học”. Mauricio khoái trá trước giọng điệu “du côn” của Kim: “Vậy là em thoát khỏi Fernando rồi hả? Anh ta hết làm phiền Lolita bé nhỏ của anh rồi hả?”. Mauricio rướn người định ôm lấy Kim nhưng cô đã kịp lách ra khỏi vòng tay vạm vỡ của anh: “Thôi đi! Không có Lolita gì hết- Kim nghiêm giọng- Em trưởng thành rồi! Biết chưa!?”. Mauricio có vẻ chưng hửng trước thông tin này. Kim cười quay lưng vô phòng mình, trước khi đóng cửa cô còn kịp rủ rê: “Mai đi bơi không?”.

Mauricio há hốc miệng: “Bơi? Vào mùa thu lạnh lẽo này?”. Kim cười lớn: “Vậy mới thích!” rồi đóng cửa lại. Mauricio đứng đực ở hành lang một mình, lắc đầu cười: “Lolita lớn thật rồi! Làm sao dụ dỗ được nữa!?”

*

*

Kim không còn ở khu học xá vì đã là nhân viên của trường Đại học được

nhận lương. Cô phải dọn ra một căn nhà nhỏ ở đầu đường Iffley để có thể đi bộ đến trường vào buổi sáng. Lúc dọn nhà dùm Kim, Mauricio lại phải đau khổ bê thùng sách nặng nề đến nơi ở mới. Anh thấy thùng sách vẫn chưa được khai ra dù tờ giấy dán trên đó đã bị xé nham nhở. “Sao vậy?”, Mauricio thắc mắc. Kim nhún vai: “Nhìn nét chữ của Fernando thấy ứa gan!”.

Suốt mùa thu, cuối tuần nào Kim cũng đi bơi cùng Mauricio. Hai người âu yếm chở nhau trên chiếc xe đạp đòn ngang, cười nói vui vẻ rôm rả như những đôi tình nhân. Chi trường tổ chức lễ tốt nghiệp cho hệ Cao học, Mauricio cũng đi dự chung vui cùng Kim. Cô ước gì ngồi ở chỗ Mauricio đang hí hửng cười toe toét là Fernando trầm tĩnh đang dịu dàng nhìn cô nhìn cô với đôi mắt thông minh: “Anh tự hào về em!”. Sau buổi lễ, Mauricio mời Kim đến nhà hàng “Le Petit Blanc” của Pháp trên phố Walton, sang trọng với ánh nến, tiếng dương cầm và không bị mùi thịt nướng thô bạo xộc ra như nhà hàng Hy Lạp trong khu phố cổ. Mauricio cười nheo đôi mắt đa tình cụng ly champagne với Kim: “Chúc em ngày càng xinh đẹp ra và chúc cho anh năm sau cũng có bằng Thạc sĩ giống em!”. Kim gượng cười uống cạn ly rượu, nghĩ nếu là Fernando anh sẽ nói: “Chúc em tiến xa hơn nữa và rồi sẽ có bằng Tiến sĩ như anh!”.

Kim đã xoá hết những email Fernando gửi cho mình mà không thèm đọc. Hẳn Fernando cũng biết điều này nên anh cố liên lạc với Kim qua điện thoại. Kim không bắt máy nếu thấy số hiện lên có mã vùng từ Mỹ. Lắm lúc, chính Mauricio cũng phải thốt lên: “Em “chảnh” thấy ớn!” rồi lẩm bầm một mình: “Yêu quá hoá khùng”. Nhiều lúc bình tĩnh hơn, Kim cũng thấy việc Fernando sang Mỹ là chuyện hoàn toàn hợp lý. Nếu cô không được giữ lại đây làm trợ lý mà quay về Việt Nam thì có lẽ sẽ không đến mức “phủi tay” như vậy. Những lúc nhớ Fernando còn cào, Kim hay mở lại những email cũ

dạo anh đi Mỹ mà vẫn cố gắng sửa bài gửi về cho cô. Ngoài những lời phê nghiêm khắc, Kim còn tìm thấy những dòng chữ yêu thương: “Anh nhớ em lắm!”, “Đừng thức khuya quá!”, “Cố gắng thêm chút nữa nghe em!”.... Kim như thấy lại những giọt mồ hôi lúc Fernando cúi xuống đọc bài cho cô, những nhọc mệt sau một ngày làm việc anh còn ghé qua khu học xá ra bài tập và cả cái cách anh uống sữa một cách hối hả để làm dịu lại cái đói bụng vì chưa được ăn lúc quá giờ. Thỉnh thoảng Kim cũng nén lòng lấy con búp bê Fernando tặng giờ đã trở đầu ra ngắm. Cô đã không thương tiếc vừa khóc vừa rút từng sợi tóc của nó từ lúc Fernando bỏ cô lại một mình ở Oxford.

Trời đã sang đông, nhiệt độ xuống ngày càng thấp và cây cối gầy khẳng khiu trơ trụi trong giá rét. Những tháp chuông nhà thờ và mái vòm cổ kính của những college vươn cao mình trong bầu trời âm u. Kim cố gắng vẫn giữ thói quen chạy bộ mỗi sáng trước khi đến chỗ làm. Công việc trợ lý ở văn phòng giáo sư Portlock quả rất bận rộn. Hơn một năm ở Anh, Kim nhận ra người Anh không lạnh lùng như người ta thường nói, ngược lại họ quan tâm đến người nước ngoài khá chu đáo. Người Anh không thích biểu lộ tình cảm kiểu hôn nhau mỗi khi gặp như dân các nước châu Âu khác, nên có thể vì thế mà mang tiếng là lạnh lùng. Cũng không hiểu sao phụ nữ Anh không được cho là đẹp nếu so với phụ nữ Pháp, nhưng Kim ngỡ ngàng thấy rằng đa phần họ rất có nét. Nếu trước kia cô gặp khó khăn và tự ti với bạn bè trong lớp thì cũng vì lúc đó cô quả rất tệ, chỉ đòi hỏi người ta quan tâm đến mình mà bản thân không cố gắng vươn lên. Giờ làm chung với đồng nghiệp Anh trong văn phòng, Kim được họ đón nhận và tận tình hướng dẫn. Trợ lý chính của giáo sư Portlock là một người Anh vui tính tên David Wilson, anh thấp người, mập mập, có khuôn mặt tròn với cái cằm chẻ đôi và hai lúm đồng tiền trông dễ thương như một đứa bé, lúc nào cũng có vẻ đang cười. David

có đôi mắt màu xanh thật trong khiến người đối diện cảm thấy bình an như đang soi mình xuống một dòng sông phản ánh bầu trời xanh trên cao. David làm trợ lý chính cho giáo sư Portlock, bận rộn vì lo đủ thứ việc như Fernando từng làm trợ lý chính cho giáo sư Baddley. Kim thường báo cáo cho David, chỉ thỉnh thoảng mới tiếp cận giáo sư Portlock. Đôi khi được David nhiệt tình hướng dẫn trong công việc, Kim chạnh lòng nhớ đến Fernando dù David có phong cách hoàn toàn khác. Anh nhẹ nhàng, cởi mở, biết động viên, hay pha trò để làm mọi chuyện trở nên dễ dàng. Tuy được mọi người trong văn phòng giáo sư Portlock đón nhận, một vài đồng nghiệp nữ vẫn tỏ thái độ xa cách. Một cô gái châu Á có phong cách rất Ăng-lê đảm trách phần luật kinh tế là hay "làm căng" với Kim nhất. Cô ta tên Vi Vi LE làm Kim tưởng là người gốc Hoa, về sau tình cờ nghe Vi Vi Le nói tiếng Việt trong điện thoại Kim mới ngỡ ngàng nhận ra chị là Việt Kiều. Kim vui mừng hỏi bằng tiếng mẹ đẻ: "Ừa! Chị người Việt Nam hả? Sanh ra ở đây phải không?" rồi nhận được câu trả lời lạnh hơn băng bằng tiếng Anh: "Tôi người Việt, gốc Việt, tôi họ Lê, lên bốn tuổi mới cùng gia đình sang đây!". Kim bỏ ý định lân la làm thân với Vi Vi, cố gắng tập trung làm tốt công việc của mình. Chỉ qua một thời gian ngắn, Kim dần nhận ra giáo sư Portlock hoàn toàn không phân biệt chủng tộc, thậm chí ông còn tận tình hướng dẫn cho cô từng chút một nếu biết rằng những kiến thức này rất có ích cho Việt Nam. Điều làm ông "dị ứng" là những sinh viên nước ngoài đến đây không với thiện chí học tập mà vì một lý do khác, làm mất đi "tinh thần oxford". "Em làm việc còn ưng ý tôi hơn cô trợ lý cũ- Một lần giáo sư Portlock nhận xét- Em tận tâm tận lực với công việc và chịu khó tìm tòi. Mỗi ngày tôi có cảm giác em tiến bộ hơn và điều này làm tôi vui lắm. Tôi thấy "có cảm tình" với Việt Nam rồi. Nếu có dịp chúng ta sẽ sang Việt Nam trong một chương trình hợp tác nào đó. Tôi sẽ giảng dạy miễn phí!". Kim cười rất tươi mà

nước mắt ứa ra khi nghe giáo sư nói thế. Cô học được rất nhiều từ giáo sư Portlock, người thấy tưởng rất vô cảm với những khó khăn của sinh viên nước ngoài và chỉ thích được các trường Đại học tư danh tiếng châu Âu thỉnh giảng hoá ra lại rất quý trọng những tấm lòng cầu tiến. Kim thầm cảm ơn giáo sư Baddley đã khuyên cô ở lại chỗ giáo sư Portlock.

Nỗi nhớ gia đình ở Việt Nam và hình ảnh Fernando cũng không còn quay quắt trong Kim nữa. Sau khi Fernando đi rồi, cô mới ngỡ ngàng nhận ra mình không có tấm hình nào của anh và hai người cũng chưa từng chụp chung với nhau. Nếu lần ở chỗ Madame Tussauds Kim chụp chụp chung với một người "có giá trị thật" thì bây giờ cô không hối tiếc như vậy. Nhiều lúc nhìn tụi sinh viên đang yêu tay trong tay hôn nhau âu yếm trước bàn dân thiên hạ, Kim thấy chạnh lòng nhưng rồi khuôn mặt rất sáng của Fernando cũng dần mờ đi trong trí cô. Đôi khi Kim kinh ngạc nhận ra mình thích nghi quá nhanh và khả năng "tự đi bằng chính đôi chân mình" hoàn toàn có thể thực hiện. Thỉnh thoảng từ văn phòng về nhà, vai đeo laptop, chân mang giày cao, Kim gõ nhịp xuống đường đều đặn như thể mình cũng là một British Lady chính gốc. Cô càng ngày càng thấy yêu cuộc sống và con người ở đây, nhất là từ dạo David Wilson mời cô về căn hộ của mình dùng trà. Anh sống đơn giản, nhà cửa gọn gàng hầu như không có một vật trang trí nào. David tâm sự anh tốt nghiệp Đại học ở Birmingham, một trường Đại học công, giảm học phí cho sinh viên có gia đình khó khăn. Để học tiếp Cao học, anh tìm được học bổng của chính phủ Hà Lan và học hai năm ở Amsterdam. Sau đó anh xin làm trợ lý cho giáo sư Portlock để có điều kiện học lên Tiến sĩ ở Oxford. Kim ngạc nhiên nhận ra nước Anh cho học bổng những nước khác và người Anh cũng nhận học bổng từ chính phủ nước khác. Rốt cuộc thì ở đâu cũng có những con người cầu tiến và ở đâu cũng có những hoàn cảnh khó khăn. Kim thấy thật mến David, một thanh niên Anh xuất thân

trong một gia đình hiếu học và nhiều tình thương. Cuối tuần nào David cũng lái xe về thăm cha mẹ. Cô nghĩ anh rất tôn trọng những giá trị truyền thống và hoàn toàn có khả năng xây dựng một gia đình đầm ấm. David quả là một người chồng, một người cha lý tưởng.

Một hôm, tình cờ gặp Kim trong thư viện, giáo sư Baddley nói:

- Em khoẻ không? Tôi trông thần sắc em rất tốt!
- Dạ em khoẻ- Kim vui mừng trả lời- Thầy tìm sách gì vậy?
- Tôi tìm cuốn "Mô hình toán tài chính" của Tiến sĩ K. Ai đó mượn mất rồi mà tôi cần gấp lắm. Hình như em có cuốn đó phải không?
- Dạ không.

Giáo sư cười, quả quyết:

- Không? Tôi chắc em có cuốn đó!
- Không!- Kim khẳng định- Nghe cái tên lạ hoắc, sao thầy nói vậy?
- À- Giáo sư đưa tay bóp trán cười- Tôi muốn nói Fernando Carvalho đã từng có cuốn đó!

Kim ngơ ngác:

- Dạ thì sao?
- Thì em cũng phải có cuốn đó chứ sao!- Giáo sư thốt lên kinh ngạc- Không phải anh ta "đề gia tài" lại cho em toàn bộ sách quý của mình là gì!

Kim biết mình cũng nên giả bộ đưa tay bóp trán làm ra vẻ đang trí. Cô hứa sẽ về xem lại và sẽ đem đến cho giáo sư Baddley ngay sáng mai. Về nhà, Kim nhìn thùng sách nằm trong góc bếp đã đóng bụi. Cô lui cui một hồi mới khai được cái thùng đã được niêm phong kỹ càng. Kim ngạc nhiên nhận ra những cuốn sách trong thùng rất thú vị và cô hoàn toàn có thể đọc chúng mà không đến mức nhức đầu như đã nghĩ. Kim càng ngạc nhiên hơn và bồi hồi thấy trên mỗi cuốn sách đều có lời đề tặng nắn nót của Fernando. Lúc nào cũng là những lời cầu chúc tốt đẹp cho con đường sự nghiệp của cô: "Mong

em sẽ thích môn này hơn", "Hy vọng em sẽ thêm vững vàng", "Anh chắc em sẽ tiến bộ nhiều".....

Cuốn sách giáo sư Baddley cần nằm gần đáy thùng và Kim nhận ra có thêm một gói giấy nhỏ nằm khiêm tốn dưới đó. Gói giấy nhỏ cũng được gói lại cẩn thận nhiều lớp làm Kim nóng lòng xé toạc ra. Cái áo Pyjama của Fernando cho Kim mượn mỗi khi ngủ lại nhà anh rơi xuống. Kim thờ dốc cầm cái áo, cô rung mình nhớ lại niềm hạnh phúc tốt cùng trong vòng tay ấm nóng và những nụ hôn bất tận của anh. Sau lần đầu tiên cô mặc nó, Fernando âu yếm nói: "Cho em luôn" và thường thích đặt trên giường để "chờ em đến với anh". Ôm cái áo trong lòng, Kim như có lại bờ vai rắn chắc, vòm ngực nở nang và hơi thở nồng nàn của Fernando. Cô tìm thấy trong túi áo trái, chiếc bàn chải mà Fernando thường phải tự mình bôi kem lên và dúi vào tay cô rồi nửa năn nỉ, nửa ra lệnh: "Đánh răng đi em, nhanh lên!". Trong túi áo phải, Kim lục thấy một hộp nhỏ đựng sợi dây chuyền có mặt hình trái tim và tấm thiệp với nét chữ run run của Fernando: "Chúc mừng em nhân ngày tốt nghiệp! Anh luôn ở bên em! Yêu em!".

Kim ngồi bệt xuống sàn nhà, cô thờ hỏn hển nghĩ mình sẽ chết đến nơi vì cái trò này của Fernando. Cô cố gắng đứng dậy ra mở cửa sổ. Không khí lạnh tràn vào làm Kim dần tỉnh lại. Cô tự hỏi Fernando có còn nhớ đến mình hay đã lao vào làm việc và đã hoàn toàn lãng quên cô. Trên mặt dây chuyền hình trái tim anh tặng có khắc dòng chữ nhỏ "I will love you more tomorrow than today". Kim cay đắng nghĩ có thể đó là điều Fernando muốn nhấn lại nhưng cũng có thể là một câu chung chung người thợ kim hoàn khắc lên cho bán được hàng. Đã lâu rồi anh không thèm tìm cách liên lạc với Kim qua email hay điện thoại gì nữa. Fernando vốn kiêu hãnh và cũng không bao giờ năn nỉ Kim điều gì. Hẳn anh đã rất tức giận vì bị Kim từ chối không chịu giảng hoà dù đã gửi lại bao nhiêu vật kỷ niệm riêng tư của hai người. Giờ cô có muốn

viết email cho anh cũng không thể. Từ dạo sang Mỹ, Fernando đổi địa chỉ khác mà Kim thì đã xoá sạch không lưu chút dấu vết những email sau này. Số điện thoại ở Mỹ của anh lưu trên di động cũng bị cô bấm nút xoá hoàn toàn. Kim ghen thờ nghĩ mình đã mất dấu anh thật rồi. Ở Mỹ hẳn Fernando cũng đã không còn bận tâm đến một người "cứng đầu" như Kim. Anh chẳng có một vật kỷ niệm nào của cô ngoài những bài thi anh sửa hẳn vẫn còn lưu trong laptop nếu anh không buồn long xoá đi. Kim giận mình chưa bao giờ nghĩ đến việc mua tặng Fernando một món quà, ít ra điều đó còn giúp anh thỉnh thoảng nhớ đến cô. Giờ ở nơi xa xôi đó, biết đâu Fernando đã có một người con gái khác, dịu dàng, hiền lành, biết chịu đựng anh? Tuyệt đột nhiên rơi, càng lúc càng dày, phủ trắng xoá những con đường dài hun hút. Thật lạ, tuyệt thường chưa xuất hiện vào thời điểm này ở Anh. Thời tiết năm nay thay đổi thật khác thường. Gần đến giáng sinh rồi. Kim ôm ngực thờ từng cơn khó nhọc, nhớ có lần Fernando hứa băng quơ vào lúc anh từ Bồ Đào Nha quay lại khi cô đang ốm: "Kỳ nghỉ năm sau anh sẽ ở bên em!". Kim đem sách đến cho giáo sư Baddley, ông ngạc nhiên thốt lên: "Sao hôm qua nhìn em còn tươi tắn như hoa mà hôm nay lại tái mét như sáp vậy?". Rồi ông cố pha trò: "Không lẽ cho tôi mượn một cuốn sách mà em tiếc dữ vậy sao?". Kim lắc đầu cười rồi lập cập đi ra khỏi phòng ông. Giáo sư còn cố rướn người theo: "Fernando có gửi thiệp chúc giáng sinh cho tôi.....". Kim đã bỏ chạy khi nhắc đến tên anh, vả lại cô đang vội phải chuẩn bị bài cho tiết học sắp đến. Hôm nay giáo sư Portlock cho cô trợ giảng bữa đầu tiên về bài tập cho sinh viên năm thứ nhất.

Dù không cần thiết, Kim đã yêu cầu David cùng đến giảng đường với lý do "Thấy anh em đỡ run hơn!". Giáo sư Portlock giảng trước, sau đó mới đến phiên Kim ra bài tập và cùng thảo luận với sinh viên. David ngồi đó, nhìn Kim mỉm cười động viên. Mỗi lần liếc xuống thấy anh nháy mắt ra hiệu

"Yên tâm đi, anh ở đây!", cô quả thật thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Sau buổi học, nhiều sinh viên năm thứ nhất bu lấy Kim hỏi thêm vài thắc mắc và xin tài liệu vì ngày mai trường cho nghỉ Giáng sinh rồi. Giáo sư Portlock nhìn cô cười hài lòng rồi xách cặp ra về trước. Kim cố gắng từ tốn trả lời từng sinh viên. Cô bận rộn không thấy rằng ở hàng ghế trên cao trong giảng đường, có một người đã nhìn vẻ chững chạc của Kim và lắng nghe bài trợ giảng của cô với một vẻ tự hào kỳ lạ.

Sưu tầm: Nguyễn Đình

Nguồn: Tuổi trẻ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 7 năm 2007